CATHERINE ROBINSON

Un seducător parșiv

Traducerea și adaptarea în limba română de

MIHNEA COLUMBEANU.

ALCRIS

Capitolul 1

– Nu-l vrei? Cum vine treaba asta, nu-l vrei?

În momentele de stres maxim, vocea armonios modulată a Barbarei Lange tindea să revină la accentul ei brooklynez de baștină.

– Ascultă, scumpo, toată lumea aleargă după contractul ăsta. Nu-ți dai seama ce-nseamnă? Nu numai că valorează o avere, dar îți va mai și lansa cariera pe orbită, garantat! N-a lipsit mult să fac hernie, numai ca să te-nscriu pe listuța aia – nu se poate să nu-l vrei!

– Îmi... pare rău, Bobbie.

Alysha își mută receptorul în mâna stângă, întinzând-o pe dreapta pentru ca manichiurista să-i aștearnă pe unghiile prelungi lacul de culoarea prunei.

– Habar n-aveam prin ce-ai trecut ca să mă înscrii. Oricum, adăugă ea, cu tipica ei lipsă de înfumurare, cred că nu contează – mă îndoiesc că-l voi primi.

– Îți arde de glumă? întrebă tranșant agenta. Iubito, în clipa când ai intrat pe ușa mea am știut că vei fi o vedetă! Ce te-a apu-

cat? Nu-ți stă în fire să încurci borcanele, refuzând o lovitură ca asta. Îți spun eu, acolo trebuie că-s ca la vreo două sute de fete care i-ar da lui Ross Elliot brațul drept ca să fie Lozier Girl – plus oricare altă parte a anatomiei lor care s-ar întâmpla să-i cadă cu tronc! adăugă ea, cu un chicotit aluziv.

Gura cu buze gingașe a Alyshei se arcui într-un zâmbet răutăcios. Nu avea nici cea mai mică îndoială că existau destule fete mai mult decât dornice să-i ofere lui Ross Elliot tot ce voia – și nu numai în speranța de a-și consolida carierele. Iar ea avea toate motivele să știe că Ross n-ar fi ezitat nici un moment ca să profite de nechibzuința lor.

Îl întâlnise doar o dată, cu cinci ani în urmă, dar acea unică întâlnire fusese de-ajuns; Ross reușise ca, într-o singură după-amiază, să-i scoată complet din minte ideea unei cariere în modeling. Numai împrejurările din viața personală o aduseseră înapoi – dar avusese grijă să evite orice nou contact cu el.

Până acum, acest lucru nu fusese dificil. Deși încă mai era cunoscut de public ca un maestru al fotografiei, în anii trecuți de-atunci își înființase propria agenție de publicitate – și nu era genul care să se folosească de începătoare. Poate că Alysha ar fi trebuit să se aștepte, pe măsură ce cariera îi progresa, că era inevitabil să-l întâlnească din nou – dar încă nu avea convingerea că era pregătită pentru asta.

– Îți... mulțumesc pentru tot ce-ai făcut, Bobbie, răspunse ea cu prudență; Barbara nu știa că-l cunoscuse pe Ross – nimeni nu știa; îi era prea rușine de acest secret. Dar... Sinceră să fiu, gândul de a lucra cu el mă demoralizează. Are... are o reputație...

– În ce sens, personal, sau profesional? se interesă Barbara, cu o undă de compasiune.

– În ambele sensuri!

– Lasă, iubito, că-i faci tu față! Sigur, se cam poartă el ca un stăpân de sclavi, dar tu n-ai avut niciodată probleme cu munca pe brânci – ești una dintre cele mai serioase fete din registrele mele. Cât despre restul – dacă vrei să știi, multe nu-s decât visurile prostești ale unor fete cu capu-n nori. N-au ele norocul ăsta!

– Alysha? Suntem gata! anunță asistentul fotografului, vârând capul în rulotă.

Alysha îi răspunse cu un gest afirmativ.

– Îmi pare rău, Bobbie, acum trebuie să plec...

– Ne-a invitat la masă, miercuri! se repezi Barbara, insistent. Ți-a văzut portofoliul și clipul ăla cu șamponul, și cred că vrea să te supună personal probei finale. Ascultă, probabil că oricum n-o să prea ai de-a face cu el – stă mai mult la birou, în ultima vreme, nu în spatele aparatului. Vino doar să-l cunoști, să stați de vorbă, mm? Pe văzute – îți jur că nu te-aș sili să faci nimic ce te nemulțumește.

Alysha oftă, apoi râse acru; nu putea susține că era ocupată miercuri – Barbara trebuia să se fi interesat deja, la fata care-i ținea evidențele. Pentru agenție ar fi fost un impuls teribil, să încheie un contract atât de prestigios cu una dintre fetele sale. Și-i datora enorm Barbarei – aceasta o luase sub aripa ei la douăzeci de ani, când Alysha, deși totalmente începătoare, avea deja cu trei sau patru ani mai mult decât majoritatea debutantelor, și-i dăduse șansa să câștige banii de care avea nevoie. Acum avea ocazia de a se achita întrucâtva.

– Bine, consimți ea, încercând să nu pară prea amărâtă. Miercuri, la prânz.

– Bravo, fetițo! chicoti Barbara. Știam eu că n-ai să mă dezamăgești.

– Alysha...?

– Vin acum! Pe curând, Bobbie.

Închise telefonul, atentă să nu se încrunte – și-ar fi distrus machiajul perfect cu care se chinuise atâta Sharon, machieuza de platou. Ridicându-se grațios în picioare, cu grijă să nu deranjeze cascada de bucle negre ca pana corbului care i se revărsau, într-o dezordine studiată, până la jumătatea spatelui, coborî din rulotă.

Mătasea vaporoasă, de culoarea prunei, a rochiei mulate pe curbele ei suple contrasta luminos cu auriul pielii imaculate. Ochii migdalați, spuziți cu chihlimbar, îi datora bunicii sale din Malayezia, dar disciplina care o ajuta să-și mențină ținuta și zâmbetul pe tot parcursul orelor nesfârșite și obositoare în fața aparatului foto singură și-o formase.

O ședință fotografică în plin Trafalgar Square, lunea după-amiaza, atrăgea inevitabil o mulțime de gură-cască. Tinere funcționare invidioase holbau ochii la panoplia de rivalte, spoturi și alte surse de iluminat, sub care atrăgătorul cuplu în haine de seară valsa pe ghizdurile uneia dintre fântânile Luytens, pe fundalul elegantei fațade de piatră a Galeriei Naționale. Văzut din afară, părea neîndoielnic un adevărat vis de glorie.

La fel i se păruse și ei cândva, meditată abătută Alysha, în timp ce pășea cu o grație îndelung exersată, astfel încât fabuloasa rochie să se vadă cât mai avantajos. La șaptesprezece ani, venită la Londra fără știrea părinților sau a directoarei exclusivistei școli cu internat din Sussex, fusese cea mai naivă ființă din lume.

Iar Ross Elliot profitase de ea fără nici un scrupul; era un șobolan clasa-ntâi...

* * *

Studioul se afla în centrul cartierului londonez al teatrelor și al caselor de modă din apropiere de Covent Garden. Durase un timp până să-l găsească, în labirintul străduțelor vechi și înguste; trecuse de două ori prin fața ușii, înainte de a zări plăcuța discretă cu numele: „Ross Elliot – Studio foto". Ross Elliot nu avea nevoie de reclame ostentative.

Trăgând adânc aer în piept ca să se calmeze, apăsă pe butonul soneriei – și tresări, când un glas repezit, aproape de ureche ei, răspunse:

– Mda?

Clipind din ochi surprinsă spre interfon, izbuti să îngaime:

– Ăă... bună ziua... Sunt... Alysha Fordham-Jones. Am o audiență la domnul Elliot.

– Etaju-ntâi, o instrui glasul, apoi ușa se deschise, cu un bâzâit.

Cu inima bătându-i, Alysha intră și închise ușa după ea. Se afla într-un antreu mic și îngust, luminat cu un șir de proiectoare model industrial, suspendate sub plafonul înalt; podelele constau din scânduri goale, geluite și lucioase, iar pereții erau de un alb orbitor, afișând câteva imagini alb-negru enorme, înrămate, cu mașini sport lucitoare, fotografiate de aproape și de jos în sus, dând un efect frapant, dramatic.

Un moment, Alysha ezită, cam descurajată de revelația că se afla efectiv acolo, în studioul lui Ross Elliot, gata să-l înâlnească personal. Dintr-o dată, ideea începea să nu mai pară chiar atât de inspirată ca atunci când o plănuise cu atâta grijă, citind cu nesaț toate articolele pe care le găsea prin reviste despre viețile luxoase ale super-modelelor ce cutreierau lumea de la o rampă la alta, pozând pentru cei mai mari fotografi de pe glob.

Dar dacă putea cineva să-i împlinească visurile, s-o elibereze din plictiseala sufocantă a respectabilei sale familii din clasa de

mijloc și ucigătorul chin al școlii, aducând-o într-o lume interesantă și aventuroasă, acesta era Ross Elliot; era cel mai bun, la fel ce celebru ca fiecare dintre modelele fotografiate de el.

Și, la urma urmei, făcuse atâta drum, riscând să fie prinsă că trăgea chiulul de la școală, încât n-avea să se eschiveze tocmai acum. Adunându-și curajul, urcă scara în spirală care ducea la etajul întâi.

Se pomeni într-o zonă de recepție spațioasă, decorată în același stil cu holul de jos; o fereastră mare, drapată cu o fâșie de muselină albită aruncată parcă la întâmplare, dădea spre piața plină de viață de lângă Covent Garden, cu artiștii ei pestriți și decorul oriental al prăvălioarelor și tarabelor.

Într-un colț se afla un birou și, când îl recunoscu pe bărbatul care stătea în picioare alături, pe Alysha o străbătu un fior mic și ciudat; tot ceea ce citise despre el o avertizase că Ross Elliot nu era omul care să suporte bucuros proștii în preajma lui, iar această impresie i se confirmă când îl privi, aproape orbită de emoție.

Era înalt de peste un metru optzeci și purta o cămașă de doc decolorată, bine întinsă peste umerii de o lățime impresionantă. Părul negru îi era legat la spate într-o coadă-de-cal, iar în ureche avea un cercel de aur, însă nu arăta deloc efeminat – chiar deloc. Purta pecetea vieții aspre trăite pe străzile din Glasgow, unde crescuse. Și emana o aură magnetică aproape perceptibilă, care-o făcu pe Alysha să simtă că i se usca brusc gura.

Nici măcar nu se osteni să ridice privirea, în timp ce fata înainta în cameră cu pași nesiguri; stătea aplecat peste birou, studiind o coală cu ștraifuri, pe care făcea semne cu o carioca roșie. Fără să ridice capul, strigă:

– Tina?!

Pe o ușă din spatele biroului năvăli o zvârlugă nu mai înaltă de-un metru, cu un tricou stacojiu și streci din imitație de leopard.

– Aaa, bunăăă, o salută ea pe Alysha, cu un zâmbet la fel de lătăreț ca accentul ei australian. Ești aia de la două, da?

Își plimbă o unghie lăcuită purpuriu peste pagina registrului de pe birou.

– Alysha Fordham-Jones. Scuză-mă, n-am notat, ce agenție te-a trimis?

– Nu m-a... trimis nici o agenție, mărturisi Alysha pe un ton de scuză. Singură mi-am fixat audiența.

– A...

Cealaltă fată ezită, nesigură.

– Ross?

Ross Elliot se îndreptă, fără a se osteni să-și ascundă iritarea că trebuia să se întrerupă din ceea ce făcea, iar Alysha se pomeni supusă unui examen rece și detașat, din partea unor ochi adânciți în cap, cenușii ca oțelul.

– Nu lucrez decât cu fete trimise de agenții acreditate, o informă el, disprețuitor.

Alysha simți că i se înroșeau obrajii.

– Ăă... scuzați-mă... n-am... n-am știut... se bâlbâi ea, descumpănită atât de stilul lui, cât și de altceva, un lucru pe care nu prea putea să-l definească; poate pentru că, în ultimul an cel puțin, se obișnuise să provoace admirația năucă a mai tuturor flăcăiandrilor cu care avea voie să se întâlnească, iar confruntarea cu un metru optzeci de masculinitate matură și aspră, trădând o indiferență totală față de farmecele ei, o cam șoca.

– Ei bine, acum știi, replică el, revenind cu atenția spre birou.

Această aroganță nepăsătoare o duru atât de tare, încât Alysha ripostă, aproape cu dispreț.

– Pot plăti, îl informă, pe un ton plin de condescendență înfumurată; scoase din geantă portmoneul. Bani peșin.

Își economisise alocația săptămâni de zile – dacă voia să devină model, oricum trebuia să renunțe la dulciuri și gustările – și, neștiind cât avea să coste proba, luase la ea o sută de lire sterline, în bancnote de câte zece, noi și foșnitoare, pe care le scosese de la poștă în aceeași dimineață.

Ross Elliot ridică încet ochii, pentru a privi spre bani, apoi spre fața ei – iar lucirea de furie înghețată pe care Alysha o văzu acolo îi făcu măruntaiele să se cutremure. Cumva, îl jignise mult mai tare decât ar fi vrut... Tocmai se pregătea să-și prezinte scuzele, când Ross zâmbi – un zâmbet ce nu se regăsea și în ochii aceia de gheață.

– Deci, vrei să fii model, domnișoară Fordham-Jones? întrebă el, cu un glas în care se simțea atât accentul aspru din Glasgow, calm deocamdată, dar și o inconfundabilă undă de amenințare. Bine...

Întinse mâna, iar Alysha îi puse banii în palmă, cu un gest amorțit. Fără a se osteni să-i numere, Ross îi aruncă într-un sertar al biroului.

– Du-o la cabină, Tina.

Cealaltă fată îl privi cu uimire vădită, dar nu primi decât un răspuns mut, inexpresiv, așa că ridică scurt din umeri și se întoarse spre Alysha.

– Pe-aici, o invită ea, deschizând o ușă, pentru a o conduce într-un coridor lung și îngust. Ți-ai adus mai multe costume diferite?

Alysha dădu din cap.

– Ăă... da... Un costum cu pantaloni și o rochie de seară, și un costum de baie. E bine așa?

– Perfect. Vom începe cu pantalonii. Și-am să-ți dau o mână de ajutor la machiaj și păr – de obicei, agenția trimite și o echipă pentru munca de platou, dar...

– Dar eu nu vin de la nici o agenție, încheie Alysha în locul ei, cu un zâmbet răutăcios. Îmi pare foarte rău – sper... adică, n-aș vrea să ai necazuri din cauza asta, sau așa ceva...

Tina râse.

– A, nu, nu-ți face griji, o asigură ea, veselă. Ascultă, nu te speria de Ross, știi – e un tip ca lumea, pe bune, după ce ajungi să-l cunoști. Mai mult latră decât mușcă.

Prudentă, Alysha se hotărî să aștepte până se convingea singură.

Tina deschise o ușă din capătul culoarului și apăsă pe un comutator. Alysha văzu că intraseră într-o cabină mică, viu luminată. Exista o masă de toaletă vopsită în alb, cu o oglindă enormă înconjurată de becuri, și încă o oglindă, înaltă, pe perete. Pe un stativ din colț se afla o colecție eclectică de pălării, baticuri, curele și mărgele, iar deasupra micului lavabou, pe o poliță, se înșirau rânduri-rânduri de sticluțe, sprayuri și rujuri în toate nuanțele pe care le-ar fi putut visa imaginația creatoare a firmelor de cosmetice din Europa și America.

– Asta e, anunță Tina. Te las să te schimbi și-n zece minute vin, ca să-ncepem cu fața. A, și-am să-ți aduc și acordul din partea modelului, ca să-l semnezi. Ross insistă întotdeauna – ca să poată folosi fotografiile, dacă vrea.

Alysha nu-și imagina că Ross ar fi vrut așa ceva, dar dădu din cap.

– A... da. Îți mulțumesc foarte mult.

Își lăsă jos geanta și se așeză pe taburetul din fața mesei de toaletă, privind în jur cu uimire. Numai când se gândea la toate top-modelele fabuloase care stătuseră acolo înaintea ei...! Oare avea să facă parte și ea dintre ele, într-o bună zi – cu solicitări de la toți marii creatori de modă, pentru parăzile lor, și cu fața pe coperțile revistelor ei favorite?

În acel moment, la drept vorbind, ar fi preferat s-o ia la fugă, să sară în tren și să nu se mai oprească până la școală. Dar n-avea de gând să se lase intimidată de Ross Elliot. Și, în fond, îi luase suta de lire sterline – iar ideea de a-i cere banii înapoi nu-i prea surâdea.

Dar, peste o jumătate de oră, Alysha uitase de orice rețineri. Crezuse că se pricepea la machiaj, însă efectul obținut de Tina era uluitor. Cu o îndemânare subtilă, îi accentuase pometii delicați, scosese în evidență curba gingașă a gurii și îi imprimase în ochi un mister straniu, ca un strat de fum. Apoi, îi răsucise părul într-un stil simplu și elegant, făcând-o să arate cu cel puțin cinci ani mai matură.

– Gata – arăți nemaipomenit! conchise Tina, cu satisfacție. Nu găsești?

Alysha își privi imaginea reflectată în oglinda enormă, uluită de transformare.

– D... da... murmură ea. Îți mulțumesc foarte mult.

– Mă duc să-i spun lui Ross că ești gata, adăugă Tina, cu un licăr jucăuș în ochi. O să cadă pe spate, când te-o vedea!

Alysha se cam îndoia de asta – Ross studiase prea multe femei cu adevărat frumoase, prin obiectivul aparatului de fotografiat, ca să fie măcar pe departe impresionat de ea. Însă chiar și așa, persoana aceea nefamiliară pe care o vedea privind-o din oglindă cu propriii ei ochi spuziți cu chihlimbar părea destul de potrivită pentru un asemenea rol.

Simțindu-și gura cam uscată, reveni în studio. Ross era deja acolo, punând lumina în jurul unui decor simplu care consta dintr-un taburet înalt de lemn cu trei picioare, în fața unui fundal de pânză albită drapată pe o ștangă agățată sub tavan. Când Alysha intră, nici nu ridică privirea, arătându-i doar locul unde să se așeze, cu un gest neglijent.

Alysha nu era sigură ce să facă, așa că se cocoță pe taburet, cu un picior pe podea și mâinile încleștate în poală.

Ross se aplecă să privească prin obiectiv.

– Încearcă să nu faci mutra asta de parcă te-ar aștepta o extracție dentară, îi ceru el, pe un ton sardonic.

În spatele lui, Tina își propti mâinile în șolduri, întorcându-se puțin într-o parte. Cu un zâmbet recunoscător, Alysha îi imită poziția.

– E mai bine, aprobă Ross, fără să știe de indicațiile asistentei lui. Bărbia sus. Împinge piciorul stâng puțin mai în față.

Potrivi o sursă de lumină.

– Tina, dacă n-ai altceva mai bun de făcut, du-te și pune muzica.

Tina zâmbi răutăcios și se supuse, făcând să se reverse prin platou acordurile formației Genesis, după care, cu un mic gest de salut spre Alysha, ieși din încăpere.

Au urmat cele mai grele două ore de muncă din viața Alyshei – visase la modeling ca la o carieră glorioasă și descoperea cu repeziciune că, stând absolut neclintită la nesfârșit sau repetând iar și iar aceeași mișcare măruntă până când Ross era complet mulțumit, ajungea să aibă niște dureri musculare de-i venea să urle.

Pe măsură ce după-amiaza trecea, se convingea tot mai mult că Ross acceptase să țină ședința foto numai pentru a-i da o lecție. Avea pretenții necruțătoare, lătra instrucțiuni și își pierdea răbdarea când Alysha era țeapănă sau stângace. Dar, deși epuizată și în pragul lacrimilor, refuza să se dea bătută.

Senzaționala rochie neagră de seară, fără spate, pe care tocase atâția bani, nu-i smulse lui Ross nici un comentariu; Tina îi schimbase machiajul, folosind un ruj mai închis și mai mult

fard de pleoape, spre a obține o înfățișare sofisticat-senzuală, însă la fel de bine ar fi putut purta și o pungă de hârtie trasă-n cap.

Se făcuse târziu când ajunseră la seria în costum de baie, iar Ross o trimisese pe Tina să ia ceva de la curățătoria chimică. Fata părea să lucreze ca o sclavă pentru el, fără a aștepta nici măcar un cuvânt de mulțumire; probabil era îndrăgostită de el, reflectă Alysha, în timp ce se pieptăna, aranjându-și părul despletit în jurul umerilor.

Faptul de a poza în fața lui, îmbrăcată numai într-un costum de baie roz, pe care nu îndrăznise să-l mai arate nimănui, o cam neliniștea. Cu slipul arcuit sus pe șolduri și sutienul foarte decoltat între sânii mici și tari, costumul se mula pe trupul ei ca o a doua piele. Dar Ross Elliot nu dădea nici cel mai mic semn că s-ar fi simțit măcar vag atras de curbele ei împlinite; indiferența lui o umilea – Alysha nefiind obișnuită cu tratamente atât de nepăsătoare. Toți ceilalți o găseau superbă, mereu spuneau că ar trebui să se facă model – însă el nu părea să fie de aceeași părere. Și era cazul să știe, era profesionist. Oare totul fusese degeaba, la urma urmei?

Lucrau de douăzeci de minute, când Ross îi spuse să ia o pauză, până schimba el filmul din aparat. Cu un oftat de ușurare, Alysha coborî de pe platou, bucuroasă să-și dezmorțească puțin membrele încordate. În timpul celorlalte pauze se plimbase prin studio, privind cu invidie la fotografiile etalate pe toți pereții; recunoștea multe dintre modele – femei frumoase, cele ale căror fețe apăreau cu regularitate pe coperțile revistelor Vogue și Harper's. Poate că, într-o bună zi...?

În fundul studioului se aflau o masă joasă și câteva fotolii, pentru discuții, iar pe masă era o mapă groasă cu fotografii. Alysha o deschise într-o doară; toate fotografiile reprezentau ace-

leași top-modele – care pozaseră pentru Ross în diverse stadii de dezbrăcare elegantă, unele chiar goale! Și totuși, nu aveau nimic pornografic; erau artă pură – imagini impresionante ale unor femei sigure pe sexualitatea lor, fotografiate de un bărbat care le plăcea și le respecta sincer...

– Îți plac?

Glasul lui Ross, în spatele ei, o făcu să tresară – tenișii lui vechi și scâlciați nu făcuseră nici un zgomot pe podelele studioului.

– A... da... se bâlbâi ea, cu inima bătându-i atât de tare încât se temea să nu i-o audă. Sunt... fabuloase.

În adâncurile acelor ochi cenușii, electrizanți, licărea o luminiță stranie.

– Cum ți-ar plăcea să încerci așa ceva? întrebă Ross, arătând spre fotografii.

Obrajii Alyshei se împurpurară; gândul îi trecuse deja prin minte – poate că asta avea să fie calea de a-i smulge o reacție pozitivă! Dar își spusese imediat să nu fie atât de proastă; niciodată n-ar fi putut concura cu uluitoarele făpturi din acele imagini. Și-n plus, gândul de a-și scoate hainele în fața lui Ross Elliot...

– O... Nu, n-aș putea... protestă ea, cu răsuflarea tăiată. N-am...

Îi simți furia rece, repede stăpânită.

– Cum preferi, răspunse el, ridicând nepăsător din umeri. Dacă nu vrei, treaba ta – nu-i nevoie să te porți ca o școlăriță pudibondă. Ce naiba, am eu mutră de porc libidinos?

Alysha înghiți un nod, clătinând din cap.

– Îmi pare rău... N-am vrut să..

Ross păru să se mai înduplece puțin, îngăduindu-și un zâmbet posomorât.

– Uită-te, o îmbie el, pe un ton mai blând, în timp ce întorcea paginile albumului. Uită-te la femeile astea. Știi cine sunt. Crezi că m-ar fi lăsat să le fotografiez dacă n-ar fi avut încredere în mine? N-am nici un motiv ascuns – dacă doresc o femeie, nu e nevoie să recurg la trucuri murdare, crede-mă. Vreau să te fotografiez pentru că ești frumoasă – nimic mai mult.

Alysha ridică privirea spre el, atrasă de vraja acelor ochi cenușii ca oțelul, atât de straniu schimbători. Chiar o găsea frumoasă? Dintr-o dată, știu că acesta era singurul lucru din lume care conta. Uită pe dată felul repezit cum se purtase Ross cu ea – nu voia decât să-l mulțumească...

– În... în regulă... șopti ea, cu sfială. O fac.

Ross zâmbi încet; nu împăunându-se fudul, ci doar în semn de recunoaștere deschisă a acordului ei.

– În cabină e un șal, îi spuse el. Pune-ți-l pe șolduri și vino aici – vom începe așa.

Alysha dădu din cap, cu gura uscată. Sigur că avea să fie în ordine, își spuse ea, încurajator; doar nu se afla într-o dugheană răpănoasă de mahala – Ross Elliot era unul dintre cei mai respectați profesioniști. Și, așa cum îi amintise atât de caustic, dacă voia ca o femeie să se... culce cu el, se găseau destule candidate dornice, nu încăpea nici o îndoială. Ar fi fost chiar un semn de înfumurare din partea ei să-și închipuie că urmărea s-o... seducă. Însă chiar și așa, gândul de a sta în fața lui, pe jumătate goală...

Șalul era un pătrat mare de bumbac, cu imprimeuri vii în nuanțe de roșu, portocaliu, galben și verde. Alysha îl despături și îl scutură, după care, strângând din fălci cu hotărâre, își scoase costumul de baie și-și înfășură șalul pe șolduri – materialul era destul de întins ca s-o cuprindă ca un sarong, dar mâinile îi tremurau atât de tare încât îi era dificil să înnoade colțurile.

– Gata? strigă Ross, din nou cu nerăbdarea de-acum familiară – ceea ce Alysha găsi destul de încurajator.

– Da-a-a... Vin acum.

Acoperindu-și protector cu brațele pieptul gol, trecu în studio. Luminile îi înfierbântau pielea, iar genunchii-i tremurau atât de tare încât fu nevoită să se așeze pe taburet, de teamă că altfel ar fi căzut. Ross, care regla un obiectiv, ridică privirea, cu o undă de iritare pe chipul cu osatură proeminentă.

– Așa n-am făcut nimic, comentă el, sec. Lasă brațele jos.

Ezitând, Alysha se supuse. Sânii ei erau mici și tari, cu sfârcurile fragede ca doi boboci de trandafir; acum însă, în timp ce trăgea întretăiat aer în piept, păreau s-o doară și să se umfle sub privirea lui, erotic-seducător, desfrânat-ispititor. Alysha îi observă o ușoară încordare a fălcilor strânse și-și dădu seama, cu un fior de teamă, că nu era chiar atât de detașat profesional pe cât se declarase.

Simțea roșeața inundându-i obrajii; dar acceptase s-o facă, iar Ross ar fi crezut-o o idioată bătută-n cap dacă acum refuza să meargă până la capăt. Sângele îi gonea atât de repede prin vene încât o lua cu amețeli, așa că-și duse mâinile la spate, pentru a se ține de tăblia taburetului, arcuindu-și involuntar trupul spre el, provocator.

– E bine – stai așa!

Auzi țăcănitul și bâzâitul aparatului.

– Acum, ridică o mână și aruncă-ți părul peste umăr. Uită-te-n obiectiv – așa, da' nu zâmbi.

Trupul ei se mișcă după comenzi, aproape fără participarea conștientă a minții. Parcă ar fi luat-o complet în stăpânire, iar acum putea face cu ea tot ce voia. Buzele ei fine stăteau întredeschise, pielea mătăsoasă îi lucea cald; curând, Ross avea să-i

ceară să-și scoată sarongul, pozând complet goală – iar Alysha avea să se supună. În intimitatea studioului gol, toate inhibițiile i se topeau într-un dulce val de docilitate feminină...

– Fi-ți-ar! înjură scurt Ross, ridicându-se din spatele aparatului. Căldura spoturilor îți înmoaie sfârcurile – așa nu dau bine deloc în fotografii. Trebuie să facem ceva...

Alysha îl privi lung, cu ochi mari și uimiți, cum se ducea spre un mic frigider din colț, de unde reveni cu un cub de gheață în mână.

– Un mic truc al meseriei, îi explică el, pe un ton melodios-tachinător.

Când începu să-i plimbe cubul de gheață peste sâni, Alysha scoase un mic țipăt șocat; vârfurile delicate reacționară prompt, strângându-se ca doi muguri tari.

Ross râse încet, ironic.

– Ce dulce și pudică suntem... murmură el. Pariez că nici untul nu ți s-ar topi în gură – sau chiar un cub de gheață!

Înainte ca Alysha să-și dea seama ce avea de gând, i-l vârî între buzele despărțite – iar în clipa următoare, o luase în brațe, cu gura apăsată peste a ei, caldă și poruncitoare, învârtindu-și senzual limba pentru a trage cubul de gheață în gura lui și a-l împinge imediat înapoi într-a ei.

Nici nu-i trecea prin minte să i se împotrivească. Niciodată nu mai trecuse prin așa ceva – parcă toate visurile ei s-ar fi contopit într-un singur moment paradisiac. Sânii goi îi erau striviți pe zidul dur al pieptului lui, docul aspru al cămășii i se freca delicios de sfârcurile sensibilizate, iar Alysha avea senzația că lua foc...

Ce s-ar fi întâmplat dacă nu erau întrerupți, Alysha nici măcar nu se întrebase; noroc că senzația aceea de firebinteală nu fusese o iluzie – unul dintre proiectoare se înclinase peste un paravan de hârtie, făcându-l să se aprindă.

Când Ross rezolvă problema, Alysha își venise în fire și fugise în cabină, unde se îmbrăcă la loc cu toată viteza, își îndesă lucrurile în geantă și o tuli din studio înainte ca el să vină după ea. Se răzgândise – de fapt, nu voia să fie model.

Nu spusese nimănui ce se întâmplase în după-amiaza aceea. Se întorsese grăbită la școală, unde, din fericire, nu se descoperise că scuza folosită pentru a-și motiva absența era o minciună, și se adâncise în învățătură – cu rezultate atât de bune încât primise note excelente la examene și fusese primită la una dintre cele mai prestigioase universitați, pentru a studia medicina veterinară.

Și s-ar fi putut ca totul să se sfârșească aici; dar, tocmai când se pregătea să-și dea examenele din anul doi, viața privilegiată pe care o cunoscuse dintotdeauna se întrerupsese brusc. Tatăl ei fusese implicat într-o fraudă gravă cu acțiuni și, în loc de a accepta umilința unui proces public, se sinucisese – lăsându-și familia nepregătită să facă față vântului înghețat al sărăciei.

În timp ce mama ei încă mai era în stare de șoc, Alysha îi telefonase celui mai mare frate al tatălui ei, cerându-i ajutorul – numai pentru a i se reaminti brutal cât de categoric dezaprobase familia scandaloasa căsătorie a doua a răposatului colonel Fordham-Jones și a lua cunoștință de refuzul lor absolut de a avea de-a face cu progenitura acelei legături dezaprobate. Știa că nu putea aștepta mare lucru de la familia mamei sale – oameni scorțoși și de modă veche, adepți ai principiului ca fiecare să se descurce singur. După ce un unchi îi trântise telefonul în nas, a

dracului să fi fost dacă se ducea târâș la alte rude. Aveau să se descurce și fără ajutor – cumva, urma să găsească ea o soluție.

Și astfel, la vârsta de nouăsprezece ani, pe umerii firavi ai Alyshei căzuse sarcina de a încerca să câștige destui bani pentru a rămâne cu un acoperiș deasupra capului și a plăti taxele școlare ale fratelui ei mai mic. Nevoită să renunțe la propriile sale ambiții, abandonase universitatea, oferindu-și singura zestre care-i mai rămăsese – înfățișarea.

De astă dată, fusese mai înțeleaptă – se adresase unei agenții de modele. Și avusese noroc – pe Barbara Lange o impresionaseră fotografiile de vacanță pe care le adusese cu ea, astfel că-i organizase niște probe foto. Și cu toate că la înaintata vârstă de douăzeci de ani fusese considerată cam bătrână pentru debutul în meserie, progresase rapid, trecând prin truda grea a muncii la cataloage până pe amețitoarele culmi ale paradelor modei și ale revistelor luxoase la care râvnise cândva cu atâta disperare.

Iar acum, printr-un capriciu al sorții care părea aproape inevitabil, drumul i se încrucișa din nou cu al lui Ross Elliot. De ce îi trecuse numele pe listă? Credea că, fiind mai matură și – va fi presupus el – mai cu experiență, ar fi fost mai receptivă la numărul lui de seducție? Că, de data asta, n-avea să mai fugă, în panică?

Ei bine, dacă așa era, Ross Elliot urma să-și descopere curând greșeala, reflectă Alysha, cu înverșunare. O, n-avea să mai intre în panică, nici să fugă – învățase destule mijloace mai eficiente de a rezista avansurilor nedorite. Pe Ross îl aștepta o surpriză foarte neplăcută.

Capitolul 2

Taxiul se opri în fața elegantului restaurant, iar Alysha coborî. O salută un cor de fluierături dinspre o clădire de vizavi, iar un bărbat între două vârste, care se uita la ea din mers, peste umăr, intră într-un stâlp. Stăpânindu-și un ușor surâs amuzat, Alysha intră în restaurant.

Se îmbrăcase cu multă grijă pentru acea întâlnire, într-un costum de in ivoriu, croit cu o uluitoare simplitate a liniei, urmărindu-i curbele suple. Binecunoscutul păr îi era strâns din jurul feței, pentru a-i scoate în evidență structura delicată a oaselor, unduindu-se într-o coamă lucioasă pe spate, iar tocurile înalte ale pantofilor bej îi ridicau făptura mlădioasă până la statura de un metru optzeci și doi.

Erau pantofii cu cele mai înalte tocuri pe care-i putuse găsi – dar tot trebuia să se uite în sus pentru a-l privi pe Ross Elliot în ochi, își reaminti ea, cu un mic fior de teamă. Își dăduse toată silința să se pregătească sufletește pentru acea întâlnire, însă inima continua să-i bată mult prea repede, făcând-o să se simtă cam ametită.

Restaurantul era plin, însă Alysha îl văzu imediat: stătea așezat în capătul opus al salonului și, când ridică privirea, ochii aceia pătrunzători, cenușii ca oțelul, se îndreptară spre ea ca două lasere fixându-și ținta. O privea lung, așteptând-o să vină la el; și, preț de-un incomod moment, amintirile ultimei lor întâlniri i se învolburară în creier, dându-i senzația că din nou purta acel sarong înfășurat pe șolduri, care-i lăsa sânii goi și înfrigurați, cu sfârcurile trandafirii, delicate, parcă ademenind obraznice privirea lui insolentă...

– Bună ziua, domnișoară Jones. Îmi permiteți să vă conduc la masă?

Cu un efort de voință, Alysha se reculese, mulțumindu-i șefului de sală printr-o înclinare amabilă a capului. Păstrându-și ținuta dreaptă, cu demnitate grațioasă, îl urmă printre mesele distanțate, o practică îndelungată ajutând-o să pară că nu observa privirile lascive sau invidioase care o urmăreau.

Ross se ridică în picioare, întinzându-i mâna cu un formalism rece care o cam descumpăni; părea să se poarte ca și cum nu s-ar fi cunoscut niciodată.

– Domnișoară Fordham-Jones, vă mulțumesc că ați venit.

– Bună... ziua, domnule Elliot, îngăimă ea, lăsându-și mâna într-a lui o fracțiune de secundă și retrăgându-și-o înainte de a se ivi vreun risc ca Ross să-i observe ușorul tremur nervos pe care nu prea și-l putea controla. Bobbie se așezase deja la masă, ajunsese la jumătatea paharului de șpriț, iar Alysha o salută cu un zâmbet care-i ascundea ușurarea de a nu fi singură cu Ross.

– Bună, Bobbie. Sper că n-am întârziat?

– În nici un caz – am ajuns noi mai devreme, o asigură Bobbie cu căldură. Ia loc.

Șeful de sală o aștepta cu scaunul tras, iar un picolo se învârtea pe-alături cu o listă; Alysha mulțumi scurt și alese rapid melon Charentais, urmat de un biban în sos de lămâie și chitră, care se anunța delicios.

În fața ei, Ross discuta cu Bobbie, lăsându-i astfel ocazia de a-l studia pe furiș. Nu se schimbase mult în cinci ani, medită ea: cercelul dispăruse, precum și coada-de-cal – acum avea părul tuns scurt, doar cu câteva șuvițe rebele căzându-i pe frunte. Însă purta aceleași haine sport de doc, fără a face nici o concesie față de eleganța restaurantului, iar sub ele trupul îi era la fel de musculos și robust pe cât și-l amintea ea.

Și avea aceeași aroganță pe chipul cizelat aspru, cu pometi ascuțiți și bărbie autoritară, aceeași undă de cruzime în jurul gurii dure. Nu-și pierduse nici puternicul magnetism fizic, greu de neluat în seamă.

– I-am explicat lui Bobbie detaliile campaniei, o informă el, pe neașteptate.

Se rezemase de spătar, privind-o peste masă cu acea expresie rece și dezinteresată pe care Alysha și-o amintea atât de bine de la prima întâlnire. Și, spre tristețea ei, constată că încă mai avea puterea s-o descumpănească.

– Pare extraordinară! interveni Bobbie, cu ochii strălucindu-i de entuziasm. O victorie sigură!

– Conceptul-cheie e „pericolul", continuă Ross.

Alysha aproape uitase glasul acela – ușor răgușit, ca și cum coardele vocale i-ar fi fost șmirgheluite de aerul aspru din Clydeside, unde-și petrecuse adolescența.

– Vom accentua pericolul pe care-l prezintă pentru piele expunerea excesivă la soare. Laboranții de la Loziers au creat o nouă loțiune UBA/UBV, care va fi lansată pe toată piața.

– Iar ingredientele sunt toate din surse naturale, desigur, o încredință Bobbie. Nu s-au făcut teste pe animale. Alysha are opinii foarte categorice în sensul ăsta, îi explică ea lui Ross. A refuzat adesea chiar și contracte foarte bine plătite, fiindcă nu poartă blănuri naturale și nu folosește cosmetice care au avut la origine acte de cruzime la adresa animalelor.

În ochii cenușii se zări o licărire de cinism inconfundabil.

– Are noroc că-și poate permite să-și respecte principiile, remarcă el, pe un ton sardonic.

Alysha îi susținu privirea, cu răceală. Credea oare că era doar un capriciu de ochii lumii, din partea unei persoane care abia dacă era conștientă de sacrificii? Ei bine, cu siguranță, n-avea să-i schimbe părerea; dificultățile ei financiare erau un secret bine păzit în spatele iluziei atent construite din aparențele de bogăție și hainele de la casele de modă – cumpărate angro sau de la second-hand.

Foarte puțini oameni știau despre scandalul în care fusese implicat tatăl ei – noroc că acesta atrăsese puțină publicitate în afara cercurilor financiare ale capitalei. Iar Alysha nici nu dorea altceva; rușinea de a se descoperi fapta lui fusese cumplit de dureroasă și nici acum nu reușise s-o lase complet în urmă.

– N-am putea trece la discuția despre campanie? ceru ea, cu o demnitate înghețată în voce.

Un zâmbet vag batjocoritor tresări în colțurile acelei guri aspre, dar Ross consimți dezinvolt.

– Va fi foarte prezentă în reviste, precum și la televiziune și prin apariții personale. Lozier Girl întruchipează imaginea conceptiei Lozier – o indulgență hedonistă pentru femeia care-și poate permite acel mic supliment. De-asta insistăm asupra unui contract în exclusivitate; orice alte activități desfășori în acel timp trebuie să aibă aprobarea mea personală – nu vrem ca Fata Lozier să apară prin cine știe ce cataloage amărâte de comenzi la domiciliu. Și, desigur, vom plăti foarte generos acest privilegiu, adăugă el, cu o ironie seacă.

Instinctiv, Alysha trecu în defensivă, atentă la orice indiciu că Ross i-ar fi ghicit adevărata situație.

– Nu banii sunt principalul meu considerent, îl informă ea, cu dispreț trufaș. Mă interesează numai să-mi avantajez cariera.

O lucire amuzată lumină cei doi ochi de oțel.

– Îmi însușesc critica.

Alysha acceptă scuza cu o ușoară înclinare a capului.

– Ați... spus că vor avea loc și apariții personale? se interesă ea, pe un ton cam rigid.

Ross se rezemă de spătar, luând o sorbitură din paharul cu apă minerală Perrier – avea reputația de a nu se atinge niciodată de alcool.

– Va fi o campanie globală, implicând multe deplasări. Vom face vizite promoționale în toate marile orașe din Europa și America de Nord, Japonia, Australia – sper că aveți destulă energie?

Alysha îi reproduse atitudinea rece-sarcastică, înălțându-și cu o fracțiune una dintre sprâncenele arcuite fin.

– Fac față, replică ea, pe un ton plat.

– Mă bucur să aud. Ar fi extrem de incomod dacă v-ați îmbolnăvi.

– Nu sunt niciodată bolnavă, domnule Elliot, îl asigură ea, cu o sclipire în ochii verzi. N-am lipsit de la nici o întâlnire, nici n-am întârziat vreodată, după cum poate Barbara oricând să confirme.

– Cu siguranță, aveți o reputație profesională excelentă, confirmă el, pe același ton sardonic. Altfel, nici nu m-aș fi gândit să vă solicit.

De ce o solicitase? se întrebă Alysha, cu o undă de neliniște. Nu-și făcea iluzii – existau zeci de alte fete cu aceleași calități, care puteau întruni criteriile exigente stabilite de Ross Elliot. Dar moara bârfelor, de obicei atât de eficientă, nu scosese la iveală nici un alt nume care să candideze pentru acel contract.

De ce tocmai ea?

– Care e programul campaniei? se interesă, cu o nepăsare lăudabilă în voce.

– Faza întâi va consta în spoturile de televiziune, coordonate cu aparițiile până la saturație în toate revistele lunare de modă importante, explică el succint. Lansarea principală va avea loc la începutul lunii aprilie și vom publica masiv până în august-septembrie. Vom filma clipurile video simultan cu realizarea fotografiilor, cele mai multe în decor real, în Thailanda.

– Cu începere de când?

– Din decembrie, răspunse Ross, ridicând întrebător o sprânceană, când pe fața ei trecu o undă de ezitare. E vreo problemă?

– Numai dacă ar însemna să fiu plecată de Crăciun, răspunse ea, pe un ton măsurat cu grijă. De obicei, îl petrec în familie.

Și-ar fi putut imagina reacția mamei sale dacă o anunța că avea să fie plecată de sărbători!

Ross ridică din umerii săi lați, într-o atitudine de indiferență aproape disprețuitoare.

– Va trebui să vă conformați climei de-acolo – decembrie e o lună când sunt toate șansele ca vremea să fie uscată și relativ răcoroasă, spuse el simplu. Dacă vă veți întoarce acasă de Crăciun sau nu va depinde de programul de filmare și productivitatea muncii.

– Înțeleg...

Și-ar fi răcit gura de pomană contrazicându-l; îl vedea în stare să contramandeze sărbătorile – era exact genul de maniac al muncii ambițios, căruia puțin îi păsa de sentimentele celorlalți.

– Până atunci, agenda Alyshei va fi clarificată, îl asigură Bobbie, cu o eficiență vioaie. Sunt programate câteva lucruri, dar le putem re-atribui destul de ușor – nu va fi nici o problemă.

Se întoarse spre Alysha, cu ochii scânteindu-i.

– Tare te mai invidiez că pleci în Thailanda – e una dintre țările mele favorite. Sper că-i vei lăsa puțin timp să admire

peisajele, Ross, adăugă ea, aruncându-i o privire piezișă, tachinătoare. Trebuie neapărat să vezi Marele Templu din Bangkok – e pur și simplu fascinant!

Alysha se strădui să-l privească pe Ross drept în ochi, fără să tresară.

– Domnul Elliot încă nu mi-a confirmat dacă încheiem sau nu contractul, aminti ea, rece.

Din nou se pomeni măsurată cu acea privire profesională și detașată, și făcu un efort să i-o susțină fără șovăire. Deși lăsase de mult în urmă vanitatea adolescentină care fusese atât de ofensată de indiferența lui cu ocazia primei întâlniri, recunoscând că înfățișarea ei nu era nimic mai mult decât o combinație fericită de gene pe care o putea exploata ca să-și câștige existența constatase că până și în lumea strălucitoare a modei, unde frumusețea era moneda curentă, calitățile ei fizice îi conferau un anumit avantaj, un surplus de putere, în cele mai multe situații.

Pentru Ross Elliot însă, după câte se părea, nu era decât un echipament neînsuflețit, alături de recuzită, lumini și – cea mai importantă, probabil – aparatura foto. Dacă ar fi putut-o înlocui cu o păpușă de porțelan, care să i se supună neabătut și fără a cere un moment de pauză, ar fi făcut-o bucuros.

– Să nu te tunzi! îi ordonă el.

În ochii ei scăpără un fulger de indignare înghețată; nici un moment nu avusese intenția să-și taie părul, însă o clipă se pomeni cochetând cu ideea, numai ca să-l sfideze. Dar așa ceva ar fi fost o prostie – era profesionistă și avea de-a face cu o sarcină profesională. Nu-și putea permite intervenții ale sentimentelor personale.

– S-o iau ca pe un „da"? întrebă ea.

– Vrei contractul sau nu?

O silea să-i răspundă la provocări, iar Alysha simți un mic junghi de emoție viscerală în pântece. Voia contractul. Nu era

vorba numai de bani – deși Dumnezeu îi era martor câtă nevoie avea de ei! Însă obligația de a-și fi sacrificat propriile aspirații din necesitatea de a-și întreține familia îi transferase toate ambițiile în cariera de model. Voia să ajungă pe culme – iar acesta era un pas mare în acea direcție. Și a dracului să fi fost dacă se lăsa speriată de Ross Elliot și ochii lui cenușii și batjocoritori!

– Da, îl vreau, răspunse ea, păstrându-și calmul numai printr-un mare efort de voință.

– Atunci, voi discuta detaliile cu Bobbie.

Un moment, Alysha avu o senzație de amețeală, absorbită într-un vârtej de emoții contradictorii. Satisfacția, desigur, de a fi obținut un contract atât de lucrativ și prestigios, și ușurarea că îi risipea permanentele griji bănești, cel puțin pentru viitorul apropiat; dar și panică, la gândul că avea să-l vadă pe acel bărbat tulburător mai mult decât i-ar fi convenit.

Din fericire, în acel moment chelnerul aduse antreurile, iar Alysha își putu îndrepta atenția spre melonul rece și delicios. Avea noroc că nu-i fusese niciodată greu să-și mențină silueta; îi plăceau sincer cruditățile în locul dulciurilor și al făinoaselor, înota aproape zilnic și practica exercițiile de balet care-i plăcuseră încă din copilărie, păstrându-și tonusul și suplețea, precum și vigoarea necesară pentru a sta cât de mult era necesar în câte o poziție fixă și obositoare, sau a repeta la nesfârșit aceeași mișcare până când fotograful imortaliza exact aspectul dorit al membrelor și al părului.

Bobbie privi spre farfuria ei, oftând cu invidie.

– Melon! Ce păcat că nu mi-a venit și mie ideea – niciodată nu m-am putut dezbăra de obiceiul de a mânca iepurește, comentă ea, plimbându-și cu dezgust prin farfurie salata verde. Nici nu știți ce noroc aveți, fetelor, că moda actuală vă permite să aveți cu câteva livre în plus. Când eram eu în meserie, trebuia

să rămânem slăbănoage ca niște țânțari. Nu mă îndoiesc că înfățișarea de-acum e mult mai atrăgătoare – am dreptate, Ross?

Un licăr de amuzament tenebros jucă în ochii aceia schimbători.

– Vorbind ca fotograf, slăbiciunea dă bine pe peliculă, recunoscu el. Dar, ca bărbat... prefer să am puțin mai mult pe ce să pun mâna...

Gura lui, tulburător de senzuală, se arcui încet într-un zâmbet, în timp ce privea spre Alysha.

– Desigur, fata care are și o structură armonioasă a oaselor, și niște sâni frumoși și bine formați, se bucură de un avantaj clar, adăugă el, cu un timbru răgușit în glas care o făcu să se înfioare. Nu prea mari – cam cât două piersici coapte, e ideal.

Alysha înghiți cu greu, chinuindu-se să-și controleze accelerarea năvalnică a bătăilor inimii. Avu nevoie de un considerabil efort de voință pentru a nu-și coborî privirea să verifice dacă era într-adevăr îmbrăcată potrivit; felul cum o privea Ross îi deștepta amintiri atât de vii, încât avea impresia că anii se evaporaseră și era din nou prostuța aceea naivă și vulnerabilă care poza pentru el pe jumătate goală, cu sânii usturând-o de excitație sub privirea lui iscoditoare...

Cel mai cuminte, își spuse ea cu severitate, ar fi fost să-i spună că n-o interesa contractul, să se ridice de la masă și să plece; dar așa ceva n-ar fi făcut decât să-i dea de înțeles cât de profund o afectaseră cele întâmplate – și încă mai continuau s-o afecteze.

Oare Ross își amintea, totuși...? Juca un fel de joc pervers al puterii, ca să se distreze? Sau nici măcar nu găsea incidentul demn de atenție? În fond, nu însemnase nimic pentru el – și, fără îndoială, se aștepta să nu mai însemne nimic nici pentru ea.

Ei bine, perfect, Alysha se simțea în stare să-i facă jocul; toată cariera ei se baza pe capaciteta de a crea iluzii – câteva tușe abile de machiaj, o coafură diferită, o schimbare de îmbrăcăminte, și

putea fi o ingenuă în drum spre succes la un moment dat, o sofisticată rece în următorul moment, o pisicuță torcând senzual în următorul, o latino-americană exotică și misterioasă sau o puștoaică orientală și bronzată. Asta era meseria ei.

– Cine va mai face parte din echipă? întrebă, adoptând un ton pragmatic cam ostentativ.

– Încă nu s-a stabilit, răspunse Ross, acceptând schimbarea de subiect cu o undă abia perceptibilă de amuzament în privire. Alastair Grant va fi machiorul, iar Gemma Caldwell va face costumele.

– Gemma? repetă Bobbie, aruncându-i o privire piezișă de amuzament ironic.

Ross dădu din cap, nepărând să-și dea seama de ce prezența unei foste iubite de-a lui în echipă ar fi putut părea surprinzătoare.

– E una din cele mai bune profesioniste.

– A, nu te contrazic, consimți cu eleganță Bobbie. Iar Alastair e absolut genial, desigur. Și operatorul? Sau vei face tu însuți imaginea?

Spre intensa ușurare a Alyshei, Ross clătină din cap.

– Sunt în tratative cu Harry Keaton.

Bobbie înălță o sprânceană, întrebătoare:

– Harry? S-a pus pe picioare?

– N-a mai pus gura pe băutură de luni de zile, o asigură Ross. În ultima vreme a lucrat destul de mult pentru mine și e în formă, ca pe vremuri.

– Ești foarte generos că-i acorzi o șansă, insistă Bobbie, cu ochi strălucitori.

Ross ridică din umeri, ca pentru a expedia subiectul.

– Mi-e prieten vechi – m-a ajutat mult, la începuturile carierei.

Alysha abia dacă mai dădea atenție conversației; nu reținuse decât că Ross n-avea să facă el însuși imaginea. Dar era firesc să

n-o facă el – acum era șeful unei agenții publicitare foarte solicitate. Chiar și contractul Lozier era doar unul printre multe altele. Probabil că n-aveau să se vadă aproape deloc. Nu se putea simți decât ușurată.

Sorbi din vin, străduindu-se să-și destindă tensiunea din nervii întinși la limită. De cealaltă parte a mesei, Ross și Bobbie râdeau de cine știe ce bârfă care făcea senzație pe moment. Privindu-i pe sub gene, Alysha își aminti că și ei fuseseră cândva „un cuplu". Și fusese ceva destul de serios, la vremea respectivă – sau cel puțin așa se zvonise.

Părea să aibă un talent deosebit pentru a păstra prietenia fostelor, reflectă ea îngândurată – deși, după felul cum flirta cu el, Bobbie părea să aibă în minte mai mult decât o simplă prietenie! Și nici el nu părea cu totul indiferent, observă Alysha, cu un junghi de... – nu ținea să examineze prea îndeaproape ce fel de junghi. În timp ce răspundea acelui ascuțit spirit newyorkez, în ochii lui Ross se zărea o lucire de amuzament admirativ.

Desigur, Barbara Lange era încă o femeie frapant de frumoasă; la vremea ei, fusese una dintre cele mai celebre topmodele, și cu toate că acum bătea spre patruzeci de ani, încă mai avea o siluetă ca trestia, în taiorul ei șic la ultima modă, iar părul blond-cenușiu lucios și-l purta tuns paj, cochet. Divorțată de două ori, emana un aer de independență sofisticată: genul de femeie care nu avea nevoie de un bărbat pe care să se bazeze. Dar se părea că nici chiar ea nu era imună la înalta cifră octanică a senzualității lui Ross Elliot, marcă de excepție.

– Tenis? De ce Dumnezeu vrei să te-apuci de tenis? întrebă Alysha, străduindu-se să-și ascundă exasperarea din voce.

– Întotdeauna mi-a plăcut tenisul, răspunse țâfnoasă mama ei. Chiar dacă n-am prea avut ocazia să joc, de când am terminat școala. Și-n plus, e un exercițiu fizic ideal.

– Nici nu mă îndoiesc, recunoscu Alysha, pe un ton răutăcios. Dar trebuie neapărat să te înscrii într-un club privat atât de scump?

– Doar nu te-aștepți să joc pe terenurile publice? protestă Audrey Fordham-Jones, cu o indignare fudulă. Oricum, dacă vrei un antrenor bun, trebuie să te duci la un club select – așa ceva nu se găsește oriunde.

– Da, mămico, dar douăzeci și cinci de lire sterline pentru o jumătate de oră de antrenament...? Pe cine-ai găsit?

– Mai ies și eu din casă, ocoli Audrey răspunsul, revenind la refrenul familiar. N-am nici o distracție, știi doar, stau degeaba, fără să fac nimic, fără să vorbesc cu nimeni. Ție-ți convine, acolo la Londra, distrându-te toată ziua...

– Mămico, trebuie să stau la Londra. Dacă n-aș lucra, n-ai putea nici măcar să te-apropii de clubul ăla de tenis.

– Nu prea-mi vine să numesc aia muncă, replică Audrey cu dispreț. Stai să te tragă-n poze și nimic mai mult... A, uite-l pe Oliver! exclamă ea, brusc atentă la zgomotul unei mașini care cotea pe alee. Dragul de el – mi-a promis că-ncearcă să vină acasă în weekend și întotdeauna se ține de cuvânt.

Audrey zâmbi amar în sinea ei, în timp ce mama sa alerga în antreu să-i deschidă fratelui ei mai mic. Oliver fusese întotdeauna favoritul lui Audrey. Dacă se gândea cât de răsfățat fusese în copilărie, era într-adevăr remarcabil că devenise un tânăr atât de plăcut și binevoitor.

Oliver intră în hol, zâmbind ca de obicei, cu părul său brunet cam zbârlit, săltându-i în jurul urechilor. Își lăsă mama să-l îmbrățișeze, cu un amuzament îngăduitor.

– Bună, mami – ura, surioară! L-am adus pe Nige acasă în weekend – e-n regulă? întrebă el, făcând un gest vag în direcția unui tânăr slab și blond, care-l urmase pe trepte iar cum ezita în spatele lui, cam încurcat.

Doamna Fordham-Jones se încruntă la auzul acestei prezentări neprotocolare.

– Vai de mine – trebuia să mă anunți că aduci un musafir, protestă ea. I-aș fi cerut doamnei Potter să pregătească odaia de oaspeți.

– A, nu-i nevoie să-ți faci probleme, declară nepăsător Oliver. Nige se poate culca pe jos, în camera mea – și-a adus un sac de dormit.

– Sper că nu vă deranjez, doamnă Fordham-Jones? interveni timid băiatul. Eu i-am spus lui Ollie că ar fi trebuit să telefonăm mai întâi...

– Nici un deranj! insistă Audrey, intrând pe loc în rolul de gazdă îndelung exersat. Poftește în casă, Nigel. Vrei un ceai? Sunt sigură că ai înghețat de frig, venind tocmai de la Londra, cu mașina aia îngrozitor de veche a lui Oliver. Nu pot să-nțeleg de ce ține morțiș s-o păstreze, în loc de a-și lua una nouă, dar de fapt cred că rablele astea de pe vremuri au mare trecere la tineretul din ziua de azi, nu-i așa?

Oliver schimbă o privire amuzată cu Alysha. Știau amândoi de ce păstra vechea Morris Minor pe care o cumpărase aproape pe degeaba – fiindcă bursa nu-i ajungea pentru una nouă, iar el nu voia să mai primească și alte sume de la sora lui.

– Alysha, fii te rog o scumpă și pune ibricul pe foc, ceru dulce doamna Fordham-Jones. Mă tem că azi e ziua liberă a menajerei, adăugă ea spre Nigel, conducându-l în salon, așa că trebuie să ne descurcăm singuri. Dar cred că a mai rămase puțină prăjitură cu cireșe de-a bucătăresei, dacă vrei să guști? Puțin îmi pasă ce spune lumea, prăjiturile de casă n-au pereche.

Bietul tânăr o privea stupefiat pe Alysha, de când intrase pe ușă, iar acum se înroși ca focul la gândul că zeița aceea era expediată să-i facă lui ceaiul. Alyshei i se făcu milă de el și-i zâmbi cald și prietenos.

– Bună ziua, Nigel, îl salută ea. De ce nu stai jos, aduc ceaiul într-un minut.

– Ăă... Da... Mulțumesc... se bâlbâi el, sufocat... Îți... Vă... mulțumesc...

Alysha dispăru în bucătărie, unde fratele ei i se alătură peste câteva clipe.

– Ei, cum merge? se interesă el, strângând-o afectuos de umeri. Îmi pare rău că am întârziat – tărăboanța a-nceput să se încingă pe A40 și-a trebuit să ne tot oprim și s-o lăsăm să se răcească. Ți-a făcut capul calendar? întrebă el, arătând cu bărbia spre salon.

Alysha râse încet, clătinând din cap.

– Nu mai mult decât de obicei. N-are încotro – în ultimii ani i-a fost foarte greu.

Ollie pufni în derâdere.

– Toate gogoșile astea cu servitoarea și bucătăreasa – ai zice că nici nu-și dă seama că nu duce pe nimeni de nas. Asta-i prăjitura „de casă"? adăugă el ironic, în timp ce Alysha scotea celofanul de la magazin și punea prăjitura pe o farfurie.

– Mhm... Prietenul tău vrea lapte și zahăr?

– Mda – două cubulețe, răspunse Oliver, chicotind gros. Bietul Nige – murea de-a binelea să te cunoască, înțelegi, la fel ca toți băieții. Ai fost votată mascota oficială a anului întâi.

– Ce compliment! comentă sec Alysha. Cum merg cursurile? Îți plac?

– Sunt nemaipomenite! se luminară ochii tânărului, de aceeași culoare chihlimbarie cu ai ei. Muncim pe brânci, dar mă așteptasem.

Apoi, zâmbetul i se șterse, în timp ce se încrunta.

– Singura problemă e că mă simt prost să primesc alocația de la tine. Acum, că am terminat liceul, ar trebui să te-ajut, nu să-ți creez probleme în plus.

– Nu-mi creezi nici o problemă, insistă ferm Alysha, dându-l la o parte ca să scoată cuțitul din sertar. Și-n plus, ăsta e motivul pentru care am vrut să continui școala și să-ți iei examenele. Dacă acum te-ai lăsa de cursuri, totul ar deveni o risipă inutilă.

Oricum, dacă te simți mai bine așa, poți să consieri că e un împrumut. Când vei ajunge un medic celebru în toată lumea, mi-l vei achita.

– Îți promit, declară el, culegând o firimitură de pe farfurie, în timp ce Alysha tăia prăjitura în felii, fără să uite a-i da o palmă peste mână. N-ar trebui s-o pui pe unul din milieurile alea?

– A, da... uitasem. Adu-mi unul, Ollie – cred că le ține în sertarul al doilea.

– Ce părere ai de ultima ei idee? întrebă el, în timp ce deschidea sertarul.

– Tenisul? râse Alysha. Mă rog, cum spune ea, îi face bine, și o mai scoate din casă. Nu-mi place s-o știu stând degeaba, cu gânduri negre.

– Mă rog, putea să-și găsească și ea ceva mai ieftin, remarcă el caustic. La un club cu ștaif ca ăla, numai cotizațiile trebuie să coste o avere, necum chiria terenurilor și cursurile. Și-ți pretinde să scoți din piatră seacă banii ca să le plătească pe toate. Nu e cinstit.

Alysha zâmbi răutăcios.

– A, nu mă deranjează. Și-n plus, nu vom mai sta atât de prost cu banii. Tocmai... mi s-a oferit un contract gras, cu una dintre marile firme de cosmetice. Se va plăti foarte bine.

– Serios? Excelent! se bucură sincer fratele ei. Alysha ridică din umeri.

– Mă rog... Nu-i mare lucru, murmură ea cu modestie. În fond, e doar modeling. Deși vor fi și câteva apariții la televiziune...

Buzele lui Oliver se strânseră, cu un soi de înverșunare.

– Nu asta-ți doreai tu de la viață, nu-i așa, surioară? întrebă el, cu compasiune blândă. Modelingul, vreau să zic. Ascultă, când am să termin eu medicina, ce-ar fi să te-ntorci și să-ți iei și tu diploma în veterinară? N-ar fi prea târziu.

Alysha clătină din cap, alungând sugestia cu un zâmbet.

– Ba mă tem că ar fi. În ultimii doi ani mi s-a pus ceață pe creier de-atâta inactivitate – nu cred că m-aș mai putea apuca de niște studii atât de serioase ca alea de la medicină veterinară. Și, oricum, nici nu sunt sigură c-o mai doresc. Cred că mi-ar plăcea să încerc altceva – poate chiar să mă apuc de televiziune. Contractul ăsta ar putea să fie marea mea șansă.

– Mater știe despre el? întrebă Oliver, cu un zâmbet ironic. Eu în locul tău nu i-aș spune – dacă află că e rost de-un ban în plus, îl toacă imediat.

– I-am pomenit ceva... zâmbi sarcastic Alysha. Mă tem că n-a fost nici pe departe la fel de impresionată ca de primele tale două săptămâni ca boboc la medicină.

Oliver pufni.

– Asta numai fiindcă vrea să poată spune „fiul meu, doctorul". Faptul că datorită muncii tale e posibil tinde să-i scape. Dar nu-mi scapă mie, adăugă el, încet și sincer. Îți sunt foarte recunoscător, surioară. Cred că nici nu știi cât de recunoscător îți sunt.

– Hai, valea, protestă ea, chicotind. Ia prăjitura și du-o-n salon, să-l salvezi pe bietul tău prieten. L-ai lăsat singur cu ea atâta timp – cred că l-a scos din minți.

– Doamne, Nige! Săracul de el, am uitat!

Și, luând farfuria, Oliver se făcu nevăzut pe culoar.

Alysha se rezemă de masa din bucătărie, cu un oftat. Contractul cu Ross Elliot era semnat; își vânduse sufletul pentru destui bani pentru ca situația familiei să fie asigurată, cel puțin în viitorul previzibil. Mă rog, în sensul strict al cuvântului, nu-și vânduse sufletul, ci trupul, se corectă ea, cu gura cam uscată. Dar nu-și putea alunga sentimentul că în fond era același lucru.

Capitolul 3

– Alysha, la mine!

– Aici, Alysha!

– Un zâmbet frumooos, Alysha...

– Domnișoară Jones, folosiți personal produsele Lozier?

– Sigur că da, interveni Ross, înainte ca Alysha să-și poată formula propriul răspuns la întrebarea reporterului. Ca model a cărui carieră depinde de felul cum arată, ce v-ați aștepta să folosească?

Alysha zâmbea încontinuu, deși acest lucru îi consuma toate resursele de profesionalism. Cocoțată pe o mică estradă, lângă macheta gigantică a unei sticluțe de parfum Lozier, în fața adunăturii de reprezentanți ai presei și directori ai companiei Lozier, se simțea ca o păpușă – ale cărei sfori erau trase de Ross Elliot.

A, nu încăpea nici o îndoială că avea o costumație senzațională – atâta câtă era. Din mătase vaporoasă, într-o nuanță vie de roz-flamingo cu fir de aur, partea de sus consta dintr-o fâșiuță înfășurată peste sâni și pe după gât, cu un nod la

spate, ale cărui capete atârnau până jos; pantalonii palazzo, din același material subțire ca voalul, aproape transparenți, stăteau lăsați provocator de jos pe șolduri, dezgolindu-i aproape complet abdomenul ca piersica, astfel încât să lase să se întrezărească, provocator și drăgălaș, ombilicul.

Dar contractul stipula că trebuia să poarte tot ceea ce dicta el pentru aparițiile ca Lozier Girl – cum nu ezitase să-i amintească Ross, când ea protestase. Acest lucru spunea mult despre părerea pe care o avea despre ea, reflecta Alysha cu amărăciune: un trup, o față și o jumătate de metru de păr negru lucios, existând exclusiv în scopul vânzării produsului. Acum, însă, era prea târziu ca să se mai răzgândească – o parte substanțială din avans fusese cheltuită deja pe reducerea datoriilor de pe credit-cardul mamei sale și alocația fratelui ei.

Conferința de presă organizată de Ross pentru a anunța alegerea noii Fete Lozier avea loc în elegantul sediu Mayfair al Institutului Lozier. Stârnise destul agitație, depășind chiar zona restrânsă a modei și publicității – o fostă Lozier Girl ajunsese stea de mare succes la Hollywood, alta se măritase recent cu un viconte. Toți țineau morțiș să vadă cine era înlocuitoarea.

– Vei prezenta colecțiile de la Paris de anul ăsta, Alysha? vru să știe un ziarist.

Ross dădu din cap, răspunzând iar în numele ei:

– Alysha a fost abordată deja de câțiva dintre marii creatori de modă. Și, desigur, contractul ei exclusiv cu Lozier n-o împiedică să iasă la rampă – sau să apară pe coperta revistei Vogue. Deși avem prioritate la serviciile ei, adăugă el, adresându-i un zâmbet pieziș, șerpesc. Și o vom ține destul de ocupată.

– Ai un prieten stabil, Alysha? Ce părere are despre cariera ta?

– Pe moment, nu am pe nimeni anume, reuși ea să strecoare, înainte ca Ross să-i ia iarăși vorba din gură.

– Care preparat Lozier e favoritul dumneavoastră, domnișoară Jones?

Ross aruncă o privire spre ea; se părea că la această întrebare avea voie să răspundă singură. Din păcate, Ross nu se deranjase să se consulte cu ea înainte de a afirma cu atâta convingere că folosea gama de produse pentru a căror promovare fusese angajată – și pe care Alysha, în sinea ei, le considera cam pipărate la preț. Dar, desigur, nu putea spune așa ceva – era necesar un mic subterfugiu.

– Cred că un hidratant bun face parte dintre cele mai importante investiții în frumusețe pentru o femeie, afirmă ea, zâmbitoare.

Acest comentariu abstract păru să-i mulțumească, iar restul întrebărilor se referiră în totalitate la campania propriu-zisă, astfel încât răspunse numai Ross. Unii dintre fotoreporteri mai doreau fotografii, iar Alysha poză docilă – cel puțin, era o schimbare, să treacă de la rubrica de modă pe paginile editoriale.

În sfârșit, Ross anunță încheierea conferinței.

– Vă mulțumesc foarte mult, doamnelor și domnilor. La plecare puteți lua mapele de presă, unde sper că veți găsi orice alte informații de care mai aveți nevoie.

În timp ce sala începea să se golească, Alysha își îngădui un mic oftat de ușurare, relaxându-și mușchii spatelui. Ross îi aruncă o privire piezișă, întrebător-sardonică, în timp ce-i întindea mâna pentru a o ajuta să coboare de pe estrada înaltă.

– Obosită?

– Deloc, răspunse ea rece, retrăgându-și mâna dintr-a lui.

Gura lui aspră se arcui într-un zâmbet scurt.

– Bine – te mai așteaptă încă o oră de muncă. În sala de consiliu se servește un aperitiv, pentru directorii de la Lozier. Președintele mi-a spus că arde de nerăbdare să te cunoască,

adăugă el, lăsându-și privirea de oțel să cutreiere, pe îndelete, curbele trupului Alyshei: un memento subtil – dacă mai avea nevoie – că fusese cumpărată. Acum câteva săptămâni i s-a pronunțat cel mai recent divorț, cred, așa că dacă știi să-ți joci cartea s-ar putea chiar să ajungi Lady Maynard a Patra – sau poate a Cincea...? Mă tem că le-am pierdut socoteala.

În ochii ei fulgeră un avertisment înghețat, dar preferă să-i ignore tentativele de a o ademeni. Acum îl vedea pentru prima oară de când accepase să semneze contractul; pauza fusese binevenită, dându-i ocazia de a-și clarifica sentimentele în privința lui.

Nu putea susține că n-ar fi avut anumite sentimente; acea scânteie de atracție fizică declanșată între ei era prea reală pentru a trece neluată în seamă. Iar Alysha știa că și Ross era conștient de ea, deși până acum nu dăduse nici un semn că și-ar fi amintit de prima lor întâlnire; se întrebase dacă vederea unei întinderi atât de mari din pielea ei dezgolită îi va stimula memoria, dar se părea că nu era cazul – sau, dacă da, Ross prefera totuși să nu pomenească nimic.

Ultimii reporteri se împrăștiau. Trecând pe lângă estradă, o ziaristă de la o revistă de benzi desenate pentru adolescenți – tânără și foarte plină de sine, cu un păr neverosimil de arămiu și niște cercei care păreau făcuți din piese de schimb pentru motocicletele Harley-Davidson – îi aruncă Alyshei o privire oblică, de dispreț nedisimulat.

– „Cred că un hidratant bun face parte dintre cele mai importante investiții în frumusețe pentru o femeie"! o imită ea, spre ziaristul de alături, cu o voce pițigăiată care se voia în mod clar auzită. Ce idioțenie!

Alysha simți că se încorda de nervi; încă una care subscria la acel stereotip iritant al modelului ca manechin fără nimic în cap!

Ar fi trebuit să nu-i mai pese că era tratată ca și cum ar fi avut un coeficient de inteligență puțin mai mic decât numărul pe care-l purta la rochie, dar totuși o ustura.

Însă, în fond, nici nu i se prea dăduse ocazia să se manifeste altfel, recunoscu ea, cu o undă de ostilitate – grație lui Ross Elliot. Rolul îi fusese expus limpede precum cristalul – nu trebuia decât să facă frumos, lăsând vorbele în seama lui.

Ochii aceia cenușii și ageri îi observaseră expresia fugară, iar Ross îi zâmbi cu un umor sardonic.

– Cred c-ai auzit comentariul de la plecare, remarcă el, sec. Nu-ți face griji – probabil e galbenă de invidie.

Alysha îi susținu privirea, cu răceală.

– Nu-mi fac nici o grijă, ripostă ea. Dar poate-ar fi bine să-ți faci tu griji – nu cred că e prea util pentru Lozier dacă oamenii-și închipuie că numai niște idioate folosesc produsele. Bănuiesc că nu imaginea asta voiau s-o inspire.

Ross îi dădu dreptate, înclinând ușor din cap.

– Și ce propui? se interesă el, cu o undă de batjocură în glas. O apariție la „Mastermind"?

– Nu cred că e necesar să ajungem până acolo, replică Alysha, vizibil deranjată. Doar dacă-mi permiți din când în când să mai răspund și eu la câteva întrebări, cred că ar fi suficient.

– Credeam că ți-am permis.

– La două, îi aminti ea, apăsat. Dintre care, la una a trebuit să mint.

– Așa?... murmură el, pe când ochelul cenușiu al ochilor îi lucea amenințător. Și la care anume?

Gura ei gingașă se arcui într-un zâmbet sarcastic – în sfârșit, reușise să-l înțepe. Dar, în timp ce se întorcea să plece, cu umerii ridicați trufaș, îi simți mâna apucând-o de braț, pentru a o sili să se răsucească din nou spre el.

– La care? repetă Ross, scrâșnit.

Alysha îl privi încruntată, arcuindu-și o sprânceană trasată fin, într-o expresie calculat-provocatoare. Degetele lui i se înfigeau în carnea moale, dar a dracului să fi fost dacă-l ruga să-i dea drumul – în veci nu s-ar fi milogit de el, pentru nimic în lume!

– De ce? îl întrebă, cu un dispreț înghețat în voce. Ești gelos?

Ross râse aspru, dar slăbi strânsoarea ca de menghină.

– Tocmai am semnat cu tine un contract foarte lucrativ, îi aminti el. N-am timp ca vreun prieten posesiv să aibă obiecții față de deplasările pe care va trebui să le faci. Și nu vreau nici să oftezi după cine știe ce iubit lăsat acasă.

O străbătu un val de furie arzătoare, dar făcu un efort să și-l stăpânească, ridicând doar din umeri, cu falsă nepăsare.

– N-o să fie nici o problemă, îl asigură ea, demnă.

– Mă bucur foarte mult să aud...

– Hai, Ross, vino odată! îi întrerupse un glas jovial.

Sir Richard Maynard, președintele firmei Lozier Cosmetics, se apropia vesel, cu Barbara agățată de braț.

– N-o poți ține tot timpul numai pentru tine pe noua Lozier Girl, să știi! Dacă nu mă prezinți, va trebui să-i cer domnișoarei Lange, aci de față, să facă onorurile.

Ochii Barbarei licăriră jucăuș.

– Sunt sigură că nu aveți nevoie de nici o prezentare, sir Richard, îl încredință ea, torcând suav. Era îmbrăcată elegant și cu stil, într-un taior splendid croit, de lână gri-petrol cu dungi subțiri, iar la gât avea o eșarfă de mătase înnodată șic, bătătoare la ochi. Lângă ea, prin contrast, Alysha se simțea și mai dezbrăcată – o senzație deosebit de incomodă.

Președintele chicoti, întinzându-i Alyshei mâna.

– Încântat de cunoștință, draga mea. Te-ai descurcat strașnic – o clipă nu ți s-a șters zâmbetul ăsta drăgălaș de pe buze. Ai făcut o alegere bună, Ross – excelentă alegere.

Ross se înduplecă să zâmbească sardonic.

– Se pare că da, recunoscu el. Dintre toate candidatele posibile pe care le-am avut în vedere, domnișoara Jones a fost cea care se potrivea cel mai bine cu cerințele dumneavoastră.

– Cu siguranță! Superb de frumoasă – o adevărată operă de artă!

Alysha simți că i se încordau maxilarele de furie; se uita la ea de parcă ar fi avut de gând s-o adauge la colecția lui de-acasă. Deși nu-l prea putea învinui pe sir Richard, recunoscu ea cu onestitate – vina era a lui Ross; costumația sumară pe care o pusese s-o poarte lăsa atât de puțin în seama imaginației, încât oricărui mascul cu sânge-n vene i-ar fi curs balele. Străduindu-se să se înfățișoare măcar în câteva petice de demnitate, ridică bărbia, răspunzând cu vigoare la strângerea de mână a președintelui.

– Vă mulțumesc, sir Richard, replică, zâmbindu-i cu o încredere în sine departe de a fi sinceră. Mă bucur foarte mult că particip la o campanie atât de interesantă.

– Interesantă? Da, într-adevăr, îi dădu dreptate sir Richard, păstrându-i mâna într-a lui, pentru a și-o agăța de braț. Dar, în fond, noi cei de la Lozier avem o reputație pe care trebuie să ne-o păstrăm – nu ne satisface decât perfecțiunea, oricât de scump ar costa.

Alysha râse, deși cu o veselie cam forțată, poate; Barbara, însă, îi captase atenția lui Ross, iar ea era conștientă de o bruscă senzație de dezumflare, pe care îi venea cam greu să și-o explice.

– Nu vă pot contrazice! consimți, cam nesigură, aruncând pe furiș o privire spre Ross. În minte îi străfulgerase pe neașteptate

o amintire – imaginea vie a ei însăși, pe vremea când avusese impresia că banii creșteau în copaci, stând cu un teanc de bancnote în mână, ca să plătească ședința fotografică. Desigur, între timp se lămurise – marii profesioniști ca el nu lucrau niciodată cu amatoare culese de pe stradă, oricât i-ar fi plătit. Nu era de mirare că se hotărâse să-i dea o lecție...

– Ei, și-acum, permite-mi să te conduc în sala de consiliu! o îmbie sir Richard, nepărând să-și dea seama că Alysha numai la el nu era atentă. Ne-așteaptă un prânz excelent. Sper din toată inima că vei gusta câte ceva – doar nu e nevoie să-ți păzești tot timpul silueta asta delicioasă, sunt sigur!

– În nici un caz! acceptă Alysha, reușind să zâmbească. Adevărul e că mor de foame, după ședința lungă din dimineața asta.

– Excelent!

Sala de consiliu se afla la etajul întâi – un salon elegant, cu lambriuri și parchet lustruit. În ușă, Alysha ezită; încăperea era plină cu directori ai firmei Lozier Cosmetics, numai bărbați, toți îmbrăcați în costume gri sobre și cu expresii serioase pe chipuri. Însă nici unul nu păru în stare să-și controleze întoarcerea instinctivă a ochilor, nici să și-i împiedice să stăruie, cu o concupiscență inconfundabilă, spre întinderea de piele mătăsoasă, aurie ca mierea, care li se înfățișa atât de ispititor.

În acel moment, Alysha simți că-l ura pe Ross Elliot mai mult decât oricând. Era destul de rău că trebuise să pozeze în vestimentația aceea atât de sumară – dar asta nici nu se comparase cu a se preumbla de colo-colo echipată la fel! Avea senzația că fiecare bărbat din cameră desfăcea în minte nodul acelei fâșii înguste de material care-i acoperea sânii, descoperindu-le cu imaginația tonusul ferm, cu vârfuri trandafirii...

– Ei, ce să-ți ofer? o invită volubil sir Richard. Puțin caviar, eventual?

– Mulțumesc.

Alysha își păstră ținuta foarte dreaptă în timp ce traversau salonul, deși era conștientă de dorința profundă ca podelele să se caște și s-o înghită. Însă Barbara și Ross îi urmaseră, iar ea era hotărâtă să nu-i dea lui Ross satisfacția de a ști cât de îngrozitor se simțea.

Pe un gheridon lung din lemn de nuc fusese pregătit un bufet generos, servit de doi ospătari în livrele albe. Sir Richard studie atent și serios bunătățile prezentate, ca și cum ar fi examinat o foaie de balanță financiară a companiei, pentru a alege judicios cele mai fine delicatese.

– Și, ia spune-mi, de când lucrezi ca model, domnișoară Jones? Sau te pot numi Alysha? se interesă el, convins de răspunsul afirmativ.

Alysha afișă cel mai orbitor zâmbet profesional.

– De aproape doi ani, răspunse, străduindu-se să participe la conversație ca și cum ar fi durut-o-n cot de privirile pofticioase ale tuturor celorlalți bărbați.

– Și-ți place?

– O, foarte mult.

Ross se oprise în apropiere, vorbind încet cu Barbara, iar Alysha se pomeni contemplând dinții ascuțiți ai furculiței de argint – niciodată nu se considerase o persoană violentă, dar dorința de a-i șterge zâmbetul de pe mutra aia arogantă se intensifica tot mai mult cu fiecare clipă...

Sir Richard chicoti, bătând-o pe braț cu un aer de unchi.

– Ei, nu mă îndoiesc că ne va face plăcere să te avem ca Lozier Girl, o asigură el. Cred că niciodată n-am avut una mai drăguță, nu-i așa, Ross?

Alysha se trezi din nou supusă acelui studiu insolent și simți că i se înfierbântau obrajii; sub banda de mătase care-i strângea

pieptul, sânii i se încordau într-o reacție instinctivă pe care nu putea să și-o controleze, sfârcurile sensibile întărindu-se atât de mult încât știa că li se distingea clar conturul.

– S-ar putea să aveți dreptate, încuviință Ross, cu o licărire enigmatică în ochi, care din nou o cufundă într-un tumult confuz; cu siguranță, își amintea...?

– Și nu numai cu înfățișare drăguță, să știi, adăugă Barbara, cu generozitatea femeii complet sigură pe propriile ei calități. Înainte de a se hotărî să devină model, a studiat la universitate. Deși mă bucur foarte mult că și-a schimbat cariera – e una dintre cele mai bune fete pe care le-am avut vreodată în cartotecile mele.

– Serios?

Sir Richard părea impresionat că fluturele exotic de la brațul lui putea să aibă mai mult de două celule cerebrale între drăgălașele-i urechiușe.

– Și ce-ai studiat?

– Voiam să fiu veterinar, îl informă ea, simțind o satisfacție teribilă la vederea expresiei cam surprinse de pe chipul lui Ross.

– Și de ce te-ai hotărât să renunți? vru să știe sir Richard.

Alysha ridică din umerii ei zvelți, într-un gest de nepăsare dezinvoltă; era hotărâtă ca nimeni – și cu atât mai puțin Ross Elliot – să nu afle adevărul.

– A, îmi doream ceva mai interesant, răspunse ea, cu indiferență. Era un curs de cinci ani, foarte exigent – nu cred că eram chiar atât de sârguincioasă.

Sir Richard chicoti indulgent.

– Ai perfectă dreptate. Nu se cade ca o drăgălașă ca tine să stea ascunsă între maldăre de tomuri ferfenițite – ce zici, Ross?

– Desigur, lumea ar fi suferit o grea pierdere, îi dădu dreptate Ross, cu o privire ironică în ochii săi de oțel.

– Bărbații! protestă Barbara indignată. Toți păreți să credeți că dacă o femeie e, întâmplător, măcar pe jumătate atrăgătoare, nu merită să facă mai mult decât să stea degeaba, admirată de voi.

– Dacă e model, sublinie Ross, cu o undă de dispreț în glas, pentru asta e plătită.

Cu privirea scăpărătoare, Alysha îi răspunse, caustic:

– Ei bine, cu toate progresele tehnologiei moderne, cred că au și inventat un robot care, peste câțiva ani, se va achita mult mai bine.

– A, n-aș crede, replică el, pe un ton destul de provocator. Tehnologia mai are mult până să imite textura mătăsoară a pielii unei femei, mișcările trupului... fascinanta palpitație a pântecului, când respiră...

O privea drept în ochi, dar Alysha se încordă într-o clipă, încercând să-și stăpânească, rigidă, micul tremur din mușchii stomacului – niciodată nu fusese conștientă de el până când îl auzise pe Ross menționându-l, dar acum i se părea că o acuza de cea mai desfrânată încercare de seducție.

Ross îi văzu roșeața din obraji, iar gura aspră i se arcui într-un zâmbet de amuzament batjocoritor. O sâcâia anume, făcând-o să se simtă și mai despuiată și vulnerabilă decât era. Înfruntându-și mânia clocotitoare care o ardea pe dinăuntru, se întoarse spre sir Richard.

– E o clădire minunată, remarcă ea, căutând cu disperare un subiect de conversație care să abată atenția dinspre propriile ei atribute fizice. Una dintre casele originale ale Moșiei Grosvenor, nu-i așa?

Sir Richard păru cam derutat de întrebarea ei, dar răspunse galant:

– Păi... da, cred că așa este... deși teamă mi-e că interiorul a fost refăcut considerabil, de-a lungul anilor. Poate dorești să vezi

și restul clădirii? adăugă el, pe un ton mieros care o prevenea că, probabil, invitația includea și altceva pe lângă un tur arhitectural.

– Mi-ar face nespusă plăcere, răspunse Alysha, cu zâmbetul neclintit, în timp ce-și jura în sinea ei să nu facă așa ceva nici moartă. Dar mai întâi aș putea lua o felie din Pavlova aceea cu fragi? Mă tem că e una dintre slăbiciunile mele.

– Desigur, draga mea. Ce plăcere, să găsesc o fată cu un apetit atât de sănătos – în ultima vreme, atât de multe dintre ele nu mai fac decât să ciugulească din mâncare...

Spre ușurarea Alyshei, această manevră o ajutase să se desprindă de Ross; deși, în timp ce sir Richard îi punea pe farfurie o porție generoasă de Pavlova, nu-și putu stăpâni o privire furișă prin cameră.

Barbara era tot lângă Ross. Asta avea să alimenteze și mai mult bârfele, reflectă Alysha, conștientă de un mic junghi ciudat pe care nu ținea să și-l analizeze prea îndeaproape. În ultimele două săptămâni circulaseră multe speculații; nu era nici un secret că cei doi fuseseră văzuți împreună cu mai multe ocazii, la teatru sau cinând în doi la câte un restaurant select.

Formau un cuplu frapant, era nevoită să recunoască; aerul lui de cinism cam colțuros se completa perfect cu șarmul și sofisticarea Barbarei. Din când în când, Barbara schița câte un gest mărunt – îi atingea brațul, ca să-și accentueze o vorbă, sau îi pigulea o scamă de pe rever – lansând un mesaj inconfundabil: erau amanți.

N-ar fi fost nici o surpriză că trăiau din nou împreună – la urma urmei, erau doi oameni foarte atrăgători și aveau multe în comun. Poate că tocmai de-asta Ross nu se cumințise niciodată, formându-și o asemenea reputație de amator al relațiilor trecătoare – poate că tot timpul o iubise numai pe Barbara.

Între timp, sir Richard o învrednicea pe Alysha cu cea mai măgulitoare atenție. Probabil nu era tocmai înțelept să reacționeze atât de prompt, să râdă cu atâta poftă de glumele lui îndoielnice – dar admirația lui fățișă era un balsam pe rănile mândriei ei. Și se simțea mult mai în siguranță cu el decât s-ar fi simțit cu Ross – cel puțin, era un gentleman.

Programul presupunea să rămână la recepție până la ora două și, cu toate că limbile splendidei pendule din lemn de mahon de lângă ușă păreau să se târască îngrozitor de încet, de fiecare dată când se uita într-acolo le vedea mai aproape de momentul magic.

La auzul primei bătăi, Alysha se întoarse spre sir Richard cu un surâs plin de regret dulce.

– Mă tem că acum trebuie să plec.

– Așa de repede? protestă el, uitându-se la ceas.

– Am putut sta numai până la ora două, îi aminti ea, cuviincioasă. Sunt așteptată în altă parte.

Sir Richard înălță o sprânceană încărunțită, vag surprins că putea exista ceva mai important decât să rămână lângă el, dar se înduplecă să zâmbească, bătând-o pe braț.

– Bine, atunci, mai bine fugi. Dar mă întreb dacă ai vreun program mâine seară. Mi-ar face mare plăcere să te invit la cină.

Alysha ezită, alegându-și cu atenție cuvintele – ultimul lucru pe care-l dorea ar fi fost să-l jignească pe președintele companiei care-i angajase serviciile pentru următorii trei ani, cu posibilitatea altora doi în continuare. Dar nu-și putea permite nici riscul de a-i face toate jocurile.

– Îmi... pare rău... în weekend plec din Londra.

– Atunci, într-o zi din săptămâna viitoare, eventual?

Alysha clătină din cap.

– Serios, nu cred că va fi posibil.

– Aha... înțeleg, încuviință sir Richard, zâmbind. Firește, înțeleg perfect. Ce naivitate din partea mea, să nu-mi dau seama că o frumusețe ca tine este ocupată deja. Mă rog, nu pot spune decât că băiatul are mare noroc. Dar, oricum, a fost o mare plăcere să te cunosc, draga mea – o foarte mare plăcere.

Îi ridică mâna la buze, cu un gest curtenitor de modă veche, dar apoi, înainte ca Alysha să-i fi ghicit intențiile, o trase spre el și o sărută pe obraz, oricum numai părintește nu. Alysha deveni țeapănă, dar fu nevoită să-i suporte îmbrățișarea – doar nu putea face o scenă în sala de consiliu ticsită, respingându-l.

În cele din urmă, sir Richard îi dădu drumul, iar Alysha, cu un zâmbet despre care spera că-i ascundea ușurarea considerabilă, se retrase din brațele lui și ieși.

Își lăsase hainele în secretariatul direcției comerciale, la ultimul etaj. Clădirea avea lift, dar scările erau mai aproape, așa că începu să le urce, cu pași sprinteni. Aproape ajunsese pe palier, când se împiedică, pierzându-și una dintre sandalele cu barete subțiri și tocuri înalte, care se rostogoli pe trepte în jos.

– Lua-te-ar...!

Porni înapoi să și-o ia, dar tocmai când ajunse pe ultima treaptă auzi pe cineva urcând – și, când omul dădu colțul, Alysha se pomeni față în față cu Ross. Instinctul ar fi îndemnat-o să fugă, dar nu putea face așa ceva cu demnitate, astfel încât rămase pe loc.

Ross se aplecă și culese sandala, întinzându-i-o cu gura dură arcuită într-un zâmbet ușor sardonic.

– Aici erai, Cenușăreaso, o tachină el, provocator. Fugi mâncând pământul. Nu-ți place la bal?

– E ora două, îi aminti ea, ținându-se dreaptă, conștientă de o senzație neplăcută de vulnerabilitate în costumul acela sumar, pe un singur toc, astfel încât abia reușea să-și păstreze echilibrul. Ora la care sunt liberă să plec.

– Și păreai să te înțelegi atât de bine cu sir Richard, o ironiză el. Sau te lași greu cucerită? Probabil că e mai bine așa – bătrânul e viclean ca un vulpoi. I-or fi curs lui balele de parc-ar fi fost gata să-ți cadă la picioare, dar dacă vrei să te-alegi c-un inel în deget trebuie să folosești puțină strategie.

În ochii Alyshei fulgeră un avertisment înghețat.

– Pentru cultura ta generală, începu ea să-l informeze, cu vocea rece ca banchizele polare, nu mă interesează câtuși de puțin să mă mărit cu sir Richard – și nici cu altcineva, dacă vrei să știi. Nu-mi consider cariera doar o simplă rampă spre a găsi un soț bogat – intenționez să-mi clădesc singură succesul. Și-n plus, adăugă, neputându-se stăpâni, mă mir că ai avut timp să observi ce făceam cu sir Richard. Am avut impresia că Barbara îți captase toată atenția.

Ross râse alene.

– A, deci asta te sâcâie, o împunse el. Ești geloasă.

Alysha tresări, cu obrajii aprinși ca focul, încercând să-i respingă acuzația arogantă.

– Geloasă? Vezi să nu, ar fi de-a dreptul ridicol.

Își smulse sandala din mâna lui și se întoarse să-și continue drumul pe scară, cu capul înălțat într-o atitudine înfumurată. Ross, însă, o apucă de un capăt al panglicilor, oprind-o în loc.

– Ba da, ești geloasă, insistă el, cu un sarcasm acid în glas. Ești una dintre acele femei care nu se simt bine fără să-i aibă în lesă, gâfâind cu limba scoasă, pe toți bărbații care le ies în cale, nu-i așa? Ei bine, mă tem că-ți pierzi vremea cu mine – nu-s genul care să devină pekinezul cuminte al cuiva. Deși, dacă asta

te face să te simți mai bine, adăugă, lăsându-și ochii să coboare peste curbele suple ale trupului ei, într-un fel care-o înfierbânta din cap până-n picioare, recunosc că nu te-aș alunga din pat în șuturi.

– Nici nu m-am... Cum ți-a venit ideea că ai avea vreodată ocazia? îl provocă Alysha, cu bătăile inimii întretăindu-i cuvintele sfidătoare; Ross răsucea încet în jurul mâinii panglica lungă, trăgând-o inexorabil spre el, în pofida tuturor eforturilor ei de a rămâne pe loc. Ești ultimul om de-al cărui pat m-aș apropia.

În ochii cenușii scăpără un amuzament sarcastic.

– Ce jăvruță cu nasul pe sus mai ești... murmură el, sâcâitor. Chiar nu te-nduri să recunoști că nimic nu ți-ar plăcea mai mult decât o tăvăleală prin fân c-un maidanez corcit ca mine.

Gura aceea incitantă se arcuise într-un zâmbet crud, senzual, iar Alysha se simțea ca hipnotizată. Avea s-o sărute din nou...

– Cu sir Richarzii din lumea asta toate-s bune și frumoase, mârâi el încet, răgușit, dar ar fi un păcat de moarte să-ți irosești farmecele astea gingașe și proaspete sub mâinile unsuroase ale unui babalâc bogat. Ai nevoie de un bărbat cu mâini aspre, calde...

Iar mâna lui aspră și caldă îi cuprinse talia zveltă, arzându-i pielea ca un tăciune aprins. Alysha înțepeni, încercând să se retragă, dar Ross, cu o smucitură bruscă, o aduse necruțător în brațele lui. O ținea de nodul panglicii, strângându-i-o peste sânii sensibili, iar Alysha înțelese, din expresia hotărâtă a ochilor lui, că la cea mai mică încercare de a se opune i-ar fi smuls-o, lăsând-o cu pieptul gol.

Așa că nu putu decât să se supună când capul lui coborî peste al ei și buzele îi atinseră gura, ferme și calde, ispititoare. Strânse năprasnic din dinți, căutând să-i reziste, dar atitudinea ei provocatoare nu păru decât să-l întărâte și mai mult. Foarte încet,

foarte calculat, Ross îi urmări conturul buzelor tremurătoare cu vârful limbii, strecurându-și-o printre ele, căutând colțurile sensibile, iscodind într-o explorare sfruntat de senzuală care-i mistuia cu repeziciune orice rezistență.

Apoi, îi apucă între dinți curba plină a buzei de jos, mușcând-o delicat, iar Alysha icni, străbătută de un fior fierbinte. Când buzele i se despărțiră, Ross profită imediat, repezindu-și limba înăuntru pentru a scormoni în adâncurile dulci și umede ale gurii, gustând după pofta inimii.

Alysha nu se mai putea stăpâni; instinctiv, se topea în îmbrățișarea lui viguroasă, cu tot trupul suplu potrivit perfect peste formele lui. La fiecare respirație întretăiată, mătasea strânsă peste sâni o chinuia delicios, frecându-se de sfârcurile delicate până când acestea se întăriră ca doi boboci cruzi, extatic focar al unui milion de dulci senzații. Jinduia dureros după mângâierile lui și, când îi simți mâna trecând peste curba netedă a abdomenului, cu intenții inconfundabile, Alysha gemu încet, mișcându-se într-o atitudine de invitație inconștientă, abandonând cu nepăsare toate făgăduielile de a nu-l lăsa niciodată să-i facă așa ceva.

Undeva se deschise o ușă și un murmur de voci pluti până la ea – pași, apropiindu-se... Șocul o făcu să-și regăsească puterile și îl împinse, cu obrajii îmbujorați de jenă, când trei dintre directorii în costume gri apărură la cotitura scării, expresiile lor un moment surprinse transformându-se pe dată în amuzament conspirativ, căci ghiciseră ce se întâmplase.

Alysha se întoarse și o luă la fugă, poticnindu-se pe trepte, urmărită de râsul batjocoritor al lui Ross.

Capitolul 4

– Nu-mi vine să cred că fac asta. Efectiv, nu-mi vine să cred.

Alysha închise un moment ochii, dar când îi deschise din nou văzu aceeași scenă, neschimbată. Mergea prin mijlocul uneia dintre cele mai circulate străzi din Bangkok, printre mașini care goneau pe mai multe benzi, în ambele sensuri, desculță și îmbrăcată într-un tricou-bikini multicolor și un sarong din același material coborât pe șolduri, iar în cap cu o pălărie mare de paie – și ținând la capătul unei lese lungi de piele doi pui de leopard mărișori.

– Excelent, Alysha – formidabil! Hai, acum, o expresie calmă, rece...

– Rece? protestă ea, indignată. Asfaltul ăsta mi se topește sub picioare! Îmi simt tălpile ca două fripturi uitate pe grătar!

Era trecut cu puțin de ora nouă și jumătate, dar soarele fierbinte ardea pe cerul albastru strălucitor, scânteind pe acoperișurile verzi și portocalii ale pagodelor Marelui Palat din fundal. Filmau de peste două ore și, în tot acel timp, traficul nu slăbise nici măcar un minut – unde se duceau toți acei oameni? Zgomotul necontenit îi dădea dureri de

cap și aproape că putea simți în gură gustul gazelor de eșapament care pluteau prin aer ca o pâclă cenușie.

Când aflase cum doreau să filmeze, fusese necesară puțină muncă de lămurire pentru a o convinge că puii de leopard n-aveau să sufere. Dar dresorul era la fel de preocupat de sănătatea lor, insistând să facă pauze la intervale regulate, iar puii păreau complet nepăsători față de toată agitația din jur, trăgând de lesă înainte spre bucata de carne crudă pe care dresorul o târa în fața lor, sub limita de jos a cadrului.

Inspirând adânc, prelung, Alysha se concentră din nou asupra instrucțiunilor, pentru a-și continua drumul spre cameră cu un legănat ușor din șolduri.

– „Nu cred în jocul de zaruri cu pericolul", murmură ea. „Când ies la soare, mă protejez întotdeauna."

Atrăseseră un public numeros, turiști și localnici adunați pe trotuare și pe pasarela care traversa bulevardul, pentru a urmări filmarea. Era un circ nemaipomenit; o jumătate de duzină de vehicule diverse, câteva tone de echipamente și o echipă de imagine formată din patru oameni, plus Harry Keaton, cei doi asistenți ai lui, șeful de producție, coafeza, costumiera – și Alastair, geniul machiajului, care devenise cloșca întregii adunături pestrițe.

Iar asta nu era tot – pe pasarela de deasupra străzii se afla o a doua echipă, filmând turnarea reclamei pentru o emisiune specială de televiziune, lungă de-o oră. Aceasta era o mică bombă pe care Ross o aruncase cu trei zile înaintea plecării în Thailanda. Echipa de televiziune o urmărea pe Alysha peste tot, filmând-o cum se machia, cum mânca – nu mai avea un moment de liniște.

Lumina unui semafor din față trecu la culoarea verde, lăsând să pornească mașinile adunate pe o stradă laterală. Începură să se scurgă camioane și autocisterne, taxiuri cromate și tricicluri decapotabile, furgonete pline cu marfă pentru magazine, toate

dirijate în jurul obstacolului din mijlocul străzii de un agent în uniformă albă, cu un țignal ascuțit. Deși șoferii nu prea păreau să-l bage în seamă; din când în când, polițistul începea să se agite de-a binelea, gesticulând impetuos și fără nici un efect, în timp ce mașinile șiroiau prin jur cu deplină nepăsare față de cele mai elementare reguli de circulație

Cum reușise Ross să obțină permisiunea de a ocupa astfel centrul orașului, Alysha nu era prea sigură – probabil că stimulentul fusese valoarea reclamei pentru traficul turistic. Se aflau acolo de aproape o săptămână și fiecare zi de filmare fusese și mai scandaloasă decât cea dinainte – în ajun, Alysha stătuse tolănită pe perne într-o barcă prelungă și plată, având un piton cu modele splendide pe piele încolăcit elegant în jurul brațelor, pe fundalul turlelor înalte și grațioase ale Templului Zorilor, filmară dintr-un elicopter care zbura la joasă altitudine, iscând o asemenea turbulență încât Alysha se temuse să nu se răstoarne în apele albastre-cenușii ale râului Chao Pharya.

Cu siguranță, avea să fie o campanie spectaculoasă; Alysha știuse, desigur, că fața ei urma să devină celebră, dar abia acum își dădea seama cât de celebră – o dată ce începeau să apară panourile publicitare, îi era greu să mai circule pe stradă fără a fi recunoscută. Viața ei n-avea să mai fie niciodată aceeași.

– O.K., băieți, încă o dublă! anunță un glas. Apoi, putem să ne relaxăm.

Se stârni un scurt iureș de activitate, în timp ce cadrul era pregătit din nou – dresorul leoparzilor insista că puii trebuie să bea apă, Alastair se repezi afară din rulota de machiaj pentru a-i aplica Alyshei pudră pe nas și fond de ten pe obraji – apoi Alysha trecu la locul ei, gata să repete acțiunea pentru a suta oară.

Dintr-o dată, o siluetă familiară apărută pe pasarelă îi atrase atenția, provocându-i o mică și ciudată tresărire a inimii. Deci, Ross sosise. Spusese că avea să vină, dar Alysha nu avusese idee

când. O luase și pe Barbara cu el? Mașinăria de bârfe continua să răspândească zvonuri – dar, în fond, nu era cazul să creadă tot ce se vorbea.

Mă rog, Ross nu se putea plânge de munca ei, reflectă Alysha, cu o undă de ostilitate. Se trezise în fiecare dimineață la ora cinci, petrecând câte o oră la machiaj și costume, înainte de a începe filmările, la șapte; iar apoi, după o scurtă pauză la amiază, reluau lucrul la patru, continuând până la șapte seara.

– Toată lumea gata? O.K., iubito, acțiune!

Stilul autoritar al individului devenea tot mai enervant de la o zi la alta, dar profesionalismul o ajuta pe Alysha să-și păstreze calmul. Îi era mai greu să uite că Ross era de față, privind-o de pe pasarelă, fără ca ochii aceia de oțel să scape vreun amănunt; îi era imposibil să uite felul cum o sărutase...

– „Nu cred în jocul de zaruri cu pericolul..."

În sfârșit, filmarea se termină. Dresorul se grăbi să ducă puii în cușcă, iar Alysha se putu retrage în răcoarea rulotei cu aer condiționat. Cu un oftat de ușurare, îi dădu pălăria de paie Gemmei și se trânti cât era de lungă pe canapeaua confortabilă din spate, întinzându-și brațele deasupra capului, cu ochii închiși.

– Slavă Domnului! Dacă mai trebuia să stau acolo încă un minut, mă făceam fleașcă pe asfalt.

– Oricum nu mai puteam filma – lumina a început să șteargă culorile, preciză Ross scurt, indiferent, intrând în rulotă după ea.

Alysha întredeschise ochii, pentru a-i trimite un blestem mut din privire, și gemu când văzu echipa de televiziune gata să-l urmeze.

– Pot să am și eu liniște două minute? întrebă nervoasă, ridicându-se în capul oaselor. Numai făcând duș nu m-au filmat!

Ross îi aruncă o privire, cu o sprânceană înălțată întrebător-ostil, dar se întoarse totuși spre ceilalți, expediindu-i din două vorbe.

– Mulțumesc, murmură ea, închizând ochii la loc.

– Te-am prevenit că e muncă grea, îi aminti Ross, cu o totală lipsă de compasiune. Sper că n-ai să-mi faci vreo figură.

– Nu-ți fac nici o figură! replică Alysha indignată. Dar lucrăm de șase zile pe canicula asta – cred că am dreptul să fiu cam nervoasă.

– Nu-l lua în seamă – e un vătaf de sclavi sadic, îi recomandă tranșant Alastair, înlăturându-l neceremonios pe Ross cu cotul din drum, pentru a-i aduce un pahar cu întăritor, specialitatea lui personală, un amestec exotic de sucuri combinate după o rețetă secretă. Paharul era aburit, proaspăt scos din frigider, iar Alysha și-l plimbă pe fruntea înfierbântată, înainte de a lua prima înghițitură.

Ross râse sec.

– Am o campanie de terminat la termen – și nu uita că, dacă reușim, toată echipa va primi o primă.

Bătrânul își țuguie buzele, ridicând din umerii săi înguști.

– Ei, și? Nu banul e totul, afirmă el, cu o demnitate exagerată.

Gura aspră a lui Ross tresări cu amuzament sincer.

– Nu-mi amintesc să te fi văzut vreodată lucrând pe gratis, ripostă el.

De pe canapea, Alysha urmărea schimbul de replici cu interes ascuns. Alastair era singurul om pe care-l auzise vreodată îndrăznind să vorbească așa cu Ross, dar acesta nu părea nemulțumit. Fără îndoială, era unul dintre privilegiile statutului de geniu excentric, permisiunea de a face lucruri interzise tuturor celorlalți, dar cel puțin dovedea că Ross avea simțul umorului, la urma urmei. Era o dezvăluire incitantă...

„Auzi, nu-ncepe să crezi că s-ar putea să-l placi!“ își reproșă imediat Alysha. „Amintește-ți ce ți-a făcut.“

Cum ar fi putut să uite? De fiecare dată când era în aceeași cameră cu el, îi revenea vechiul tremur de vulberabilitate, ca și

cum ar fi fost din nou pe jumătate goală – chiar și când era complet îmbrăcată. Trebui să facă eforturi pentru a-și stăpâni imboldul instinctiv de a-și acoperi sânii cu mâinile.

Ross consulta programul de filmare. Îl aruncă pe o masă, cu un aer satisfăcut.

– Ei bine, fraților, am plăcerea să vă anunț că mâine e zi liberă, anunță el echipa adunată în jur.

Dinspre podea, unde zăceau prăvăliți aproape toți, bând bere rece din cutii, se înălță un murmur de încântare pleoștită.

– Perfect – eu am să fac o inspecție a vieții de noapte locale, declară Doug, asistentul de imagine. Sunt aici de-o săptămână și nici un iz de acțiune nu mi-a trecut pe la nas.

– Iar eu, la piscină, anunță Gemma, cu o privire provocatoare spre Ross. Mi-am cumpărat un bikini nou și încă nu l-am băgat la apă.

Ross ridică o sprânceană, cu amuzament îngăduitor.

– Serios? Regret că voi pierde spectacolul. Din păcate, am să fiu ocupat aproape toată ziua.

Doug îi dădu un ghiont, chicotind lasciv.

– Lasă, Gem, râse el afectat. Fii atentă, mai bine vino diseară cu mine în oraș, și pe urmă dormim amândoi mâine lângă piscină până ne trece!

Cu o privire de dispreț pârjolitor, Gemma îi replică sarcastic:

– Nici în visele tale cele mai avântate!

Doug ridică din umeri, netulburat de refuzul previzibil.

– Mă rog... încercarea moarte n-are...

Alysha se alătură râsului general. Atmosfera de la filmare era tipică pentru majoritatea deplasărilor. Ea și Gemma erau singurele două femei și, din clipa când sosiseră, majoritatea bărbaților se luau la întrecere să le capteze atenția, cu mici jocuri prostești de-a cine-i primul – mai puțin Alastair, desigur, și Harry Keaton, pe care nu-l interesau decât aparatele lui. Și Ross.

Nu era decât o distracție inofensivă – unul dintre primele lucruri pe care le învățase Alysha la începuturile meseriei de model era felul de a păstra o distanță suficientă pentru a înțelege toți că n-o interesa să zburde prin paturi și, deși știa că unii o considerau cam încrezută, nimeni nu părea să se supere.

Singura persoană cu care nu părea în stare să se înțeleagă era Gemma – oare pe toate modelele le privea cu acel dispreț vag superior, sau numai pe ea?

– Cred că vin și eu la piscină, încercă ea să adopte o atitudine prietenoasă. Mi se pare cel mai potrivit mod de a-mi petrece ziua.

– Fii atentă să nu te prindă soarele! îi aminti grăbit Alastair. Dacă va trebui să facem machiaj de corp, o să dureze ore întregi!

– Alysha nu va avea timp să stea la soare, interveni Ross. Vine cu mine.

– Poftim? îl privi ea, alarmată. Unde?

– Să admirăm peisajele, replică Ross, cu o undă de ironie. Marele Palat, printre altele. Cu echipa de la documentar.

– Nici nu mă gândesc! protestă Alysha, sfidătoare. Cine mă poate obliga? Și eu am dreptul la odihnă.

– Face parte din acordul cu Comisia Turistică Thailandeză, răspunse Ross, complet nepăsător față de argumentele ei. De-asta cooperează atâta autoritățile cu noi – nu ne putem permite să riscăm.

– A, splendid – excelent! oftă ea, cu vocea încordată de enervare. Ești sigur că n-ai vrea să bei și vreo două halbe din sângele meu?

– Nu cred că va fi necesar să ajungem până acolo, replică el, cu un zâmbet macabru.

Alysha nu găsi nici o altă replică suficient de tăioasă; dacă ar fi avut în mâini vreun obiect potrivit, i l-ar fi aruncat în cap, dar

paharul nu i se golise și a dracului să fi fost dacă irosea un singur strop din deliciosul suc de fructe al lui Alastair pe un... pe un șobolan scârbos ca el! Se mulțumi să-l privească rece și, în continuare, îl ignoră ostentativ.

Alysha tânjise după o șansă de a vizita Marele Palat – deși ar fi preferat să nu se ducă împreună cu Ross. Își cumpărase de la Londra un ghid și parcursese fascinată fotografiile templelor și ale curților, precum și magnificul tron aurit al celebrului Buddha de Smarald.

Se obișnuise să se trezească devreme, când încă era răcoare, astfel încât la ora opt și jumătate ajunseră, cu microbuzul echipei de televiziune, în fața Porții Viseschaisri. Dar, înainte de a putea să intre, producătorul conchise că ar fi fost interesant să adauge puțină culoare locală, filmându-i cum soseau cu unul dintre celebrele tricicluri motorizate din Karslake.

Dură un timp până să aleagă unul convenabil – cel mai țipător vopsit, decorat cu sclipiciuri și blănițe ca o mașinuță de golf sărită de pe fix – și chiar mai mult timp pentru a negocia cu șoferul emoționat prețul unui scurt circuit în jurul cvartalului, până în fața camerelor de filmat.

Invitată în sfârșit să se așeze pe bancheta tapițată cu vinilin, Alysha privi cam neconvinsă șubredul vehicul – era complet deschis, doar cu o balustradă de protecție cromată și nimic care s-o apere de gazele de eșapament din atmosferă.

– Madame, caleașca vă așteaptă, o încurajă Ross, cu o satisfacție pe care Alysha n-o putu interpreta decât ca fiind plină de răutate.

– Sunt sigură că asta nu scrie nicăieri în contract, șuieră ea caustic, în timp ce-i adresa un zâmbet orbitor, de ochii televiziunii.

– A, ba te asigur că da, răspunse el. Clauza doisprezece – public relations. Oricum, de ce ți-e frică? Nu e nici un pericol – doar nu crezi c-aș risca să avariez marfa, în faza asta a campaniei?

– De ce nu? ripostă ea, acid. Sunt convinsă că asigurarea o acoperă integral.

– Bineînțeles. Dar căutarea unei înlocuitoare și trambalarea întregii echipe până acasă și-napoi aici ne-ar tărăgăna rău – iar mie îmi place întotdeauna să predau produsul la termen.

Alysha îi aruncă o privire cruntă, de gheață; probabil că nu glumea. Pentru el, era doar o marfă – și, cu toate că recunoscuse că n-ar fi alungat-o din pat, n-o dorea decât pe plan fizic, trecător; o simplă mâncărime pe care i-o putea alunga orice altă femeie cât de cât atrăgătoare.

Tuk-tuk-ul se smuci de la bordură, traversând benzile de circulație cu un înfiorător dispreț la adresa camionului care venea în urma lor. Alysha țipă ușor, agățându-se cu o mână de balustradă și cu cealaltă de brațul lui Ross – căruia îi simți mușchii tari, bărbătești, sub pielea caldă și bronzată. Își retrase mâna imediat, cu inima bătându-i și mai tare.

Ross râse încet, cuprinzând-o pe după umeri pentru a o trage lângă el.

– Nu crezi că ar da bine în imagine? o tachină, frecându-și nasul în părul ei. O mică intrigă colaterală, pentru ca documentarul să devină mai interesant.

Alysha se smulse ferm din strânsoarea lui, luând distanță, rigidă.

– N-am de gând să mă prefac că aș avea o aventură cu tine, numai de dragul documentarului tău afurisit! îl preveni ea, feroce.

– Nu? Păcat.

Ross ridică din umeri, cu indiferență și o lucire de amuzament provocator în adâncurile cenușii ale ochilor, dar își retrase brațul.

– Atunci, să admirăm peisajul, bine? Mă bazez pe tine c-ai să-mi spui totul despre palatul ăsta – sunt sigur că ai tocit toată cultura locală.

Nota sardonică din cuvintele lui o înțepă la fel de dureros ca și faptul că avea dreptate.

– Am un ghid, confirmă ea, crispată. Dacă vrei să știi, e chiar foarte interesant. Construcția palatului a fost începută în anii 1780, sub regele Rama I, strămoșul actualului rege.

– Ăsta-i ăla din „Regele și eu"?

– Nu, nu-i același – cel din film e Rama al IV-lea. Și nu l-au reprezentat corect deloc, a fost un om foarte inteligent, care a făcut multe pentru țara lui.

– Serios? Ești o mină de informații, comentă el alene, tărăgănat. Cred că știi ce-s toate turnurile alea care se reped în sus peste zid...?

Alysha îi aruncă o privire piezișă, suspicioasă; se prefăcea neștiutor, ca să-și bată joc de ea – alfase deja că Ross fusese la Bangkok de mai multe ori și nu se îndoia că știa la fel de multe despre palatul regal.

– Sunt chedi, răspunse ea, cu arțag. Cel auriu e Relicvariul Regal – cel mai mare chedi de aur din lume. Celelalte sunt... nu știu sigur ce. Cred că unul e plin cu statui ale regilor Thailandei.

– Foarte interesant... remarcă el, căscând.

Îl privi cu o lucire de dispreț în privire.

– Tu ai ținut morțiș să mă întrebi, îi aminti ea.

În ochii de oțel luci un umor sardonic.

– Într-adevăr, recunoscu el. Continuă. Vorbește-mi despre acest Buddha de Smarald.

Alysha ezită, privindu-l prudentă, pentru a nu-i da o nouă ocazie de a o tachina.

– Nu e făcut din smarald, ci din jad. Nimeni nu știe exact când a fost sculptat – l-au găsit în 1464, la Chiang Rai, departe în

provinciile nordice. Legenda spune că un grup de pelerini, surprinși de o furtună, se adăpostiseră într-un templu local, când l-a lovit un trăsnet, dezvăluind statuia.

Ross înălță o sprânceană, cu interes sincer.

– Ce poveste romantică.

– Într-adevăr. Aproape prea romantică pentru a fi adevărată, comentă ea, răutăcioasă. Nu mi se pare deloc verosimil – era o regiune foarte izolată, în acea vreme, și totuși s-a nimerit ca un grup de călugări importanți să fie tocmai la locul potrivit și la momentul potrivit?

– Ești cinică, o tachină el, chicotind. Asta trebuia să fie replica mea.

Alysha nu-și putu stăpâni un zâmbet – expresie pe care camera de televiziune o surprinse prompt, tocmai când tuk-tuk-ul oprea din nou la bordură. Exact așa cum urmărise Ross, recunoscu Alysha în sinea ei, cu o undă de nemulțumire – ca de obicei, reușise s-o manipuleze.

Ross coborî din tuk-tuk și-i întinse mâna pentru a o ajuta, atent să nu stea între ea și cameră.

– Mulțumesc, se înclină ea cu o grație exagerată.

– Pentru puțin.

Și-ar fi retras mâna, ca de obicei, dar Ross, strângând aproape imperceptibil degetele, i-o ținu puțin mai mult decât era necesar, zâmbindu-i din ochii aceia parcă ascunși după un paravan de fum cenușiu. Alysha simți o palpitație stranie în josul abdomenului; o neliniștea faptul că, în pofida neîncrederii în el, nu putea fi tocmai imună față de acel farmec pernicios...

– Excelent, fraților – trăsnet! O.K., acuma intrăm în palat?

Capitolul 5

După arșița dogoritoare de pe străzile din Bangkok, piscina cu dale de lapislazuli de pe terasa hotelului oferea o perspectivă extrem de tentantă. Alysha făcu repede un duș și luă pe ea un costum de baie lucios, ciclamen, după care, trăgându-și pe deasupra o cămașă albă largă, aruncă în coșul de plajă o carte și o sticlă cu loțiune de soare și coborî din nou.

Majoritatea celor din echipă erau deja acolo, tolăniți sub umbrelele mari de stuf care înconjurau bazinul și sorbind bere rece din pahare înalte, aburite. În timp ce Alysha se apropia, unii dintre ei ridicară privirile și i se păru că zărea o undă de haz afectat.

– Bună – te-ai distrat frumos? întrebă Gemma, pe un ton ce părea o idee cam prea dulceag.

– Da, mulțumesc, răspunse Alysha cu reținere. A fost foarte interesant.

Se așeză într-un șezlong liber. Un ospătar thailandez tânăr și subțirel apăru discret, ca la un semnal, iar Alysha comandă unul dintre delicioasele șerbeturi de la gheață care erau specialitatea

hotelului – avea să-i țină de foame până la ora cinei. Puse cartea lângă ea, dar n-o deschise – ar fi părut teribil de mârlănesc să se apuce de citit imediat ce se așezase.

– Ai mai... fost la Bangkok? o întrebă ea pe Gemma, încercând să lege o conversație; de obicei se înțelegea foarte bine cu femeile cu care lucra – în fond, toate erau în timpul serviciului și majoritatea acceptau ideea că frumusețea ei nu era decât un instrument profesional.

Înălțând sardonic sprânceana, cealaltă fată răspunse:

– Firește – de mai multe ori.

– Extraordinar oraș, mormăi Doug de sub pălăria de paie care-i acoperea fața. Păcat de trafic...

– A, dar chiar și așa, e superb, protestă Alysha. Am făcut o plimbare cu barca pe canalele din cealaltă parte a râului, azi după-amiază, după ce am fost la Marele Palat – a fost de-a dreptul fascinant. Toate casele acelea de lemn construite direct pe apă – iar oamenii erau atât de prietenoși, ne făceau cu mâna când treceam...

Știa că îndruga verzi și uscate, dar spera ca nimeni să nu ghicească motivul. Tocmai îl zărise pe Ross, venind agale spre ei pe marginea piscinei; purta niște pantaloni de trening tăiați în chip de șort, și un tricou albastru decolorat care se întindea mai-mai să plesnească peste mușchii umerilor lați, și părea să nu ia în seamă deloc freamătul de interes feminin ce se stârnea în urma lui.

– Construiau și un templu, la fel ca acelea vechi din Marele Palat, cu acoperișuri ascuțite, în stil pagodă, continuă Alysha să turuie, cu răsuflarea tăiată. Muncesc atât de mult la ele – cred că durează o veșnicie până fac toate mozaicurile, din bucățele de porțelan atât de mici...

– Se pare că a fost o distracție fabuloasă, comentă sec Gemma.

– Da, a... fost...

O umbră se așternu pe dalele de piatră, lângă ea, făcând-o să amuțească.

– Bună ziua la toată lumea, îi salută Ross, cu un zâmbet indiferent. Vă savurați ziua de odihnă?

Îi răspunse un murmur general de consimțământ, mai puțin din partea lui Doug.

– Lasă-mă-n pace cu savoarea, mormăi acesta pe un ton tânguitor. Mă chinuiește cea mai scumpă mahmureală din istorie.

Ross râse fără compasiune.

– Dacă te-mbeți în Patpong, la ce te-așteptși? Cât te-a costat?

– Aproape o sută cincizeci de sterline – numai pentru câteva poșirci și-un șou în ring. Mamă, Doamne, de ce-s în stare tipelealea...! Era una care...

– Da, Doug, mulțumim – nu cred c-avem nevoie de toate detaliile, i-o reteză Ross, cu o licărire de umor sumbru în ochi; apoi, aruncă o privire surprinsă spre șerbetul Alyshei, pe care chelnerul tocmai îl aducea. Înghețată?

– De ce nu? replică ea, luând o linguriță din deliciosul desert cu fructe.

– Are cam multe calorii, nu crezi? întrebă Ross, ridicând alene o sprânceană.

Alysha ridică din umerii ei supli, cu un gest de indiferență rece.

– N-am de unde să știu – niciodată nu mă ostenesc să le număr.

– Nu? făcu el, cu o undă de senzualitate amuzată. Și-atunci, cum îți ții trupul ăsta apetisant într-o asemenea formă?

Încerca intenționat s-o provoace, vorbind astfel în fața celorlalți și contemplând-o atât de intim; simțind că se înroșea ca focul, Alysha ripostă cam crispată:

– Fac exerciții de balet.

– Balet, hai? zâmbi el sardonic, cu o expresie care-i comunica elocvent opinia. Se potrivește...

Își scoase tricoul peste cap, cu mișcări lenețe.

– Apa asta arată foarte tentant, cred că fac o baie.

Ironia nepăsătoare a cuvintelor lui continua s-o usture pe Alysha. Încercă să nu-și lase ochii atrași spre el, dar n-avea încotro, iar la vederea acelui trup musculos, cu pielea ușor bronzată de soare, gura i se uscă din nou. Peste pieptul lat i se întindea un strat des de păr aspru, îngustându-se deasupra stomacului neted, înainte de a dispărea sub betelia șortului... Dintr-o dată, Alysha simți că-i era greu să respire.

Ridică ochii, pentru a vedea că Ross o surprinsese observându-l, dar nu-și putu lua privirea de la el – și dinspre lucirea batjocoritoare din oțelul cenușiu al ochilor lui, care o avertiza că știa prea bine ce efect avea asupra ei. Cu mișcări lente, deliberate, Ross își lăsă mâinile să coboare până la capsa șortului, ținând-o pe Alysha, neputincioasă, în încleștarea unei vrăji magnetice.

Desigur, știa că purta ceva pe dedesubt – dar, cu toate acestea, nu-și putu stăpâni roșeața intensă care-i inundă obrajii când imaginația ei înfierbântată începu să plăsmuiască imagini nebunești ale goliciunii masculine. Slipul negru, supraelastic, nu prea reușea să-i risipească febrilitatea; fu nevoită să-și consume ultimele rezerve de voință, pentru a-și impune să întoarcă privirea.

– Nu faci baie? se interesă Ross, melodios-provocator.

– Nu... încă... Poate mai încolo... abia reuși ea să răspundă.

După ce-i mai aruncă un zâmbet complice, sâcâitor, Ross se răsuci și plonjă lin în apă, ieșind la suprafață cu părul brunet lins pe spate ca blana unei foci, apoi porni înot de-a lungul bazinului, cu mișcări calme și viguroase.

Alysha își luă cartea, căutând pagina cu mâini cam tremurătoare. Gemma râse.

– Bună bucățică, este?

Alysha ridică o privire întrebătoare, cu o indiferență atent studiată.

– Cine?

Cealaltă, însă, nu se lăsa trasă pe sfoară.

– Ei, haide, mai că nu ți-ai lăsat balele pe el. Știi, până să cobori tu, aici s-au pus pariuri, adăugă, cu o undă de umor înfumurat.

– Zău?

– Cât mai durează până te culci cu el.

Alysha fu cât pe ce să se înece cu șerbetul.

– Unii dintre ei cred că treaba s-a și făcut deja, continuă Gemma, cu satisfacție răutăcioasă. Mie însă nu-mi prea vine-a crede. Îi cunosc privirea de-adineaori – vrea să spună că încă se mai distrează cu vânătoarea. La fel ca mai toți bărbații, după ce-a obținut ce voia, începe să-i piară interesul destul de repede. Totuși, mă-ndoiesc c-ai să mai reziști mult, adăugă ea, cu un zâmbet superior. Aș pune banii pe două zile – trei, maximum.

– Mă tem c-ai să ți-i pierzi, replică Alysha, înțepată. N-am de gând... Nu găsesc... Nici nu se pune problema.

Gemma pufni în derâdere.

– Las-o jos că măcăne. Ross capătă tot ce vrea, nu trebuie decât să pocnească din degete. N-oi fi tu mai cu moț decât celelalte.

Alysha își impuse să respire și să inspire lent, regulat, pentru a-și calma bătăile răsunătoare ale inimii.

– Și cred că asta te include și pe tine? întrebă, cu o voce crispată.

– Firește, replică acid cealaltă. A, sunt de-atunci trei, patru ani – eram într-o deplasare în... Barbados, cred. Și, cât ai zice pește...

Da, e extraordinar la pat. Ăl mai tare din parcare. Cu condiția să accepți că n-o să dureze decât două săptămâni, cel mult.

– A avut relații și mai îndelungate, se simți datoare Alysha să sublinieze.

Gemma ridică din umeri, cu nepăsare.

– Nu prea – trei luni, cam atâta-i e limita. Sigur, fiecare crede la început c-o să fie altfel cu ea, că ea va fi aia care-l va face să se așeze la un loc, da' asta n-o să se-ntâmple niciodată. Și de ce, mă rog? Îi convine de minune așa – femei la discreție oricând are poftă și nici o obligație să-l lege de mâini și de picioare.

– Nu crezi că s-ar putea ca Barbara Lange să fie altfel? întrebă Alysha, nu fără un oarecare efort; Gemma îl cunoștea cât se putea de bine, era firesc ca opinia ei să fie întemeiată.

Costumiera consimți să zâmbească acru.

– Poate... murmură ea. Dar mă îndoiesc că-l va opri să mai guste puțin și pe de lături, dacă i se ivește ocazia. Tipul e egoist, arogant și plin de el, îi plâng de milă oricărei nefericite care-i atât de toantă încât să se îndrăgostească.

– Ei bine, eu n-am nici cea mai vagă intenție să mă îndrăgostesc – și nici să mă culc cu el, declară, încercând să se prefacă profund captivată de carte. Recunosc că e... extrem de atrăgător – dacă-ți place genul. Însă relația noastră e strict profesională.

Gemma râse afectat.

– La fel zic toate – și, una-două, le și vezi chiloții pe tăblia patului. Oricum, eu am mizat cinci lire pe joi – și presimt că n-o să-mi pierd banii.

Și, întinzându-se alene, se ridică în picioare pentru a porni spre piscină, unde se așeză pe margine și începu să flirteze cu câțiva bărbați din echipa de televiziune.

Alysha se rezemă în șezlong, încercând să se concentreze asupra cărții, dar cuvintele se învălmășeau pe pagină. În minte i

se învolburau imagini vii – cu Ross pocnind din degete, cu eleganții ei chiloți de dantelă albă atârnați pe colțul patului dublu de hotel; imagini ale acelui trup masculin puternic strivindu-l pe al ei, ale mâinilor lui mângâindu-i sânii fragezi, ale coapselor dure despărțindu-le pe ale ei pentru a se repezi între ele, drept spre cel mai adânc centru al făpturii sale...

– Nici acum nu vii în apă? Ți-e frică să nu-ți uzi costumul?

La auzul glasului sardonic, inima i se zbuciumă scurt între coaste și fu conștientă, copleșitor, de roșeața sângerie care-i năpădi obrajii.

– Ba da... Acum, cred că da... bâigui ea cu o voce nesigură.

Poate că apa rece, limpede și scânteietoare avea să-i răcorească sângele prea înfierbântat.

– Totuși, să nu stai prea mult în bazin, o preveni el, pe un ton de ironie îngăduitoare. N-avem nevoie de urme de bretele pe pielea asta delicată.

Întinse o mână și, cu vârful degetului, urmări linia costumului de baie, de la umăr până în umbra abia întrezărită între sâni.

– Ar fi păcat să vătămăm ceva atât de... perfect.

Alysha se simțea neajutorată, prinsă în capcana vrăjii electrizante pe care Ross o urzea împrejurul ei. „Ross capătă tot ce vrea...“ Colțurile acelei guri tulburător de senzuale se arcuiseră într-un surâs complice. „Nu trebuie decât să pocnească din degete...“

Cu un suprem efort de voință, se întoarse spre piscină. Apa rece o înghiți în timp ce se cufunda grațios, și începu să înoate pe la fund spre marginea opusă, ieșind la suprafață numai când atinse peretele.

Se așteptase, oarecum, ca Ross s-o urmeze, dar el n-o făcu. Alysha își lăsă capul pe spate, scufundându-și părul în apă pentru a și-l îndepărta din jurul feței, cu soarele strălucind prin pleoapele închise. Spera ca nici unul dintre ceilalți să nu-i vorbească – nu se simțea în stare să le facă față, încă.

În sufletul ei se războiau furia și umilința; furia de a ști că pariau între ei pe repeziciunea cu care Ross ar fi reușit s-o convingă să se culce cu el – și umilința presimțirii neplăcute că unul dintre ei avea să încaseze jackpotul.

Când se întoarse în sfârșit, îl văzu pe Ross la marginea opusă a piscinei, zbenguindu-se cu Gemma. Costumiera stătea pe umerii lui, râzând ascuțit, în timp ce Doug și alți câțiva încercau s-o smulgă.

Prin inimă o străbătu un junghi de gelozie atât de ascuțit încât aproape îi tăie respirația. Gemma avea dreptate – Ross era un nesimțit egoist și plin de el care nu ezita să-și facă de cap cu orice femeie dispusă să-i cedeze. Iar Gemma dădea clar de înțeles că era dispusă.

Oare Barbara știa ce se întâmpla? se întrebă Alysha furioasă. Probabil că da – nu era o proastă. Dar poate că nu-i păsa, poate că era destul de înțeleaptă și sigură pe sine pentru a-l lăsa în voia lui, știind că în cele din urmă propriile ei calități aveau să-l aducă înapoi, oricât de des o lua razna.

Oricine credea că modelingul era o nimica toată ar fi trebuit să recunoască, după filmarea din dimineața aceea, că se înșelase. În timp ce soarele urca pe cerul albastru, aerul de sub bolta copacilor devenea ca o saună, încărcat de umezeală fierbinte, făcându-i pe toți cei ce nu aveau ceva anume de făcut pe moment să se retragă în răcoarea relativă a rulotei.

Alysha începea să-l suspecteze pe Ross de porniri sadice. Stătea rezemat comod de trunchiul unui copac, cu brațele încrucișate peste pieptul lat, privind-o calm cum își croia drum pe puntea nesigură, într-un efort de a părea nonșalantă, în timp ce repeta la nesfârșit replica simplă a reclamei de televiziune:

– Lozier a luat ingrediente naturale din pădure...

Catastrofa de produse totalmente pe neașteptate. Soarele ardea orbitor – și, dintr-o dată, se porni ploaia, stropi mari și grei căzând din cer, sfârâind când izbeau șipcile de lemn încins ale podului. Din spatele Alyshei se auzi un cârâit strident, în timp ce un stol de păsări bălțate își luau zborul din copaci. Surprinsă, se răsuci în loc și piciorul îi alunecă, dislocând o scândură care căzu rostogolindu-se prin aer până în apă.

Alysha țipă, agățându-se de balustrada din frânghie.

Un moment, îngrozită, se clătină deasupra prăpastiei; în clipa următoare, Ross era lângă ea, apucând-o strâns de talie. Alysha se agăță de el, tremurând violent, în timp ce stropii ploii torențiale îi înțepau pielea. Pălăria de paie căzuse în apă, dar nu rămase multă vreme la suprafață, căci din valurile brune ieși o formă sinistră și două fălci puternice o înfulecară cât ai clipi.

– Gata, ești în siguranță, o liniști Ross, ținând-o strâns, în timp ce Alysha tremura înspăimântată. Te-am prins, nu-ți mai dau drumul.

Gura lui se lăsă peste a sa într-un sărut pârjolitor, de o intensitate aproape sălbatică, răsucindu-și limba prin adâncurile gurii ei, flagrant de senzual, declarându-se stăpân pe fiecare colțișor dulce și sensibil dinăuntru. Iar Alysha răspunse cu tot atâta ferocitate, simțindu-și sângele încins de o febră care-i făcea capul să se învârtească.

Însă chiar în timp ce reacțiile ei fizice alunecau nebunește, scăpând de sub orice control, cazanul emoțiilor dădu în clocot, făcând-o să se retragă, cu starea de șoc transformată în furie incandescentă.

– Ai spus că e asigurat! strigă, ridicând vocea peste șuieratul și plescăitul apei care se transforma în aburi împrejurul lor, lovind scândurile înfierbântate de soare ale podului. Dac-aș fi căzut, numai tu erai de vină!

– Alysha...

– Lasă-mă-n pace! Nu mă atinge! se răsti ea, făcând un pas repezit înapoi când Ross întinse mâinile – până și puntea alunecoasă părea de preferat în locul îmbrățișărilor lui ipocrite.

– Voiam doar să te-ajut să vii înapoi pe mal, spuse el cu blândețe.

– Mă descurc și singură, mulțumesc!

Ross ridică din umeri, cu buzele strânse nervos, dar se dădu la o parte, lăsând-o să treacă.

Alysha privi cu ochii mijiți prin pânzele ploii; drumul până la mal părea îngrozitor de lung. Un moment, regretă că se grăbise să-i refuze ajutorul – dar în nici un caz n-avea să-i dea satisfacția de a se răzgândi. Putea să ajungă și singură.

Păru să dureze o veșnicie. Ținându-se cu înverșunare de funie, Alysha înainta pas cu pas de-a lungul podului; părul i se lipise de cap, sarongul ud, aproape transparent, i se mula pe picioarele lungi și zvelte. Dar, deși îl simțea pe Ross urmând-o îndeaproape, ca o umbră protectoare, se încăpățâna să nu-i dea atenție.

În sfârșit, ajunse; câțiva oameni din echipă întinseră mâinile pentru a o ajuta să facă ultimii pași și o conduseră în grabă la adăpost, în rulotă.

– Doamne, parc-ai fi un șobolan înecat! se plânse Alastair, venind repede cu un prosop. Stai jos să-ți șterg părul, altfel ai să faci numai apă pe-aici. Și cu ce vânătăi te-ai ales...! O să fie un chin până ți le-acopăr.

– Îmi pare rău că am avariat marfa, remarcă sardonic Ross, urmând-o în rulotă.

Fără a-i lua în seamă privirea furibundă, se aplecă și-i ridică piciorul pentru a-i examina glezna rănită; Alysha și-o julise de scândură, în cădere, și abia acum își dădea seama cât de tare o durea.

– Ți-au intrat câteva așchii pe care-ar fi bine să le scoatem cât mai repede. Aduceți-mi careva trusa de prim ajutor.

O aduse Gemma, iar Ross luă o pensă, lăsându-se pe vine, cu piciorul gol al Alyshei în poală.

– S-ar putea să te doară, o avertiză el, scrâșnit.

O duru într-adevăr – deși, contrar așteptărilor ei, atingerile lui Ross erau incredibil de blânde, în timp ce scotea țepele una câte una. Alysha se strâmba de durere, cu ochii plini de lacrimi; încercă să și le înghită, dar cauzele lor erau mult mai complexe decât simpla durere fizică. Și, cel puțin, avea un pretext serios ca să plângă – ba chiar, își lăsa lacrimile să curgă aproape cu ușurare.

În sfârșit, treaba fu gata. Ross spălă locul lovit și îl tamponă cu dezinfectant.

– Așa, cred că acum e-n regulă, comentă el, ridicându-se. Se pare c-ai să trăiești.

– Mulțumesc, izbuti Alysha să afișeze un zâmbet strâmb, renunțând fără tragere de inimă la furia împotriva lui. Și... îți mulțumesc că ai venit pe pod după mine, adăugă, cam încurcată.

Ross dădu din cap, cu o undă de amuzament sardonic.

– N-ai pentru ce. Ar fi fost mare păcat să pierdem tot materialul tras până acum, luând-o de la început cu alt model.

Ceilalți membri ai echipei izbucniră în râs.

– Ți-am spus eu – e un vătaf de sclavi! declară Alastair, cu falsă indignare. Mă rog, acum va trebui să-i dai o zi liberă – glezna asta o să arate ca toți dracii și nici chiar eu n-am să i-o pot camufla.

Capitolul 6

– Salut, scumpete, se trânti alene Alastair pe un scaun liber de la masă; la terasa barului era ora prețurilor reduse – prelungită, cu o ospitalitate tipic thailandeză, la două ore, timp în care toate băuturile se vindeau la jumătate din preț. Ce-ți mai face glezna?

– Nu prea rău, mulțumesc, răspunse Alysha, zâmbind. S-a dezumflat aproape complet, iar vânătaia abia se mai vede.

– Nu trebuia să te pună să umbli pe podul ăla, insistă Alastair, cutremurându-se teatral. Mie nici un moment nu mi s-a părut sigur. Sper c-ai să ceri daune grase, pentru vătămare corporală.

– Ross a și luat legătura cu agenții de asigurări, confirmă Alysha, pe un ton răutăcios.

– Hmph! pufni Alastair, boțindu-și buzele. Ei bine, să nu-i lași să de ducă de nas cu cine știe ce despăgubire de scârțani. Puteai să mori!

– Da, mă rog... prefer să nu mă prea gândesc, răspunse ea, pe un ton cam reținut; n-o tulbura atât incidentul, cât amintirea momentului în care o prinsese Ross în brațele lui puternice, protectoare, amintirea blândeții cu care îi scosese așchiile...

Din grădina tropicală exotică în care era amenajat barul se auzi un râs sonor. Alastair își ridică ochelarii de soare, privind în jur.

– Asta o fi Gemma noastră, sau vreunul din afurisiții ăștia de papagali? întrebă el, cu ironie răutăcioasă – în grădini se afla și o menajerie de păsări tropicale, inclusiv o duzină de papagali și macawi care erau lăsați să zboare liberi și aveau obiceiul de a-i speria pe clienții neavizați, coborând pe mesele lor pentru a cere firimituri.

– Cred că e Gemma, confirmă Alysha.

Costumiera venea spre ei, cu brațele pline de cumpărături, însoțită de Doug.

Alastair chicoti.

– Ia te uită, se pare că s-a hotărât să se mulțumească și ea cu ceva mai accesibil, își dădu el cu părerea. Cuminte fată. N-avea nici o șansă, degeaba tot încerca ea să-l înhațe din nou pe Ross.

Alysha îi aruncă o privire surprinsă.

– Așa...? Eu am... cam avut impresia... că era din nou ceva între ei.

Machiorul ridică din umeri, elocvent.

– Posibil, consimți el. Deși mă tem că n-a putut fi nimic mai mult decât o aventură de-o noapte. Înțelegi, îi e prea la îndemână. Permite-mi să-ți dau un mic sfat, adăugă el, aplecându-se să-i șoptească într-un murmur conspirativ: pe un om ca el trebuie să-l lași tot timpul să dorească doar un pic mai mult decât îi dai. Așa, n-o să-i piară pofta niciodată.

Alysha fu cât pe ce să se înece.

– Nu... înțeleg la ce te referi, protestă ea, știind că degeaba încerca să-l amăgească. De ce-aș vrea să nu-i piară pofta? Nu suntem... Între noi nu e nici... Încă mai e cu Barbara Lange, din câte știu eu.

Alastair își înălță sprânceana perfect arcuită, cu o expresie care insinua că ar fi putut spune mult mai mult, dacă avea chef,

dar în acel moment Gemma și Doug li se alăturară, costumiera trântindu-și sacoșele pe un scaun și prăbușindu-se pe celălalt.

– Phii... sunt frântă! declară ea cam țopește, chemând ospătarul cu un gest poruncitor. Fă-te-ncoa' c-un Golden Sunset!

Alastair privi cu pizmă spre muntele de pungi pe care le adusese cu ea.

– Am impresia că te-ai antrenat la proba olimpică de târguiește-până-pici-de-pe-picioare.

Gemma râse.

– Că bine zici! confirmă ea, veselă. Ne-am dus la piața de pe Drumul Ratchparop – acolo se găsesc imitații de tricouri Gucci la nici juma' de liră bucata...

Alysha n-o prea asculta; era nedumerită de ciudata conversație pe care o avusese cu Alastair. Bătrânul avea reputația de a fi întotdeauna cu câțiva pași înaintea tuturor celorlalți, când era vorba de a ști ce și cum și cu cine. Mă rog, nu s-ar fi mirat să aibă dreptate în legătură cu Gemma, reflectă ea, privind pe furiș spre costumieră, pe sub gene; strălucea puțin cam prea orbitor – oare fusese deja folosită și lepădată? Dacă da, nu-și putea stăpâni o undă de regret la adresa ei; ar fi trebuit să aibă mai multă minte, desigur, dar Alysha știa prea bine că, în materie de Ross Elliot, propria experiență nu apăra pe nimeni, oricât de neplăcută ar fi fost.

Dar despre Barbara ce voise să spună? Chiar știa ceva ce nu știau toți ceilalți...?

– Ei, cred că eu mă duc să-mi fac bagajele, anunță Gemma, săltându-se în picioare. La șase jumate pleacă autobuzul la aeroport.

Alysha o privi surprinsă.

– La șase jumate? întrebă ea, nedumerită. Dar... parcă înțelesesem că plecăm abia mâine...

– Tu pleci abia mâine, răspunse cu nepăsare cealaltă fată. Eu o tulesc azi.

– Nu vii la Ko Samui?

Gemma ridică din umerii săi supli și bronzați.

– N-au nevoie de mine acolo – au să tragă numai nudurile.

Alysha simți cum i se scurgea sângele din obraji, pentru a reveni imediat, năvalnic, roșu ca focul.

– N-nudurile...?

– Da, o privi Gemma cu condescendență amuzată. Ce, nu știai?

– Nu... Nu, n-am...

În urechi îi răsuna un țiuit straniu. Puse jos paharul și se ridică în picioare, cu mișcări foarte încete, controlate.

– Pe mine mă scuzați, cred... Mă cam doare capul de la soare, se bâlbâi, pierzându-și complet obșnuita abilitate de a-și ascunde emoțiile. Cred că... mă duc puțin înăuntru.

În timp ce se îndepărta, căută să păstreze o ținută cât putea de dreaptă. Știa că scuza ei jalnică nu dusese de nas pe nimeni – probabil că râdeau de ea chiar în acea clipă. Dar, cum necum, reuși să iasă din bar. În cap i se amorsase o mică explozie nucleară – când îl găsea pe Ross, avea să-l omoare!

Prilejul se ivi mai repede decât se așteptase; întâmplător, când ajunse la lift, Ross tocmai ieșea, împreună cu Harry Keaton. Alysha abia îl văzu pe operator, oprindu-se în fața lui Ross cu ochii scăpărători și dinții strânși.

– Dacă ai un moment, scrâșni ea, aș dori să discutăm ceva – între patru ochi.

Ross risică o sprânceană, vag surprins.

– Desigur, acceptă el. Mergem sus? Scuză-mă, Harry, vin imediat.

Reveni în ascensor, iar Alysha îl urmă, cu mișcări automate. Înăuntru, Ross o privi speculativ, dar nici unul nu scoase o vorbă în timp ce urcau și nici când porniră amândoi pe coridor. Ross deschise ușa apartamentului și îi făcu semn, politicos, să intre.

Un moment, Alysha ezită; poate-ar fi fost mai bine să rămână jos, în fond. Dar acolo un aveau unde să discute în particular – și-n plus, în actuala ei stare de spirit, dacă Ross o atingea numai cu un deget, avea să-l schilodească pe viață. Așa că trecu pe lângă el, cu o atitudine regală și părul zbârlit ca al unei pisici furioase.

Ross o urmă în cameră, închizând ușa în urma lui.

Apartamentul era spațios – mult mai mare decât al ei – cu o vedere spectaculoasă spre râul Chau Pharya și chedi-urile înalte și grațioase ale Templului Zorilor, pe malul opus. Alysha se duse la fereastră, cu gura crispată de nervozitate, privind peisajul panoramic fără să-l vadă.

– Deci, despre ce voiai să vorbim? începu Ross, cu o intonație ușor batjocoritoare.

Alysha încercase să repete un discurs, câteva cuvinte tăioase și bine alese care să-i ia piuitul, dar la auzul întrebării lui în minte i se făcu un gol total.

– Am... ăă... E vorba de deplasarea la Ko Samui, îngăimă ea, cu o voce nesigură. Mă întrebam... ce costume intenționezi să port?

– Nici unul, răspunse el simplu. N-ai să porți absolut nimic.

Se răsuci spre el, privindu-l șocată – nu se așteptase să recunoască atât de prompt și nerușinat.

– Va să zică, e adevărat? întrebă ea. Când mi-a spus Gemma, nu mi-a venit să cred...!

Pe chipul lui Ross se citea o îngăduință încordată.

– Facem reclamă la niște produse pentru îngrijirea pielii – deci, arătăm piele. Ce te-așteptai să porți, mantou de blană și cizme de piele până-n șolduri?

– Până acum am purtat mereu câte ceva, se răsti ea, cu un dispreț imperial. Nu mult, e adevărat, dar cel puțin arătam decent.

– Imaginile de pe plajă sunt pentru etapa a doua a campaniei, explică el, cu o precizie rece. Fără cadre de televiziune, doar fotografii pentru reviste.

– Nu pozez nud, declară Alysha. Scrie în contract.

– Unde?

Îl privi cu gura căscată.

– Întotdeauna scrie. Știe și Bobbie... Are grijă mereu să stipuleze...

Ross clătină din cap.

– De data asta, nu. Uită-te, dacă nu mă crezi.

Se duse la birou și deschise servieta, scoțând o mapă roșie de plastic. Când i-o întinse, Alysha recunoscu contractul pe care i-l dăduse Barbara să-l semneze. Îl răsfoi înnebunită – cu acel prilej, nu se ostenise, având încredere în Barbara, ca agentă a ei, că totul era în ordine.

– După cum vezi, nu conține nici o asemenea clauză.

Când ridică privirea spre el, ochii îi ardeau de furie.

– Înseamnă c-ai scos-o tu! îl acuză. M-ai înșelat...!

– Câtuși de puțin, replică Ross calm. I-am spus foarte clar lui Bobbie că am nevoie de imagini nud. Fără îndoială, a presupus, la fel ca mine, că în situația de față nu vei avea nici o obiecție.

Alysha simți că-i fugea podeaua de sub picioare. Nu-i venea să creadă că Bobbie fusese în stare s-o trădeze astfel – dar, în fond, Bobbie era în primul și-n primul rând o femeie de afaceri. Își dorea prestigiul pe care avea să i-l aducă acel contract – și era complet pregătită să treacă peste câteva scrupule ca să-l obțină.

Dar, deși o încolțise, n-avea de gând să se dea bătută fără luptă. Ridică bărbia, privindu-l cu dispreț trufaș.

– Ei bine, am obiecții, îl informă ea, pe un ton ferm. N-am s-o fac.

– Atunci te voi da în judecată pentru nerespectarea contractului, replică Ross, cu o doză de amenințare calmă în glas. Am investit mult timp și muncă în campania asta și nu-ți voi permite să mi-o strici acum din cauza unui moft. Și, crede-mă, nu arunc amenințări în vânt. Poate-ți vei putea permite cât o să te coste

financiar, dar poți să-ți iei rămas bun de la neprețuita ta carieră, pentru totdeauna. Modelele drăguțe se găsesc două la un penny și trei degeaba și nimeni nu va mai angaja o fată căreia i s-a dus buhu' că e dificilă.

– Nu sunt dificilă...

Trebuia să facă eforturi pentru a-și învinge valul de panică. Nu se îndoia că Ross ar fi adus-o în fața instanței – și nu-și putea permite să piardă; i-ar fi fost greu până și să-și găsească avocatul cel mai potrivit. Dar pe-asta n-avea de gând să i-o spună.

– Am dreptul să-mi păstrez reputația profesională – toată lumea știe că nu pozez niciodată nud.

– Niciodată?

Ross se întoarse spre servietă și scoase încă o mapă, aruncând-o pe birou.

– Și asta cum ai zice că se cheamă?

Alysha privi lung mapa, știind prea bine ce conținea. Genunchii începură să-i tremure alarmant și se așeză, sleită. În cădere, mapa de deschisese, lăsând să i se reverse conținutul – o serie de pozitive alb-negru lucioase, format douăzeci pe douăzeci și cinci, developate perfect, cu fiecare detaliu perfect vizibil.

Își văzu propria ei față, cu cinci ani mai tânără, zâmbind șovăitor spre obiectiv – expresia nu se deosebea prea mult de a unui iepure speriat, prins în lumina farurilor unei mașini. Aceeași tensiune o trădau și umerii goi; ochiul ei profesionist se încrunta la vederea unui asemenea amatorism – chiar fusese atât de stângace?

Eclerajul fotografiilor era superb, evidențiind textura gingașă ca de piersică a pielii pe sânii goi, cu sfârcuri fine, crispate delicat. Admira perfecțiunea tehnică, deși se simțea străbătută de un fior înghețat. Ross n-o uitase nici o clipă.

În timp ce privea fotografiile, mâinile îi tremurau. Existența acestor imagini o bântuise tot timpul, se temuse că Ross ar fi

putut să le publice într-o zi, cum avea tot dreptul – cu mâna ei semnase acordul din partea modelului. Iar acum, le folosea pentru a o sili să-i facă pe plac. Fotografiile acelea, prezentate ca probe, i-ar fi spulberat orice șansă de a se apăra în instanță.

Ross îi aruncă o privire, apoi se duse grăbit la barul din latura opusă a încăperii, de unde reveni cu un pahar de brandy. Alysha îl luă cu un gest mașinal; dar, în clipa următoare, un vestigiu al spiritului de sfidare i se redeșteptă, pentru a o face să clatine din cap, încercând să-i înapoieze paharul.

– Nu vreau.

– Bea, ordonă el. Se pare că ai mare nevoie.

Spre și mai marea ei umilire, nu părea să aibă nici puterea și nici voința de a i se opune, chiar și într-o problemă atât de neînsemnată, și în ciuda faptului că nu-i prea plăcea brandy-ul. Îl bău repede, strâmbând din nas a silă.

– Perfect, aprobă el, luându-i paharul pentru a-l pune la loc, după care se așeză nonșalant într-un fotoliu adânc, confortabil. Și-acum, să discutăm despre fotografiile de mâine.

Alysha îi aruncă o privire scăpărătoare, printre gene.

– Ce-ar mai fi de discutat? întrebă ea, amar. N-am nici o șansă, așa-i?

– Într-adevăr, recunoscu el, cu un zâmbet crud. Totuși, cred că-ți faci griji de pomană. Nici eu nu vreau să fiu asociat cu o campanie bazată pe excitații gratuite. Și-n plus, țintim piața clientelei feminine și toate studiile sugerează că o atare atitudine n-ar obține reacția dorită de noi.

Alysha clătină din cap.

– Nu mă interesează cât de elegant încerci să prezinți lucrurile, replică ea. Tot va trebui să pozez goală în fața camerelor foto, nu?

– Da, dar nu frontal. De fapt, majoritatea imaginilor vor fi din spate. Sau compuse astfel încât să nu se vadă... nimic important. Nu vei avea nici un motiv de jenă.

– Dar... va fi de față echipa... va trebui să mă dezbrac în fața lor...

Vocea i se frânse; ochii i se umplură de lacrimi, dar se chinui să și le stăpânească, nedorind ca Ross să creadă că le folosea ca pe o armă pentru a-i câștiga compasiunea.

– Nu pot s-o fac... nu pot...

– Asta te deranja cel mai rău?

Tonul neașteptat de blând din glasul lui era periculos de dezarmant – sau poate părea doar, din cauza brandy-ului?

– Să te dezbraci în fața echipei?

Alysha dădu din cap, amorțită.

– În regulă. Dar dacă ai fi numai cu mine?

Îl privi cu nedumerire.

– Cu tine?

– Dacă aș face eu fotografiile? Sunt sigur că mă pot descurca destul de bine și fără restul echipei – sunt numai imagini de plajă, așa că lumina nu va fi o problemă, și majoritatea unghiurilor nu au oricum nevoie de machiaj.

– Dar... nu trebuie să te întorci în Anglia? întrebă ea, nesigură.

– N-am nici o treabă atât de importantă încât să nu mai poată aștepta câteva zile, răspunse el, ridicând din umeri. Se apropie Crăciunul – nimănui nu-i mai prea arde de muncă. Și sunt absolut sigur că oamenii n-au să se supere dacă le dau drumul mai devreme – banii și-i primesc oricum.

Alysha simți că începea să tremure. Toate amintirile acelei după-amiezi de demult, în studio, îi năvăleau din nou în minte, iar mușchii stomacului i se încordau ca atunci când stătuse în fața lui, cu acel sarong lăsat pe șolduri și sânii goi...

Dar cealaltă variantă era și mai insuportabilă – cu Harry, mai treacă-meargă, dar cu Doug... Parcă-l și vedea hlizindu-se pofticios...

– Bi... bine... consimți ea, cu gâtlejul contractat. Dacă n-am... încotro, aș... aș prefera să fiu numai cu tine...

Ross dădu din cap, acceptându-i capitularea fără a face paradă de triumf.

– Îi voi anunța pe ceilalți că ne-am schimbat planurile, spuse el calm. Vii jos la cină?

Alysha clătină din cap, ridicându-se nesigură în picioare.

– Nu, n-aș... crede... se eschivă ea cu voce slavă. Nu mi-e... foarte foame. Cred că... mă duc direct în camera mea.

Ross o luă de mână, strângându-i cu putere degetele într-ale lui.

– Dormi, o sfătui el, cu o îngrijorare pe care Alysha aproape că o putea crede cauzată într-adevăr de sentimentele ei, nu de felul cum avea să arate a doua zi pe peliculă dacă avea cearcăne sub ochi. Avionul decolează abia la unsprezece, dar n-ar strica să plecăm spre aeroport la nouă și jumătate, în caz că traficul e aglomerat.

Fără a-l putea privi în ochi, Alysha se mulțumi să dea din cap.

– În regulă. Atunci... ne vedem dimineața. Noapte bună.

– Noapte bună.

O conduse la ușă, iar Alysha ieși grăbită din apartamentul luxos. Când rămase singură pe culoar, trase aer în piept, adânc, întretăiat. În ce Dumnezeu se băgase? Trei zile singură cu el, pe o plajă pustie, în cea mai vulnerabilă postură...

Dar Ross dăduse foarte clar de înțeles că era hotărât să obțină fotografiile dorite și nu și-ar fi făcut nici un scrupul de a ajunge cu problema până în fața instanței. Iar dacă fotografiile pe care i le făcuse prima oară erau date publicității... Simplul gând o făcea să se cutremure de groază. Presa de scandal ar fi fost în al nouălea cer!

Nu, nu avea încotro. Trebuia doar să stabilească de la început că se aflau acolo ca să lucreze – și nimic mai mult. N-ar fi trebuit să-i fie prea greu, se străduia Alysha să se asigure; cu cinci ani în urmă, fusese ca un mielușel îl bârlogul lupului. De data asta, n-avea să se mai întâmple la fel.

* * *

Insula era un paradis tropical, un mic giuvaer de smarald pe o mare albastră ca peruzeaua. Zburaseră până pe micul aeroport de pe Ko Samui, o insulă din Golful Thailandei, iar de acolo luaseră un iaht cu motor, mic dar extrem de luxos – cocă albă lucitoare, lungă de zece metri, cabină spațioasă, cu aer condiționat și tapițerie de piele albă și albastră, și instrumente de navigație prin satelit, ultimul răcnet.

Drumul durase mai puțin de o oră, dar insula părea ruptă de restul lumii, un petic de pământ pierdut între cer și mare. Falezele abrupte și colțuroase, de calcar gălbui, năpădite de o junglă deasă de mangrove și casuarine, coborau drept în mare, cu excepția unui singur loc unde dominau un golf adăpostit, cu o plajă de nisip fin și alb pe care o lingeau apele de cristal ale unei mici lagune.

Ross apropie iahtul de mal și aruncă ancora. Privind peste copastie, Alysha văzu bancuri de pești mici săgetând printre stânci și mici ciorchini de corali pe fundul nisipos. Apa părea adâncă doar de câțiva centimetri, dar probabil avea între un metru și jumătate și doi.

– Ce părere ai?

Un paradis. O briză caldă și blândă îi răsfira peste obraz o șuviță din părul mătăsos, iar Alysha și-o dădu la o parte.

– E... foarte frumos, murmură ea, cu vocea rigidă, într-un efort de a-și ține sub control clocotul emoțiilor.

Vorbiseră puțin de când luaseră micul dejun împreună la hotelul din Bangkok, în zorii zilei; Ross avusese cea mai profesionistă atitudine cu putință față de ea, dar Alysha nu reușea să se destindă, când o așteptau trei zile singură cu el pe iahtul acela mic – trei zile și două nopți.

– Mai avem două ore până vom putea începe, remarcă el, studiind direcția soarelui. Cred că fac o baie. S-ar putea să se găsească niște pești interesanți, de-a lungul recifului de corali de-acolo.

Îi aruncă o privire întrebătoare.

– Nu, mulțumesc, replică Alysha, cam înțepată. Prefer să citesc.

Ross se uită la volumul gros, de buzunar, pe care-l luase cu ea.

– „Cvartetul din Alexandria"? O lectură cam pretențioasă pentru vremea asta, nu crezi? comentă, cu o inflexiune sardonică în glas.

Alysha ridică din umeri, hotărâtă să-și mențină aerul superior care era singurul ei mijloc de apărare împotriva lui.

– Prefer literatura adevărată în locul maculaturii sexual-comerciale care trece drept romane, în zilele noastre, răspunse ea, conștientă că vorbea ca o snoabă sinistră.

Înapoia acelor ochi cenușii de oțel licări o sclipire tenebroasă și cam amenințătoare, dar imediat, cu un zâmbet binevoitor, Ross își aruncă sandalele din picioare.

– Fiecare cu gusturile lui, consimți el, îngăduitor și, dintr-o mișcare mlădioasă, își scoase tricoul peste cap. Mă ungi cu puțină cremă de soare pe spate?

Alyshei i se tăie respirația atât de brusc încât nu lipsi mult să se înece.

– N-ar strica să aflăm dacă smacurile astea sunt atât de bune pe cât zic reclamele, preciză el, arcuindu-și alene gura aspră într-un zâmbet ironic, în timp ce-i întindea tubul cu cremă.

Alysha se ridică nesigură în picioare, cu inima bătându-i atât de tare încât se temea să nu i se audă. Dar ce motiv ar fi putut avea ca să-l refuze? Ross și-ar fi dat seama că era doar un pretext și ar fi râs de lașitatea ei. Cu mâini ușor tremurătoare, luă tubul și-i deșurubă capacul.

Statura lui înaltă o domina, iar blana deasă și aspră ce i se cârlionța pe pieptul lat avea ceva aproape... animalic, teribil de atrăgător, astfel încât Alysha abia rezistă impulsului de a-și trece vârfurile degetelor printre cârlionții deși.

– A... atunci, întoarce-te, se bâlbâi ea, cu vocea îngroșată.

Ross nu dădu de înțeles că-i observa prea bine efortul de a se preface nepăsătoare decât printr-o infimă arcuire sardonică a colțurilor gurii. Agățându-și nonșalant degetele mari în betelia șortului coborât pe șolduri, se întoarse cu spatele spre ea.

Nu rezolvase nimic. Alysha ezită un moment, nedorind să-și asume riscul de a-l atinge efectiv – se temea că n-avea să-și mai poată controla dorința înfierbântată care-i dogorea pe dinăuntru. Dar, cu un efort de voință, reuși în cele din urmă să-și adune puterile atât cât să-și stoarcă în palmă puțină cremă.

Pielea lui Ross era caldă și netedă la atingere, cu mușchii și oasele de dedesubt tari ca piatra. Întinzând crema peste umerii lați, Alysha începu s-o maseze, încet, descriind cercuri pe spate și coborând prin șanțul adânc al coloanei vertebrale. Îl dorea – îl dorea cu o poftă feroce, dureroasă, care îi devora toată ființa. Voia să-l cuprindă cu brațele, să-i simtă trupul pietros lipit de al ei...

– Îți mulțumesc, cred că atâta ajunge.

Intonația lui amuzată o readuse brusc pe Alysha la realitate, și-și dădu seama că lungise masajul mult mai mult decât era necesar. Făcu repede un pas înapoi, punând pe bâjbâite căpăcelul tubului la loc.

– Deci, ne vedem curând, mai spuse Ross, cu un zâmbet care ar fi putut însemna absolut orice.

Capitolul 7

Lumina de după-amiază avea acea limpezime vie care nu se întâlnește decât în imediata apropiere a ecuatorului. Nisipul pal de corali scrâșnea sub tălpile Alyshei, iar adierea caldă care sufla dinspre mare îi scălda plăcut obrajii. Având pe ea o eșarfă mare de bumbac subțire, în stil kimono, îl aștepta pe Ross să termine de pregătit aparatul.

În sfârșit, Ross se ridică, mulțumit.

– O.K. – ești gata?

Dădu din cap, cu gura uscată. Nu era gata – în veci n-avea să fie gata... Nici măcar în sinea ei nu-și mai putea închipui că singurul motiv pentru care veniseră acolo era să facă fotografii pentru campanie. Cu degete împiedicate, începu să-și desfacă, pe bâjbâite, cordonul.

Ross o privi scurt, iar Alysha fu aproape ușurată să vadă semnele nerăbdării lui caracteristice; cel puțin, când lucra, nu făcea și altceva – trupul ei gol nu era decât o formă în vizorul camerei.

– Hai, mai repede. Ți-ai dat cu destulă loțiune de soare?

– Sigur... că da... murmură ea, nesigură.

– Și pe spate?

– Până unde-am ajuns cu mâinile, replică Alysha, neputându-și stăpâni nervozitatea din voce.

Ross clătină din cap, cu gura strânsă a exasperare.

– Nu ține, ți-au rămas locuri neatinse. Nu vreau să te arzi – halal recomandare pentru produs ar mai fi și aia! Mai bine îți mai aplic eu.

– Nu, mulțumesc! protestă Alysha, o idee cam prea repede.

– Nu discuta. Stai aici.

Alysha își dădu ochii peste cap.

– Și unde-aș putea să mă duc, mă rog? murmură ea, cu resemnare răutăcioasă.

Ross se înduplecă să râdă și plecă să aducă tubul cu loțiune din barca pneumatică la bordul căreia aduseseră echipamentele de pe iaht.

Alysha așteptă, cu privirea în gol, spre orizontul îndepărtat. O sinceritate dureroasă o silea să admită că, atunci când acceptase să vină cu el acolo, singuri, știuse unde avea să ajungă. Chiar ar fi fost atât de rău să-i însoțească și restul echipei? La urma urmei, cu toții erau profesioniști; lucraseră de nenumărate ori la asemenea fotografii.

Atunci, de ce preferase să vină singură cu Ross? Poate, recunoscu ea, cu o undă de ironie amară, fiindcă nutrise cine știe ce vis romantic și prostesc că a face dragoste și a se îndrăgosti era unul și același lucru. Dacă-și îngăduia acum să cedeze, numai ea avea să fie de vină când Ross îi frângea inima – cum, cu siguranță, urma să se întâmple.

Se încordă, când auzi scrâșnetul pașilor lui pe nisip, înapoindu-se.

– Ai de gând să-ți scoți husa, sau nu? se interesă el, cu cea mai sarcastică politețe.

– Ăă... Da, desigur...

Trase adânc aer în piept și-și descheie cingătoarea. Stătea cu spatele spre el, dar nu-i folosea la nimic; un fior nervos i se pre-

linse pe șira spinării, când își scoase eșarfa de pe umeri, smulgând-o brusc, pentru a și-o ține în față ca pe un fel de pavăză.

– Dă-ți părul la o parte, îi ordonă scurt Ross.

Se conformă, ținându-se dreaptă și refuzând să tresară când mâna lui începu să-i întindă crema pe spatele gol. Avea o atingere fermă și sigură, lunecând lin peste pielea ei dezgolită, descriind un arc sâcâitor în josul curbei prelungi a spatelui și mângâindu-i cu tandrețe stăruitoare rotunjimile feminine ale posteriorului.

Probabil că la fel făcea și dragoste, se pomeni Alysha imaginându-și – cu o iscusință sigură pe sine, care făcea femeia să se topească neputincioasă în brațele lui. Imaginile îi inundau creierul, alungând orice gând rațional. Ce conta ce se întâmpla după aceea? Nu-i mai păsa – îl dorea atât de mult, l-ar fi acceptat în orice condiții...

– O.K. – începem?

Alysha trase adânc aer în piept. Fotografiile – se referea la fotografii... Cu un efort de voință, se adună; aveau de lucru, de aceea veniseră acolo. Îndreptându-se spre locul indicat de Ross, își aruncă eșarfa în afara cadrului și îngenunche grațios pe nisip, cu spatele spre el. Măcar în privința compoziției avea dreptate, reflectă ea cu admirație ezitantă – era perfectă.

– Așa. Scutură-ți părul pe spate... bun. Bagă-ți mâinile sub el și ridică-l puțin de pe umeri...

Alysha respectă instrucțiunile, străduindu-se să se concentreze asupra realizării unor fotografii cât mai reușite, fără a se mai gândi la faptul că era goală. Nu-i era ușor – chiar și stând întoarsă cu spatrele spre el, nu putea nega erotismul senzației, care-i deștepta docilitatea feminină dintr-un nucleu ascuns al făpturii, pe care nu și-l bănuise niciodată.

Căldura tropicală umedă făcea să fiarbă aerul din jurul lor, în timp ce lucrau. Căutau împreună cât mai multe variante; îngenuncheată pe nisip, Alysha își lăsa capul pe spate, scuturându-și părul astfel încât să danseze în lumina soarelui; așezată cu picioarele încrucișate, își întindea brațele deasupra capului, cu mâinile înlănțuite; culcându-se pe burtă, rezemată în coate, lăsa valurile calde să se unduiască în jurul ei, privind peste umăr cu un zâmbet pieziș, enigmatic, spre obiectiv.

După o oră și ceva, Ross se declară în fine mulțumit.

– O.K., e perfect, conchise el, în timp ce sfârâitul derulatorului automat anunța sfârșitul primului rolfilm. Să facem o pauză.

Luă eșarfa și i-o aruncă.

– Poftim. Mi-ar prinde bine ceva răcoritor...

– Și mie, confirmă prompt Alysha. Își petrecu eșarfa peste umerii supli, în timp ce se ridica în picioare, încingându-se pe mijloc cu cordonul, și-l urmă pe Ross în lungul plajei spre umbra unui cocotier înalt, unde se trânti pe nisip cu un oftat de ușurare.

Aduseseră o cutie frigorifică de pe iaht, iar Ross scoase două cutii de Cola, dându-i și ei una. Alysha se rezemă de trunchiul copacului, închizând ochii, cu capul pe spate, pentru a sorbi îndelung, cu voluptate, băutura efervescentă, rece ca gheața.

Țăcănitul unui aparat o făcu să deschidă ochii – Ross o fotografia din nou. Râse cu amărăciune resemnată – n-avea nici un rost să obiecteze.

– Excelent! o lăudă el. Arăți fabulos.

Fu puțin cam surprinsă. Niciodată, de când lucrau, Ross nu rostise un singur cuvânt de laudă; și totuși acum, în timp ce ea se relaxa, cu eșarfa veche și decolorată căzând la nimereală pe formele trupului și un strop de transpirație prelingându-i-se pe obraz, îl impresiona.

Obturatorul păcăni din nou, imortalizând mișcarea părului.

– Nu te opri, insistă Ross s-o încurajeze, umblând prin jur în căutare de noi unghiuri. Continuă, te rog.

Consimțind fără chef, Alysha se lăsă furată de spiritul acțiunii; își plimbă cutia rece peste frunte, scoase în afară buza de jos pentru a-și sufla aer peste față, își făcu vânt cu colțurile eșarfei.

– Doar nu intenționezi să folosești și imaginile astea în campanie? întrebă, pe un ton de amuzament neîncrezător.

Ross clătină din cap, cu un licăr sumbru în ochi.

– Pe astea nu, răspunse, lăsându-se într-un genunchi să-i surprindă profilul conturat pe albastrul viu al cerului. Dumnezeule, sexy mai arăți, așa cum stai așezată acum...

Alysha râse cu uimire. Sexy? Era nebun, pesemne! Când ea se înăbușea în arșița după-amiezii târzii, cu părul răvășit și pielea aurie îmbrobonată de sudoare? Și totuși... avea dreptate; poate datorită frumuseții luxuriante a decorului, sau ca un efect al acelui glas răgușit, încet, persuasiv-seducător, cu sâcâitoarele sale urme de accent necizelat din Glasgow, dar o cuprinsese o stare stranie, un neobișnuit spirit de desfrâu care o împingea spre un comportament complet necaracteristic pentru ea.

Eșarfa se desprinsese, iar Alysha știu că, din acel unghi, curba unui sân tare, rumen ca mierea, era aproape perfect vizibilă. Dar nu încercă să se acopere; în schimb, îi aruncă o privire strengărească, plină de vino-ncoa', pe sub gene, îndoind un genunchi pentru a-și dezvălui deliberat linia suplă și prelungă a coapsei.

– Așa, așa, mai vreau! o îndemnă Ross, reglând claritatea pentru un prim plan, în timp ce Alysha își plimba vârful umed al limbii printre buzele întredeschise, pline și delicate. Senzațional...

Cuprinsă de vrajă, avea impresia că era altcineva, o ființă îndrăzneață, provocatoare, care știa cum să întărâte și să ademenească. Într-un colțișor al minții rămas lucid, încă mai știa că

făcea o nebunie lăsându-l s-o fotografieze astfel, dar situația îi scăpase deja de sub control, într-o dezlănțuire vertiginoasă.

Trecându-și degetele peste marginea eșarfei, o trase și mai mult, pentru a-i oferi o imagine ațâțătoare a umbrei gingașe dintre sâni. Ross se lăsase pe vine în fața ei și, parcă sub imperiul acelor ochi cenușii scăpărători, Alysha își desfăcu centura, lăsând eșarfa să-i alunece de pe umeri – după care, trăgând aer în piept, adânc, prelung, o lăsă să cadă, descoperindu-i curbele pârguite ale sânilor goi, cu sfârcurile trandafirii încordate ca doi sâmburi tari, obraznici și atrăgători.

Aparatul țăcăni rapid, imortalizând pe peliculă flagranta exhibiție. Dar nu-i mai păsa; era încântată de reacția lui, înviorată de acea confirmare a faptului că avea puterea de a-i stârni o admirație sinceră. Ridică mâinile înapoia capului, făcându-și sânii să se înalțe mândri, după care, desfăcând larg picioarele desculțe, își îngropă degetele în nisipul alb și aspru, râzând provocator spre obiectivul întunecat.

– Incredibil... șopti Ross. Absolut superb...

Ridicându-se în picioare, Alysha se întoarse cu spatele și lăsă eșarfa să atârne până pe nisip, astfel încât spinarea prelungă și curba delicată a posteriorului i se dezgoliră complet. În sfârșit, dădu drumul eșarfei și îmbrățișă trunchiul suplu al copacului, privind spre Ross peste umăr cu buzele bosumflate cochet.

– Acum întoarce-te... îi ceru el încet.

Inima îi bătea din răsputeri, făcând s-o ia cu amețeli, dar vraja care o cuprinsese era prea intensă ca să-i mai reziste. Se răsuci cu fața spre el, rezemată de copac, privindu-l cu ochi arzători. Preț de-un lung, tensionat moment, stătură amândoi astfel, ca și cum întreaga lume s-ar fi oprit pe loc, în așteptare.

Ross nici măcar nu se mai prefăcea că ar fi privit-o cu ochi de profesionist; privirea lui lunecă încet în josul curbelor ei dezgo-

lite, stăruind flămândă peste relieful ferm al sânilor, cu vârfuri de un trandafiriu savuros, peste curba netedă ca piersica a stomacului, cu gropița delicată a ombilicului în mijloc, și mai departe, spre a se opri asupra crestei gingașe de bucle întunecate ce-i încununa împreunarea coapselor zvelte.

Alysha avea senzația că se topea dulce în fierbințeala acelei contemplații intime, reacționând ca și cum ar fi mângâiat-o pe tot trupul. Ross zâmbi, ca o făgăduială senzuală, și ridică din nou aparatul, trăgând fotografii nenumărate la rând, în timp ce Alysha îi poza întocmai așa cum jurase că n-ar fi făcut-o niciodată.

Zumzetul derulatorului dădu de veste că filmul se terminase. Alysha își trase respirația, așteptând încordată în timp ce Ross, cu grija obișnuită a fotografului profesionist, scotea filmlul și îl punea în cutia pentru negative expuse, după care introduse aparatul în tocul metalic, închizându-l pentru a-l feri de nisip.

Iar apoi se întoarse din nou spre ea, cu o hotărâre de neconfundat lucind prin fumul ochilor. Alysha își simți mușchii abdomenului contractându-se cu teamă dar, când Ross porni spre ea, nu putu să schițeze nici o mișcare. Momentul acela fusese inevitabil dintotdeauna, chiar de la început...

Ross se apropie, însă n-o atinse; Alysha îi simțea fierbințeala trupului, iradiind prin spațiul îngust care-i mai despărțea. Nu-și luase pe el tricoul, după partida de înot, iar părul acela des de pe pieptul lat, incitant de masculin, o magnetiza parcă; ispita de a-și trece degetele prin el devenise irezistibilă.

La atingerea ei, pe Ross îl străbătu un tremur, ca un avertisment; pielea îi era caldă, iar Alysha îi simțea bătăile puternice ale inimii, prin coaste. Ridicând încet ochii, privi într-ai lui; în acele adâncuri părea să mocnească un foc întunecat, hipnotic – un foc care avea să-i mistuiască toate amintirile din trecut, toate grijile de viitor.

Ross întinse o mână, mângâindu-i șoldul tremurător, până în spate, peste curba netedă a fesei, ajungând la baza coloanei vertebrale; apoi, cu o mișcare neașteptată, o trase spre el, făcând-o să devină brusc conștientă de tăria puternică a bărbăției lui excitate. Ochii Alyshei se dilatară, șocați; cum ar fi fost în stare să...?

Cu un geamăt prelung, gura lui se coborî peste a ei, îndepărtându-i buzele cu forța, cotropindu-i senzual cu limba adâncurile dulci dinăuntru, prădând nemilos fiecare ungher ascuns. Iar Alysha nu putea decât să răspundă aidoma, să se lase complet în voia sălbăticiei lui poruncitoare, cu sânii sensibilizați și încordați, cu sfârcurile delicate frecându-se de asprimea cârlionților lui negri de pe pieptul lat, în timp ce trupul gol i se mula intim peste duritatea pietroasă a făpturii lui.

Mâinile lui Ross i se repeziră în păr, înlăturându-l din jurul feței, în timp ce-i depunea sărutări fierbinți peste pleoapele tremurânde, peste vena care-i pulsa la tâmplă, până în pavilionul delicat al urechii, unde dinții începură să-i muște ușurel lobul, iar vârful fierbinte al limbii găsi deliciosul punct dinapoi, făcând-o să se cutremure pradă unei febrilități năprasnice.

Capul i se răsturnase pe spate, iar Alysha își auzi propria respirație, întretăiată și răgușită; oasele i se topiseră și nu mai putea decât să se țină agățată de el, cu trupul maleabil arcuit peste formele lui prelungi, în timp ce mâna lui Ross luneca în jos pe pielea mătăsoasă pentru a-i cuprinde și ridica un sân plin, dureros, strivindu-l sub palmă, cu degetele iscusite ciupind și sâcâind bobocul dulce și gingaș al sfârcului, din care îi țâșneau până-n creier scântei arzătoare.

O rezemă de trunchiul aspru al copacului, încordându-și picioarele între ale ei pentru a i le îndepărta și, în timp ce cu mâna îi cobora peste pântecul neted spre a se afunda în puful des din îmbinarea coapselor, Alysha, cu o mică tresărire de panică, înțelese că nu avea cum să-și apere fanta vulnerabilă dintre ele.

Dar atingerea degetelor lui era ușoară, magică, explorând delicat căldura umedă, înlăturând pliurile moi și catifelate pentru a căuta micul grăunte al perlei ascuns înăuntru. Un junghi de plăcere pură o străbătu, făcând-o să scoată o ușoară exclamație, cu șira spinării arcuită în extaz, iar Ross râse încetișor, ironic.

– Doamne, micuță sexy ce ești, mârâi el. Ai tot ținut-o cu teatrul, prefăcându-te castă și cuminte, vai de mine – dar asta ai vrut tot timpul, nu-i așa?

Alysha făcu un efort să-l contrazică, dar de pe buze nu i se desprinse decât un ușor geamăt neputincios. Închise ochii, învăluită într-un fel de foc neguros, în timp ce Ross o culca pe nisipul cald. Instinctiv, întinse brațele spre el, cuprinzându-l, trăgându-l peste ea, despărțindu-și cu poftă buzele pentru a-i primi sărutul prădalnic, mișcându-și trupul sub el într-o implorare mută, insistentă.

Ross râse din nou, reproșându-i graba.

– Cât mă măgulește nerăbdarea asta, murmură el, tachinător. Dar nu e nici o grabă – avem două zile și nopți în care să ne bucurăm unul de altul. Cinci ani am așteptat momentul ăsta. Mă uitam la fotografiile alea și-mi imaginam cum ar fi fost să te simt din nou în brațe. Acum, că te am, nu mă voi grăbi. Am de gând să savurez deliciile fiecărei clipe.

Și așa făcu, în timp ce Alysha zăcea neajutorată sub el, cu trupul ca o ofrandă dulce adusă poftelor lui carnale. Sânii o dureau sub atingerea chinuitoare a sărutărilor, toate terminațiile nervoase i se adunaseră în sfârcurile înroșite, ca două focare crude ce pulsau sub mângâierile și mușcăturile lui mărunte, sub limba aspră și fierbinte care le dădea ocol, până când, în cele din urmă, buzele i se închiseră peste cel dintâi, apoi și peste celălalt, sugând într-un ritm intens, însetat, ce-i lansa prin vene convulsii de foc.

Era pierdută într-o lume a senzației pure, purtată pe curentul dorinței care-i răvășea întreaga făptură. Mâna lui coborâse să-i mângâie lin pielea mătăsoasă din interiorul coapselor, pe care Alysha și le despărțea supusă, jinduind după reluarea acelor mângâieri intime, vrăjite.

Un suspin răgușit îi scăpă din gâtlej, când degetele lui agile găsiră din nou acel mugur tainic al plăcerii, frământându-l spre cea mai delicioasă excitație, ca o tensiune electrică. Niciodată nu se crezuse capabilă de a simți o asemenea nevoie feroce, nestăpânită, nici de a răspunde cu o voluptate atât de descătușată.

O mică parte a minții ei încă se mai minuna că putea fi atât de lasciv; Ross nici măcar nu se prefăcea că ar fi avut de oferit mai mult decât acel scurt interludiu – în două zile, totul avea să se termine, iar el urma să se întoarcă la Barbara, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Pentru el, nu era mai mult decât o relație oarecare, probabil una dintre cele nenumărate de care se bucura – cu sau fără permisiunea tacită a Barbarei.

Cum putea să se respecte pe sine însăși atât de puțin, să se lase folosită astfel? Dar, deși Alysha știa că totul nu putea duce decât la un regret dureros, era prea târziu ca să se mai întoarcă. Privind în jos spre capul lui brunet ce se mișca deasupra trupului ei gol, nu simțea decât un val cald de supunere feminină; inima ei îi aparținea lui Ross, ca s-o frângă oricât de nepăsător dorea.

Îi gusta palmă cu palmă pielea dulce ca mierea; limba lui se învârtea senzual prin adâncitura cochetă a ombilicului, făcând-o să se înfioare de căldură voluptuoasă, după care își continua drumul, șerpuind peste abdomen, iar ochii Alyshei de dilatară șocați când capul lui coborî între coapsele ei depărtate, făcând-o să-și dea seama că vraja degetelor dibace era nimic pe lângă haosul pe care jocul limbii fierbinți îl putea dezlănțui pornind din acel delicios de sensibil centru al plăcerii.

Era o tortură plină de extaz, care o făcea să se zvârcolească în chinuri, cu șira spinării ca un arc vibrant; își auzea propria voce strigând, conjurând cu disperare împlinirea asprei posesiuni. Căldura toridă a după-amiezii târzii făcea lumea să fiarbă mărunt în jurul lor, umplându-le pielea de sudoare, în timp ce valurile albastre ca de cristal mângâiau cu clipocitul lor ritmic nisipul alb de corali.

Îi simți poziția schimbându-se, când Ross trecu deasupra ei, rezemat pe brațele cu mușchii umflați, îndepărtându-i și mai mult coapsele cu ale lui. Ochii Alyshei se deschiseră, împăienjeniți, pentru a-i privi chipul; în acel moment al capitulării finale, dorea să-l vadă, să-și întipărească pentru totdeauna în memorie amintirea lui de neșters, ca să poată retrăi momentul cât mai multă vreme după ce el avea să plece pe alte meleaguri.

Te iubesc. Dar lăsă cuvintele nerostite; era mai bine ca Ross să creadă că și pentru ea era doar o stare fizică, satisfacerea unui apetit primar, fără mai multă însemnătate decât mâncatul sau băutul. „Iubirea“ și „veșnicia“ ar fi complicat fără rost lucrurile.

Cu un efort de voință, își înfruntă pornirea instinctivă de a se încorda, când simți apăsarea membrului rigid peste delicatele falduri de catifea; dacă avea s-o doară, accepta de bunăvoie suferința. Dar șocul pătrunderii lui năvalnice o luă pe nepregătite. De pe buze îi scăpă un țipăt involuntar, iar coloana vertebrală i se arcui rigid.

Ross o privi surprins, cu o expresie de uimire totală. Apoi, însă, spre mirarea ei, începu să râdă cu o satisfacție inconfundabilă, îmbrățișând-o strâns și acoperindu-i fața cu sărutări.

– Dumnezeule! Iartă-mă, n-am vrut să te doară. Nu știam... nici nu m-aș fi gândit... De ce nu mi-ai spus?

– Nu... te superi? întrebă ea, cu vocea cam tremurătoare.

– Să mă supăr?! În nici un caz, de ce m-aș supăra?

– O, doar... Credeam... că te așteptai să am... puțin mai multă experiență...

Ross chicoti amuzat, clătinând din cap.

– Nu-ți face griji cu experiența, mârâi el răgușit, am eu destulă pentru amândoi. Lucrul la care nu mă așteptasem era să am privilegiul de a-ți răpi virginitatea – în vremurile astea, și-n lumea în care lucrăm noi, cred că ești un caz aproape unic.

Alysha fu nevoită să-și coboare genele, pentru a-și ascunde ochii, de teamă că Ross ar fi putut citi acolo adevărul din inima ei – un adevăr care n-ar fi fost deloc binevenit pentru el.

– N-am... apucat să ajung aici, până acum, murmură ea, chinuindu-se să afișeze un aer de nepăsare indiferentă. Dar cred că era inevitabil să se întâmple, mai devreme sau mai târziu.

Gura lui aspră se răsfrânse cinic.

– Atunci, mă bucur că s-a nimerit să fiu la locul potrivit și la momentul potrivit, îi răspunse, cu un sarcasm ușor tăios în ton care o făcu să se întrebe dacă nu cumva exagerase puțin cu teatrul. Și te pot încredința, cu deplină convingere, că voi face tot ce-mi stă în putere, totul...

În ochi îi luci o plăcere răutăcioasă, în timp ce începea să se miște încet înăuntrul ei.

– ...ca să fim siguri că următoarele câteva zile îți vor dărui toate satisfacțiile pe care le justifică o asemenea ocazie.

Nu putea decât să-l creadă. La început, fu atât de blând, ținând în frâu impulsurile puternice pe care Alysha le putea simți clocotind într-însul, pentru a-i lăsa timp să se adapteze la noutatea celor ce i se întâmplau. Dar, pe măsură ce se convingea că n-o deranja cu nimic, începu să intensifice ritmul, îmbiind-o să-și potrivească mișcările după ale lui, iar Alysha constată că toate urmele acelei dureri trecătoare se risipiseră ca prin farmec, înlocuite de valurile celor mai delicioase senzații, în adâncurile pântecului ei.

Apoi, Ross trecu la o accelerare a mișcărilor, schimbând ritmul, descriind cercuri aspre care o făceau să se dilate delicios, strecurându-și mâinile sub ea ca s-o ridice spre a-i primi din plin dominanta putere. Nu era în stare decât să se agațe de el, urmându-l pe cât putea de fidel, în sunetul propriei ei respirații sacadate și al pulsațiilor sângelui în urechi, cu toate simțurile concentrate asupra plăcerii dulci care o inunda.

Temperatura creștea, scăpând de sub control; prinsă în amețitoarea vâltoare, Alysha își auzi propria voce țipând, în timp ce trupul i se zvârcolea arcuindu-se în spasme extatice, pe când Ross se repezea într-însa, uitând de orice reținere. Iar apoi, în sfârșit, se încordă, explodând într-un orgasm zdrobitor, pentru a se prăbuși imediat în brațele ei, cu toată magnifica lui putere secătuită.

Greutatea lui o strivea, dar n-o deranja cu nimic. Îl ținea în brațe, minunându-se de neputința acelui trup masiv și dur – o neputință pe care ea o provocase. Toate tensiunile colțuroase dintr-însa se eliberaseră, înlocuite de o aură dulce ca mierea ce i se răspândea prin toate membrele, dându-i o senzație de lâncezeală și împăcare deplină. Nu mai conta ce-i rezerva viitorul – Alysha îi aparținea lui, complet și irevocabil.

După un timp, Ross se însufleți din nou, mormăind o scuză pentru că era atât de greu și trăgându-se într-o parte, cu ea la piept, cuibărită în îndoitura brațului lui.

– Te simți bine? o întrebă, cu blândețe.

– Sigur că da.

Sosise momentul critic – i-ar fi fost atât de ușor să cedeze ispitei de a-i spune că îl iubea, de a-l face să-i promită lucruri la care știa că nu avea dreptul. Ross dăduse de înțeles foarte clar că nu dorea decât o... scurtă relație fizică. Alysha se crispa și acum, amintindu-și termenii cinici pe care-i folosise.

Trebuia să-și exercite toată voința, toate talentele actoricești pe care le avea, prefăcându-se că nici ea nu dorea mai mult decât atât.

– Mai vrei o Cola? îl întrebă, cu falsă nepăsare.

– Vreau să mănânc, replică el, dându-i o palmă ușoară peste șold, în timp ce Alysha se ridica în picioare. Sexul îmi trezește pofta de mâncare.

– Bine...

Se străduí să ignore această aluzie indiferentă la numeroasele ocazii când trecuse prin aceeași stare de satisfacție intimă, după contactele cu alte femei.

– Ce ți-ar plăcea?

– Somon afumat și caviar, declară el, căscând cu desfătare, în timp ce-și întindea pe nisip membrele lungi și puternice. Nimic altceva n-ar fi la înălțimea ocaziei.

– Lacomule, îl tachină Alysha, încântată în sinea ei de complimentul indirect.

– Sunt, într-adevăr, îi zâmbi el răutăcios. Vrei să afli cât de lacom sunt?

Întinse mâna și o prinse, trăgând-o înapoi pe nisip, pentru a se rostogoli deasupra ei, iar Alysha exclamă șocată când îi simți dovada poftei nepotolite. Încă nu-și revenise pe deplin – încă o mai furnicau sânii, o dureau coapsele. Dacă Ross făcea din nou dragoste cu ea atât de curând, n-avea să reziste!

– Mai... Mai bine mă duc la iaht să văd ce e de mâncare, protestă ea, încercând să se smulgă de sub trupul lui.

Ross râse ironic, simțindu-i teama, dar o lăsă să plece.

În după-amiaza aceea n-aveau să mai lucreze – soarele cobora spre apus – așa că Alysha își putea uda părul fără grijă. Ocolind barca pneumatică, intră în apa răcoroasă și, cu un plonjon grațios, se scufundă sub valuri, ieșind din nou la suprafață numai când ajunse la iaht.

Scurta baie îi mai răcorise cât de cât sângele, cel puțin, ajutând-o să-și vină în fire. Trebuia să fi fost nebună, lăsându-se dusă așa în ispită! Și totuși... cumva, nu putea să regrete. Deși știa cât de puțin însemnase pentru Ross, pentru ea fusese un mic crâmpei de paradis, pe care avea să-l prețuiască toată viața.

Săltându-se pe platforma pentru scăldat de la pupa iahtului, se opri să-și stoarcă părul de apă, apoi urcă la bord. În dulapul dinspre prova erau prosoape, iar Alysha găsi unul destul de mare pentru a și-l înfășura pe trup ca pe un sarong, iar dintr-altul mai mic își făcu un turban, după care coborî în cambuză să vadă ce provizii fuseseră îmbarcate.

Se găseau destule pentru un adevărat banchet: somon afumat și languste, aripi de pui și cotlete, frigărui de miel și vită, casolete cu legume thailandeze, toate gătite și congelate, gata să fie introduse în cuptorul cu microunde, precum și munți de fructe proaspete, coapte – mango și papaya și rambutan, precum și durian cu miros înțepător și gust delicios.

În timp ce punea mâncarea pe masă, intră și Ross; revenise cu barca, aducându-și aparatul și echipamentele. Când trecu peste copastie, Alysha ridică privirea, ușurată să vadă că măcar catadicsise să-și ia pe el șortul.

– Mmmm – arată delicios, murmură el admirativ, venind în spatele ei și cuprinzând-o cu brațele de talie, pentru a o strânge la piept. Sunt hămesit – cred că din cauza aerului.

Alysha îi adresă un zâmbet strâmb.

– Mă rog, de mâncare nu ducem lipsă, asta-i sigur.

Râzând, Ross își frecă nasul în adânciturile sensibile ale umerilor ei.

– S-a comandat pentru șase persoane, îi aminti el, lăsându-și mâinile să coboare peste formele pline ale sânilor Alyshei, prin prosopul gros care-i acoperea. Va trebui să ne descurcăm cum putem.

Întinse mâna și culese de pe masă un satay de vită condimentat, mușcând din el cu dinții lui albi și puternici, în timp ce continua să-i mângâie sânul aproape nepăsător, doar o ușoară încordare a mușchilor vestind-o că n-avea de gând s-o lase să-i scape până nu voia și el.

– De ce ți-ai luat chestia asta pe tine? o întrebă, trăgând de prosop. Doar n-o să spui că ți-e frig.

– Nu, dar... credeam că ne așezăm la masă, replică ea cu o voce nesigură, fără a-și putea stăpâni reacțiile față de gesturile lui.

– Scoate-ți-l, mârâi Ross, insistent. Vreau să mă uit la tine goală.

– Te-ai uitat la mine toată după-amiaza, protestă Alysha, cu obrajii înroșindu-i-se, în timp ce încerca să-și țină prosopul pe trup.

– Ei, vreau să mă mai uit.

Dintr-o mișcare scurtă a mâinii, Ross smulse prosopul, îndepărtându-l de ea când Alysha încercă să-l apuce.

– Așa mai merge, comentă aprobator, cutreierându-i nemilos cu privirea trupul gol. O frumusețe – frumusețe cât încape. Ai o piele ca mătasea pură. Iar sânii sunt perfecți: tari și rumeni ca două piersici, cu cele mai drăgălașe sfârcuri trandafirii pe care le-am văzut în viața mea.

Alysha îi aruncă o privire de nemulțumire tăioasă; cuvintele lui erau măgulitoare, dar asupra ei nu aveau alt efect decât acela de a sublinia faptul dureros că o vedea doar ca pe un obiect de plăcere fizică, toată valoarea constându-i numai în armonia întâmplătoare a trăsăturilor feței și trupului.

Ross râse încetișor, amuzat de revolta ei.

– Ce s-a întâmplat?

Resemnată, Alysha ridică din umeri; acum degeaba ar mai fi încercat să se acopere, recunoscu ea cu amărăciune – era puțin

cam târziu pentru o asemenea pudoare. Se îndepărtă de el, așezându-se la masă, cu picioarele strânse sub trup pe bancheta tapițată cu piele moale, de lângă peretele cabinei.

– Ce-a spus... Gemma când a auzit că urma să venim aici împreună? întrebă ea, cam iritată.

Ross ridică întrebător o sprânceană, fără a trăda nici o mustrare de cuget la auzul numelui celeilalte fete.

– De ce-ar fi trebuit să spună ceva? replică el rece, așezându-se în fața ei, cu privirea spre mâncare, din care începu să-și aleagă diverse sortimente.

Ochii Alyshei luciră înghețat.

– Întotdeauna îți desfășori așa viața amoroasă? întrebă ea.

– Cum adică?

Îi aruncă o privire piezișă, iscoditoare, pe sub gene.

– Adică... așa. Ai o legătură cu Bobbie, pe urmă treci la Gemma, iar acum ești aici cu mine... așa.

Ross o privi cu amuzament blajin.

– Vorbești de parc-aș fi cine știe ce Barbă-albastră, o tachină el.

– Dar nici nu negi? îl provocă Alysha.

Ridicând din umeri, cu indiferență, Ross ripostă:

– Dacă aș nega, m-ai crede?

– Nu, nici moartă, declară ea, afectată de nepăsarea lui – deși, în fond, n-ar fi trebuit să se mire.

Gura aceea fascinantă se arcui într-un zâmbet de amuzament sardonic.

– Știi, dacă ar asculta cineva conversația asta, ar avea toate motivele să creadă că ești soția mea, remarcă el sec.

– Soția ta?

Alyshei îi tresări inima, și fu nevoită să-și adune toate resursele care-i mai rămăseseră pentru a-și păstra măcar o aparență de calm.

– N-aș prea crede.

Ross râse rece.

– Atunci, norocul nostru că n-am de gând să te cer în căsătorie, nu-i așa? replică el, cu o lucire dură ca oțelul în ochi. Sunt un tip acceptabil ca să câștigi cu mine puțină experiență sexuală, dar nu și ca să mă duci acasă la mămica, mm? Însă știi ce m-a fascinat întotdeauna la domnișoarele binecrescute ca tine? adăugă el, privind-o cu ușor dispreț. Durează mai mult până se încălzesc, dar când au început, sunt de-o mie de ori mai nebunatice decât oricare dintre celelalte.

– Ei, nu mă-nnebuni! comentă Alysha, întinzând mâna după o frigăruie de pui, în timp ce se chinuia să-și păstreze demnitatea măcar în aparență; chiar și fără să se certe s-ar fi simțit cam penibil, așa cum stătea în fața lui fără nimic pe ea. Acum, însă, aproape i se părea că Ross o pedepsea, lăsându-și anume ochii să stăruie asupra curbelor ferme și coapte ale sânilor goi, în timp ce mânca liniștit.

– Ba te-nnebunesc, replică el, lăsând jos chifla din mână, cu un licăr prevenitor în ochi care făcu inima Alyshei să tresară alarmată. Vrei o dovadă?

– Nu, nu cred că... ar fi necesar, protestă ea cu voce nesigură, retrăgându-se spre colțul banchetei.

Ross râse răgușit, ironic, și dintr-o mișcare rapidă se aplecă pe lângă masă, apucând-o de gleznă, pentru a o trage din ascunzătoare.

– Nu? o sâcâi el, înhățând-o de încheieturile mâinilor și ridicând-o nemilos în picioare. Știi ce cred eu? remarcă, privind-o cu ochii lucind amuzați. Cred că ești o domnișorică încrezută care are nevoie de-o mică lecție. Și știu prea bine în ce va consta.

– Dă-mi drumul! protestă Alysha, zbătându-se cu furie să scape. Nu te las să mai faci dragoste cu mine!

– A, dar nici n-aveam de gând să fac dragoste, murmură Ross, trăgând-o inexorabil spre el, după care îi petrecu brațele pe după propriul lui trup, arcuindu-i spinarea astfel încât sânii ei goi să i se frece ispititor de peretele aspru al pieptului. Un asemenea termen e mult prea civilizat și rafinat pentru ceea ce am eu în minte.

Într-un impuls de furie, Alysha îi dădu un șut în fluierul piciorului, făcându-l s-o scape din brațe, apoi fugi pe punte. Dar nu avea încotro s-o ia, decât peste bord. În timp ce Ross o urma din cabină, se retrase din calea lui cu răsuflarea tăiată, și imediat, dintr-o mișcare fulgerătoare, luă o pernă de pe șezlong și o aruncă spre el, întârziindu-l doar atâta cât să sară peste parapet, plonjând în apa caldă și limpede precum cristalul.

Un plescăit în urma ei o avertiză că Ross nu se lăsase, așa că porni din răsputeri spre plajă, dar imediat fu ajunsă din urmă și trasă la fund, în timp ce încerca să fugă. Se rostogoli pe nisipul ud și moale de la marginea plajei. Ross râdea, înviorat de urmărire, iar Alysha îl privi furioasă, continuând să dea din mâini și din picioare.

– Canalie! Te urăsc! Dă-mi drumul!

Vocea însă îi era lipsită de orice convingere și, când Ross îngenunche peste ea, apucându-i ambele mâini și țintuindu-i-le pe nisip de-o parte și de alta a capului, știură amândoi că n-avea să-i poată opune mai mult decât o rezistență simbolică.

Capitolul 8

– Nu știu, zău că n-am deloc senzația că e Crăciunul, oftă pentru cel puțin a șasea oară Audrey Fordham-Jones.

Oliver ridică privirea din carte, făcându-i Alyshei cu ochiul, strengărește.

– Peste câteva minute începe discursul reginei, remarcă el, binevoitor.

– Mai e aproape o jumătate de oră, răspunse mama lui, cu un pesimism neabătut. Și pe urmă, nu vor mai fi decât ororile alea de emisiuni-concurs. Nu se mai dă un film civilizat la televizor, în ultima vreme.

Alysha se ridică în picioare.

– Mă duc să fac un ceai, propuse ea, mai mult ca scuză ca să scape din cameră.

Crăciun... Într-adevăr, nu era deloc o atmosferă de Crăciun. Bradul înalt de aproape doi metri, împodobit cu beteală și beculețe, duzina de felicitări puse pe gheridon și cununa de vâsc de pe ușa din față păreau să scoată în evidență lipsa oricărui spirit sărbătoresc din casă.

Poate că vremea era de vină – o burniță mohorâtă și rece, în locul frumoasele troiene din toate ilustratele de Crăciun. Sau, poate, faptul că ea și Oliver erau acum oameni în toată firea, pe care nu-i mai emoționa perspectiva cadourilor ambalate atrăgător și a tortului cu glazură.

Însă nici asta nu era cauza care o făcea să se simtă atât de abătută, recunoscu ea cu amărăciune, privind prin fereastra bucătăriei spre grădina udă și răvășită de vânt. Chiar trecuseră numai patruzeci și opt de ore de la întoarcerea din Thailanda? Cele câteva zile de vrajă scânteietoare pe care le petrecuse cu Ross păreau acum doar un vis, o perioadă din afara mersului prozaic al lumii – îi venea greu până și să creadă că acel idilic paradis tropical se afla pe aceeași planetă.

În tot timpul cât stătuseră acolo, nu mai văzuseră nici un suflet de om, nici măcar o ambarcațiune la orizont. Trăind ca doi naufragiați, aproape că nu-și mai bătuseră capul cu hainele. Ocazional, Alysha își mai înfășura câte un sarong simplu pe șolduri, iar Ross își trăgea pe el pantalonii de trening tăiați și decolorați, dar în cea mai mare parte a timpului li se părea absolut firesc să umble goi.

Nu uitaseră că se aflau acolo ca să lucreze, desigur – iar Ross o pusese să muncească la fel de înverșunat ca oricând: așezată grațios pe stâncile scăldate de mare, ca o sirenă, pe jumătate întoarsă și ascunzându-și discret cu brațul curba sânului, sau înotând pe sub apa cristalină în timp ce Ross o fotografia aplecat peste bordul iahtului, cu un filtru de polarizare pentru a refracta razele soarelui.

Dar nu făcuse numai acele fotografii; altele erau mult mai intime – Alysha rostogolindu-se goală pe nisip, la marginea apei, cu valurile jucăușe scăldându-i trupul în timp ce râdea spre obiectiv, imagini cu ea relaxată în hamacul prins între doi

palmieri de pe plajă, ori întinsă languros peste stânci, cu contururile gingașe ale sânilor, abdomenului și coapselor profilate pe albastrul viu al cerului.

Și făcuseră dragoste. Alyshei îi fusese greu să se recunoască pe sine în acea ființă desfrânată în care se transformase, atât de lacomă după trupul amantului ei, atât de dornică să învețe tot ce o putea învăța el despre arta plăcerilor erotice. Și i se păruse că nici el nu se mai sătura de ea; părea să se delecteze doar privind-o, însă foarte des o simplă privire ducea la o mângâiere dezinvoltă, după care o cuprindea în brațe și focul se învăpăia din nou între ei, la fel de arzător ca prima dată.

Alysha încercase să nu se gândească prea mult la Barbara sau la Gemma. Poate că bârfele fuseseră false, la urma urmei – deși el nu negase nimic, efectiv. Nu se putea îndura să-l iscodească, prefera să trăiască numai în prezent, imaginându-și că acea iluzie fragilă avea să dureze o veșnicie.

Dar, desigur, ca întotdeauna, și aceasta trebuia să ia sfârșit. Se întorseseră cu iahtul la Ko Samui, iar de acolo zburaseră împreună până la Bangkok. În continuare, Ross urma să ia avionul spre Australia, unde petrecea Crăciunul cu Tina, asistenta lui de studio din perioada când se cunoscuseră el și Alysha, în timp ce ea se întorcea direct acasă...

* * *

Sala de plecări era aglomerată – un loc nu tocmai potrivit pentru a-și lua rămas bun. Ross nu vorbise deloc despre viitor, iar Alysha nu îndrăznise să întrebe nimic – dacă-i dădea impresia că încerca să-i smulgă un angajament mai ferm, ar fi fugit de lângă ea mâncând pământul. Nu, dacă acesta era sfârșitul scurtei

lor aventuri, Alysha se hotărâse să-ți ia rămas bun cu ochii uscați. Repetase atât de des cuvintele, încât când sosi momentul să le rostească răsunară seci și plate.

– Deci... atunci, mai vorbim.

Ochii lui reci și cenușii se luminară într-un licăr sarcastic.

– Sigur că da, răspunse. Am semnat un contract, mai știi?

– Bineînțeles.

Îi întinse mâna și reuși un fel de zâmbet.

– Călătorie plăcută.

– Mulțumesc.

Ross îi luă mâna dar, în loc de a i-o strânge, o trase încet, irezistibil, spre pieptul lui.

– Și ție la fel.

Alysha îi descifră intenția și încercă să se eschiveze – o pupătură scurtă pe obraz ar fi mers, dar în nici un caz o sărutare toridă, în mijlocul atâtor oameni.

Ross chicoti batjocoritor.

– Nu te opune, o preveni el încet. Decât dacă vrei să se holbeze toți la noi...

– Ross...!

Protestul ei, însă, fu înăbușit de un sărut cum nu se putea mai intim. Mâna lui Ross îi coborî încet pe șira spinării, potrivindu-i șocant de strâns trupul peste formele lui, în timp ce-i scormonea languros cu limba toate ungherele secrete ale gurii, inflamând reacțiile pe care ajunsese să le cunoască atât de bine.

Când în sfârșit îi dădu drumul, Alysha era roșie la față și cu răsuflarea tăiată; părul strâns cu grijă i se ciufulise, iar rujul impecabil era întins în jurul buzelor.

– Nesimțitule! mormăi ea, aruncând o privire scurtă, jenată, în jur. Uită-te-n ce hal m-ai adus!

– Mă uit, o tachină el. Și găsesc că arăți superb.

– Va trebui să... Of, asta-i ultima chemare la avion! Trebuie să mă grăbesc...!

– Nu intra în panică, o ironiză Ross, apucând-o din nou de mijloc. Încă nu se închide poarta. Și-n fond, de ce vrei să te repezi imediat înapoi în Anglia? Acolo nu te-așteaptă decât ploaie și vânt. Ce-ar fi să schimbi biletul și să vii cu mine, la Sydney? Tina s-ar bucura să te vadă. Putem petrece Crăciunul pe Bondi Beach, cu surfing și picnicuri. Printre altele, adăugă el, cu o licărire răutăcioasă în ochii veseli.

Alysha îl privi surprinsă. Propunerea picase din senin – nici măcar nu-i lăsase timp să se gândească...

– Nu... nu pot... protestă ea întretăiat. Am promis că mă duc acasă de Crăciun. Familia mea mă așteaptă.

– Atunci, dă-le un telefon și spune-le că nu mai vii. Acum ești mare, nu mai trebuie să faci tot timpul ce-ți cer părinții.

În ochii ei căprui fulgeră indignarea. Era tipic pentru el să privească atât de superficial o asemenea promisiune. Desigur, o tenta foarte mult să accepte; poate că, dacă n-ar fi sugerat atât de clar că o invita numai din dorința de a prelungi aventura sexuală dintre ei, ar fi cedat.

Dar, dacă mergea cu el, cât timp avea să treacă până când Ross începea să-i găsească disponibilitatea plictisitoare, până începea s-o înșele și pe ea, la fel cum o trăda acum pe Barbara, până o înlătura, la fel de nepăsător cum o lepădase pe Gemma? În minte îi reveni înțeleptul avertisment al lui Alastair: „Pe un om ca el trebuie să-l lași tot timpul să dorească doar un pic mai mult decât îi dai. Așa, n-o să-i piară pofta niciodată."

– Nu, clătină ea din cap, ferm. Îmi pare rău, dar n-am să-mi calc cuvântul. Și-n plus, nu mă duc acolo din simț al datoriei – îmi place să petrec Crăciunul în familie. Ție nu?

– Eu nici măcar nu am familie, replică el, brutal.

Îl privi surprinsă, cu toată furia risipită; acea declarație seacă îi dezvăluise un aspect nebănuit al vieții lui, trădând o durere pe care, instinctiv, Alysha știu că Ross nu și-o dezvăluia niciodată de bunăvoie. Ar fi vrut să-l mângâie, să i-o aline, dar el o eliberase din îmbrățișare, privind-o cu un zâmbet dur și batjocoritor.

– Ei, atunci mai bine du-te, spuse. Să nu pierzi avionul.

– Ross...

Dar era prea târziu ca să mai spună ceva; în momentul când Ross o împinse de lângă el, fu prinsă în valul de pasageri care se grăbeau spre poartă, luând-o cu ei, tot mai departe, iar când întoarse capul ca să-i facă un semn de rămas-bun, Ross dispăruse deja...

* * *

Numai de-ar fi plecat cu el... Oare ce făcea, chiar în acel moment? Se lăfăia pe vreo plajă aurie, sub soarele arzător al Sudului? Dar, de fapt, în Australia era noapte, se corectă ea, cu o undă de umor răutăcios – Ross trebuia să fie în pat. Singur? Nu părea prea probabil, dacă stătea să se gândească. Putea fi chiar cu Tina; susținuse că, acum, fosta lui asistentă era măritată, fericită – dar era firesc să spună asta, nu?

Numai de-ar fi plecat cu el...

Scutură scurt din cap. Procedase bine, nu trebuia să uite nici o clipă. În fond, Ross avea să se întoarcă în curând și atunci... ei bine, atunci urma să afle dacă-l mai interesa sau nu. Iar dacă da, ar fi fost înțelept să continue legătura?

Nu, n-ar fi fost; din păcate, însă, când te îndrăgostești, înțelepciunea pare să fie prima care zboară pe fereastră. Se

pomenise chiar sperând să fi rămas însărcinată. În mod nechizbuit, poate, această posibilitate nici nu-i trecuse prin minte în timp ce se aflau pe insulă; dar, în fond, nici lui Ross nu-i venise în minte – cel puțin, nu se arătase preocupat să ia vreo măsură de prevedere.

Chiar în aceeași dimineață, descoperise că nu era. Sigur, se simțea ușurată – o sarcină ar fi fost o catastrofă, în acea perioadă a carierei ei, și numai Dumnezeu știa cum s-ar fi descurcat cu banii. Și nu ținea să-și imagineze care ar fi fost cea mai probabilă reacție a lui Ross. Dar, pe de altă parte, un copil... copilul lui Ross...

* * *

În ianuarie, la Paris era frig. Deși soarele strălucea palid pe cerul spălăcit, o pudră de chiciură arginta ramurile golașe ale copacilor înalți de pe malurile Senei. Alysha întrezări acoperișurile înalte și meterezele grațioase ale catedralei Notre Dame, în timp ce taxiul trecea podul spre elegantul cartier Saint Germanin.

Paris – orașul dragostei. Dar nu și pentru ea; ea venise acolo numai ca să lucreze – o săptămână de probe frenetice, apoi, drept în vâltoarea haotică a colecțiilor *haute couture*. Dragostea... ce iluzie!

Nu-l mai văzuse pe Ross și nu mai auzise nimic despre el de când se despărțiseră, la Bangkok – nici măcar nu știa dacă se întorsese din Australia. Nu că s-ar fi așteptat la mare lucru, desigur – dar, fără îndoială, ar fi putut măcar să-i dea un telefon pentru a-i ura An Nou fericit...?

Numai de-ar fi putut să semene mai mult cu Barbara, reflectă ea cu amărăciune; acesteia îi luase foarte puțin timp pentru a-și

reveni după regretul probabil pe care i-l cauzase Ross – în ajunul Anului Nou își anunțase logodna cu sir Richard Maynard, președintele companiei Loziers!

Taxiul se înscrise într-un mic scuar pietruit din apropiere de Jardin du Luxembourg, după care se opri în fața intrării unui mic hotel. Alysha privi fațada, cam surprinsă; i-l rezervase agenția, dar nu se așteptase să fie chiar atât de pretențios. Înalt și elegant, din piatră gălbuie, hotelul avea balcoane cu balustrade grațioase de fier forjat la toate ferestrele și intrarea flancată de două tuia tunse îngrijit, în jardiniere de lemn.

Dar, cu siguranță, era locul potrivit. Un portar înalt, în livrea de culoare verde-închis, se grăbi să-i deschidă portiera, iar Alysha își ridică gulerul impermeabilului elegant ca să se apere de umezeală și, fără să mai piardă vremea, părăsi grăbită taxiul, spre holul cald al recepției.

Interiorul avea o discretă splendoare *fin-de-siecle*, numai sticlărie suflată cu bronz, lemnărie de nuc lucind chihlimbariu și globuri Lalique elegante, răspândind o lumină aurie blândă. Domnul cu aspect distins de la recepție părea originar din aceeași epocă. O salută cu o mică plecăciune solemnă.

– *Ah, oui, Mademoiselle Jones.* Bine ați venit la Paris. Nădăjduiesc că ați avut o călătorie plăcută? Este cam frig, nu-i așa?

În timp ce Alysha semna în registru, recepționerul sună din clopoțelul de argint, pentru a chema un liftier tânăr și ferchez.

– Jean-Claude vă va conduce în camera dumneavoastră. Îmi exprim speranța că vă va face plăcere șederea la noi. Jean-Claude, *suite trois-quatorze*, îl instrui el rapid.

Alysha îi mulțumi, urmându-l pe liftier spre un ascensor antic cu grilaje de feronerie, care porni încet, cu dispreț maiestuos la adresa grabei din epoca modernă, spre etajul trei – Alysha ar fi

putut urca scara în spirală din jurul lui de două ori mai repede, dar un asemenea comportament precipitat ar fi părut cel mai necuviincios sacrilegiu în decorul acela elegant.

Coridorul pe care ieșiră era foarte lung, având de o parte și de alta uși pe care luceau generații întregi de ceară de albine. Mocheta pufoasă, roșie ca vinul, absorbea fiecare sunet. Din loc în loc, de-a lungul pereților erau puse piese de mobilier franțuzesc antic, sporind impresia că ajunsese în locuința personală a vreunui aristocrat cultivat, nu într-un hotel.

Apartamentul trei sute paisprezece era ultimul pe dreapta, iar Alysha căută grăbită în poșetă un bacșiș convenabil, în timp ce liftierul ciocănea la ușă.

Se vede că, în după-amiaza aceea, creierul îi funcționa cam încet; abia îi venise ideea să se întrebe de ce bătea la ușă, în loc de a o descuia cu cheia lui de uz general, când cineva din apartament deschise – și, în mod inexplicabil, Parisul intră în zona de cutremur.

– Ross...?

Ochii aceia cenușii ca oțelul luceau amuzați de uimirea ei.

– Bună, iubito. Ai călătorit comod? se interesă el, cu o indiferență studiată. Mulțumesc, lasă valizele aici, îi spuse liftierului, înmânându-i discret bacșișul; apoi se aplecă afară și o apucă pe Alysha de cot, trăgând-o în cameră. Nu sta aici, iubito, spuse pe un ton sâcâitor, ușor sardonic. Intră și spune-mi cât de mult ți-am lipsit.

Înainte ca Alysha să-și poată da seama prea bine ce se întâmpla, ajunse în brațele lui Ross, cu gura strivită într-un sărut dulce-poruncitor. Se pomeni răspunzând neajutorată, cu ultimele săptămâni de singurătate risipindu-i-se din minte cât ai clipi. Parcă ar fi fost din nou pe insula lor de paradis, fără altă ocupație decât să facă dragoste...

Dar, în timp ce Ross o lua în brațe, pornind cu ea spre dormitor, realitatea se impuse din nou, șocant, însoțită de furie.

– Ei! protestă ea tăios. Ce te-a apucat?

Ross chicoti.

– Se vede că ai o memorie foarte scurtă, dacă trebuie să mă întrebi așa ceva, o tachină el.

– Lasă-mă jos! insistă Alysha. Ce cauți în camera mea?

– În camera noastră, o corectă el ironic, lăsând-o pe propriile ei picioare. M-am cazat acum o oră – vin direct de la New York.

– A... și te-aștepți să mă culc din nou cu tine, așa, pe nepusă masă? întrebă ea, cu o strălucire indignată în ochi. Ei bine, mă tem că trebuie să te mai gândești, domnule Elliot.

Ridică un umăr cu trufie dar, în timp ce întindea mâna să deschidă ușa, Ross se întinse pe lângă ea, ținând-o închisă.

– Unde te duci? o întrebă, ironic.

– Să cer altă cameră.

– Sunt ocupate toate. Fiecare hotel din oraș e rezervat complet, pentru colecții.

– Găsesc eu undeva, replică Alysha, cu demnitate înghețată.

Ross rămase cu mâna rezemată de ușă și, când Alysha îl privi temătoare, ridică și celălalt braț, capturând-o la mijloc. Purta una dintre obișnuitele lui cămăși de doc, iar pe lângă gulerul descheiat de zăreau câțiva dintre acei cârlionți negri și aspri care-i acopereau pieptul. Și, cu fiecare respirație, mintea Alyshei era drogată tot mai tare de mirosul cald, masculin, de mosc, al pielii lui...

– Nu... nu-ți permit să mă tratezi așa, insistă ea, cu o voce nesigură.

– Așa, cum? mârâi Ross încet, senzual. Așa...?

Se aplecă, găsindu-i fără greș punctul sensibil din adâncitura gâtului, și își cufundă acolo vârful fierbinte al limbii, începând să și-l rotească în cercuri încete, languroase, care făceau pulsul Alyshei s-o ia razna în palpitații necontrolate.

Alysha clătină din cap, chinuindu-se să-și stăpânească reacțiile care o inundau ca un val.

– Va afla toată lumea... știi cum vorbesc oamenii...

– N-au decât, insistă necruțător Ross, strecurându-și mâinile printre faldurile impermeabilului ei cald, pe după mijloc, pe sub pulovărul de cașmir, pentru a-i mângâia pielea în timp ce cu dinții o mușca erotic de lobul urechii. O clipă n-am reușit să mi te scot din minte. În tot timpul cât am fost plecat, m-am gândit numai la tine, numai la pielea ta catifelată și caldă, la părul tău mătăsos... Aproape că m-ai scos din minți...

Știa prea bine cum să-i spulbere toate stavilele; gura lui i se plimba pe față, presărându-i sărutări ușoare ca fulgul peste pleoapele tremurătoare, pe conturul obrazului, de unde o străbăteau prin tot trupul fiori mărunți. Cu mâna îi mângâia șira spinării, potrivind-o intim peste formele propriului lui trup.

O trăgea inexorabil prin cameră, până când Alysha simți înapoia genunchilor cuvertura de satin de pe pat; în clipa următoare, se răsturnă pe spate, urmată de Ross, care o prinse sub el, ironizându-i cu un râs încet neputința de a-i rezista.

Unde naiba i se dusese respectul de sine? își reproșă Alysha, cu înverșunare. Nici măcar impermeabilul nu și-l scosese, pentru numele lui Dumnezeu, iar Ross îi și ridicase pulovărul pân-la gât, cu sutienul elegant de dantelă cu tot, dezvăluindu-i sânii tari. Mâinile lui îi mângâiau, îi excitau cu o sensibilitate delicioasă, îi striveau sub palme, iar sfârcurile gingașe se întăriseră ca piatra sub fricțiunile acelea aspre, trimițându-i scântei trosnitoare de-a lungul fibrelor nervoase, până în creier.

Alysha gemu slab, simțind cum tot dorul chinuitor din ultimele cinci săptămâni se strângea noduri-noduri într-însa. Ross reveni să-i ia din nou în stăpânire gura, despărțindu-i buzele cu poftă poruncitoare pentru a sonda adâncurile dulci dinapoia lor, explorând cu o senzualitate flagrantă, aprinzând toate vâlvătăile familiare din făptura ei.

Mângâierile lui experte îi răvășeau complet simțurile; știa perfect cum s-o atingă, plimbându-și alene vârfurile degetelor peste umflăturile dureroase ale sânilor, ocolind sâcâitor areolele trandafirii ale sfârcurilor, în timp ce Alysha se zvârcolea dedesubt pradă unor torturi delicioase.

Ross râdea tachinător, apoi își coborî capul ca să sufle aer rece peste bobocii copți, făcând-o să se înfioare de plăcere. După care începu să-i lingă pe rând, dându-le ocol cu limba ca și cum ar fi fost două cireșe coapte, suculente, mușcându-i ușurel cu dinții săi tari și albi, făcând-o să gâfâie de voluptate.

O ardea pe dinăuntru o foame intensă, făcând-o să întindă brațele spre el, în nevoia disperată de a-i simți pielea fierbinte, bărbătească, în contact cu a ei. Nasturii cămășii păreau să ridice probleme prea complicate pentru degetele ei nerăbdătoare și smuci fără să-i pese, făcându-i să zboare care-ncotro.

Era o senzație atât de minunată, să-și plimbe din nou mâinile peste pieptul acela cu mușchi pietroși, să-și treacă degetele prin blana cârlionțată a părului negru, să-l cuprindă cu brațele și să-și arcuiască trupul sub el, delectându-se în contrastul savuros dintre apriga lui putere masculină și gingașa ei docilitate feminină.

Dintr-o smucitură scurtă, Ross îi ridică până în talie tivul fustei croite elegant, începând să-i cutreiere cu mâinile coapsele suple – unde făcu o descoperire interesantă.

– Ciorapi... constată el aprobator, într-un mârâit senzual. Ciorapi de mătase... Perfect...

Un fior de plăcere o străbătu, când degetele lui începură să-i mângâie ușurel cei câțiva centimetri de piele expusă deasupra ciorapilor, lovind atâtător încheietorile portjartierului. Apoi, mâna se furișă sub mătasea și dantela chiloților franțuzești fini pe care-i purta...

– Iar mătase... murmură el, cu glasul ca un fum. Iar înăuntru... catifea...

Îi administra cele mai intime mângâieri, degetele lui iscusite de strecurau în acele pliuri umede și fragede pentru a explora și excita, lunecând ușor peste mica perlă delicios de sensibilă ascunsă între ele, după care se repeziră adânc într-însa, făcând-o să icnească sub imperiul ferocelui șoc de plăcere care o străbătu.

Gura lui era ca o flacără când porni de-a lungul curbei vulnerabile a gâtului și peste sânii goi, pârguiți, zădărând alene cu limba sfârcurile pulsânde, mușcându-le mărunt, iar în cele din urmă absorbindu-l pe unul pentru a suge într-un ritm convlusiv, aprig, care se propaga prin sângele Alyshei ca un val de febră.

– Ce ziceai că nu mă lași să-ți fac? mormăi el încet, cu o lucire de triumf în ochi.

Alysha clătină din cap, străduindu-se să nege ușurința cu care îl lăsase din nou s-o seducă.

– Ești un...

Ross râse, în timp ce-i scotea chiloții franțuzești, aruncându-i nepăsător într-o parte. Se agățară pe colțul aurit al tăbliei patului – ca un umilitor memento al cuvintelor profetice rostite de Gemma. Câtă dreptate avusese – o pocnitură din degete, iar Alysha devenise încă una dintre nenumăratele femei naive care căzuseră în plasa lui ademenitoare.

Dar, Doamne, era atât de minunat... În timp ce mâna lui i se strecura printre coapsele zvelte, Alysha i se lăsă în voie, cu o supunere instinctivă, simțindu-și tot trupul scăldat de dulci

senzații și mintea dizolvându-se în extatica deșteptare a simțurilor. Pielea îi era incandescentă de căldură, simțită cu atât mai acut cu cât unele părți ale trupului ei rămăseseră încă îmbrăcate, altele fiind deja goale – cum se întâmpla și cu Ross. Ineditul situației, după nuditatea aproape firească a zilelor petrecute pe insulă, adăuga o doză de sare și piper care sfârși prin a-i fi fatală.

Ross se ridică în picioare, ducându-și mâinile la capsa jeanșilor, în timp ce ochii îi alunecau peste curbele ei dezgolite, cu mândrie masculină arogantă, savurând invitația erotică a trupului întins pe patul antic, cu părul revărsat în jurul umerilor ca un nor, cu sânii tari și înfierbântați, având în vârf savuroasele fructe trandafirii, cu coapsele încă înveșmântate în mătase larg despărțite, cu fanta vulnerabilă de catifea stacojie de sub coroana buclelor închise oferindu-i-se într-o capitulare neputincioasă.

– Nemărginit de dezirabilă, mormăi el răgușit, împăunându-se. O jucărioară sexy, cât de desfrânată mi-o doresc. Știi de câte ori mi te-am imaginat exact așa? Mare minune că am reușit să-mi văd cât de cât de treburi.

Cel puțin, n-o uitase – chiar dacă se gândise la ea numai pe plan sexual. Dar, dacă acesta era singurul loc pe care-l putea ocupa în viața lui, trebuia să se mulțumească numai cu atât; ca în cazul unei toxicomane, nevoia era mai mare decât respectul de sine. Când Ross se lăsă din nou peste ea, Alysha ridică brațele și îl cuprinse, supunându-se de bunăvoie impulsului puternic și adânc al posesiunii.

Parcă nu s-ar fi despărțit nici o clipă. Trupurile li se mișcau în același ritm avântat, un dans erotic la fel de vechi ca Adam și Eva. Frecarea hainelor de piele întețea dulcea intensitate a senzației – oare de-asta n-o dezbrăcase complet? Sau numai din cauza freneziei înnebunite a dorinței, alimentată de acele frustrante săptămâni petrecute separat?

Lumea se închisese în jurul lor ca o mantie de catifea întunecată, până când nu mai rămaseră decât ei doi și acel moment de senzație pură. Nu mai auzea decât sunetul propriei ei respirații întretăiate, sângele învolburându-i-se prin vene. Se rostogolea într-un vârtej al abandonului irațional, cu trupul maleabil sub asaltul lui feroce, străduindu-se să-l întâmpine întru totul pe măsură.

Energia propriei sale reacții aproape o șocă; era crudă și primitivă, dezbărată de orice reținere. Țipa, cu coloana vertebrală arcuită în extaz, pe când patul se zbuciuma violent sub trupurile lor. Și apoi, într-un ultim val dezlănțuit, fierbințeala dintr-însa explodă în flăcări, purtând-o pe înălțimi amețitoare, pentru a o lăsa să cadă în sfârșit, rostogolită prin rotirea unor vâltori fără număr, în brațele lui Ross.

Trecu mult timp până să se poată mișca unul dintre ei. În cele din urmă, Alysha deschise ochii, privind prin cameră, vrăjită de eleganța discretă, de modă veche, a acesteia. Patul, la fel ca restul mobilei, era din perioada Imperiului Francez, cu tăblia din lemn de trandafir sculptat, aurit, și tapițată cu același damasc trandafiriu fin ca al perdelelor de lângă ferestrele prelungi; tavanul înalt era decorat cu ghirlande de ipsos, iar din centrul lui atârna un candelabru complicat de alamă și cristal.

Iar pe colțul spiralat al patului stăteau agățați eleganții ei chiloți albi, aruncați cu atâta nepăsare de Ross. Simțind un junghi de jenă la gândul comportării sale atât de desfrânate, Alysha întinse mâna să-i ia și și-i trase din nou, în timp ce se ridica în picioare, începând să-și aranjeze și restul hainelor.

Ross se răsuci pe spate, cu capul pe perne și mâinile împreunate la ceafă, privind-o cum se ducea să privească pe fereastră spre jungla acoperișurilor în pante abrupte ale Parisului, dincolo de care conturul romantic al Turnului Eiffel se profila pe albastrul cețos al cerului de iarnă.

– Te-ai răzgândit în legătură cu găsirea altui hotel? o tachină el, provocator.

Alysha se întoarse, ridicând ușor din umeri.

– Cred că nu prea are rost, consimți ea, cu o nonșalanță atent studiată. Îmi puteai lăsa măcar timp să-mi scot impermeabilul.

Ross râse, cu o licărire de umor răutăcios în ochi.

– Nerăbdarea... se scuză el, nepăsător. Îmi puteai lăsa măcar timp să-mi scot cămașa.

Alysha se înroși ca focul, dându-și seamă că, în graba ei, îi rupsese câțiva nasturi.

– A...! Îmi... pare rău... se bâlbâi ea. Am să... ți-i cos la loc.

– Nu contează, o asigură el, indiferent. Mai am destule cămăși.

Se uită la ceas.

– La două am o întâlnire, dar ar fi timp să mâncăm ceva. După colț e un bistrou drăguț. Te tentează?

– Da, perfect.

Alysha își scosese mantoul, dar acum îl îmbrăcă din nou.

– Cum a fost în America? întrebă, păstrând un ton nepăsător, hotărâtă să facă din ultimele câteva săptămâni mohorâte un subiect de conversație oarecare, pentru a-și ascunde durerea că Ross nu se deranjase nici măcar să-i dea un telefon.

– O nebunie, răspunse el scurt. Ce zici – pulovărul verde, sau cel bleumarin? o întrebă, ridicându-le pe amândouă în fața ei.

– Cel verde, alese Alysha, încercând să nu se delecteze prea mult cu intimitatea firească a momentului – i-ar fi fost peste măsură de ușor să se obișnuiască.

Capitolul 9

Rochia de mireasă era uluitoare, o fantezie albă, scânteietoare, de mătase și tul, parcă ivită direct din „Pe aripile vântului". Corsajul strâns pe talie avea un decolteu îndrăzneț, dezgolind umerii, tivit cu volane și boboci de trandafir din mătase albă, pe mijloc fiind strâns cu o panglică; iar poalele se evazau peste o crinolină amplă, presărate cu alți boboci, în buchețele, până la tivul ce mătura solul. Tot ansamblul era completat cu o umbrelă din același tul alb, tivită la rândul ei cu boboci de mătase.

În culisele prezentării de *haute couture* domnea, ca întotdeauna, haosul. Alysha se străduia să nu-i dea atenție, în timp ce trăgea pe ea neprețuita creație; modele pe jumătate goale se ciondăneau că-și ocupau unele altora spațiul, prin jur se agitau coafeze cu butelii de gel, adăugând ultimele tușe pe ici pe colo, croitoresele mârâiau între ele pentru câte o perniță de ace dispărută sau o pereche de pantofi rătăciți.

– Alysha, iubito! Hai, mai repede!

Alain, dolofanul creator de modă chel al cărui geniu era răspunzător de toate acele creații fabuloase, se năpusti asupra ei, smulgând buchețelul de boboci din mătase roz pe care croitoreasa se pregătea să-l prindă pe corsaj, pentru a-l arunca în lături.

– Nu, nu, e prea mult! declară el – deși petrecuse o jumătate de oră la proba finală, chinuindu-se tocmai cu acel detaliu. Trebuie să fie complet albă – pură, feciorelnică...

Una dintre celelalte fete, care se grăbea spre rampă, pufni în trecere.

– Ce să-ți povestesc...! comentă ea, sonor. Cu Ross Elliot în aceeași cameră?

Alysha se prefăcu că n-o auzise; în ultimele două săptămâni, toată lumea numai despre asta vorbea. Nu-i mai rămânea decât să accepte că n-avea nici o șansă de a opri bârfele și împunsăturile – făceau parte din prețul pe care-l avea de plătit pentru acele zile și nopți de fericire extaziată, cu Ross. Și-n plus, ar fi fost înțelept să nu spună prea mult. În sezonul următor, avea să fie una dintre „foste" – alta urma să încălzească patul lui.

Și, oricum, sosise momentul să-și facă intrarea. Garderobiera îi dădu pantofii, iar Alysha, zăbovind numai cât să scuipe scurt pe tălpi pentru a aluneca mai puțin pe pasarela lustruită, se repezi pe trepte și rămase în așteptare la intrarea în scenă, inspirând adânc pentru a-și potoli valul de adrenalină care-i gonea prin vene.

Rochia de mireasă constituia tradiționalul final grandios al fiecărei prezentări și, în timp ce era anunțată, Alysha ieși în luminile orbitoare, învârtindu-și cochet umbrela, într-o rumoare admirativă din care izbucniră aplauze spontane.

Sala era încinsă de bateriile fierbinți ale reflectoarelor de televiziune, însă Alysha abia dacă observa; abia dacă auzea acordurile muzicii și nu vedea nici șirurile de fețe întoarse în sus ce

se înghesuiau în jurul rampei – toți redactorii și achizitorii de modă importanți, din întreaga lume, precum și aristocrații, nevestele de miliardari și starurile hollywoodiene ce se numărau printre puținii privilegiați care-și puteau permite prețurile fantasticelor creații ale lui Alain.

Alegând la întâmplare o față vag familiară – câștigase recent un Oscar, sau așa ceva...? – Alysha înaintă, lunecând atât de lin încât părea să plutească prin aer. La jumătatea pasarelei se întoarse, așteptând în timp ce fotografii se înghesuiau în jur, cu teleobiectivele ca niște enormi ochi negri fără să clipească. Apoi își continuă drumul până la capătul rampei, unde se răsuci înapoi și porni în aceeași plutire spre cortină, pentru a poza ultima dată înainte de retragere.

Pe-acolo pe undeva era și Ross. Trebuise să se întoarcă la Londra pentru câteva zile, dar revenise în noaptea trecută, foarte târziu, strecurându-se în pat și trezind-o din somn cu dragostea lui. Părea o ușoară ironie că stătea în întuneric, privindu-și modelul în rochie de mireasă; era improbabil să poarte vreodată așa ceva pentru el.

După care, prezentarea luă sfârșit. Publicul izbucni în aplauze, chemându-l pe Alain, care veni să le mulțumească tuturor, cu chipul bucălat înroșit de plăcere și ușurare – în ultimele patru săptămâni, trecuse printr-o tensiune insuportabilă. Luându-le de mână pe Alysha și încă o fată, păși înainte și mai făcu o reverență, după care, suflând bezele spre admiratoarele topite de adorație, se retrase printre laturile cortinei, pentru a se prăbuși pe un scaun șubred de plastic.

– Șampanie! gemu el, teatral. Șampanie că leșin!

Nu leșină, desigur. În timp ce aplauzele se stingeau și spectatorii începeau să se împrăștie, tensiunea din culise se descărcă într-o dezlănțuire de entuziasm. Câțiva spectatori favorizați – și

alții, care socoteau că se cuvenea să fie favorizați – se îngrămădeau în jur să-l felicite pe maestru. Alysha se pomeni prinsă în mulțime, având încă rochia de mireasă pe ea.

– Iubito, e absolut senzațională! chiți o moștenitoare cam bătrâioară, de proporții substanțiale. Mai că-mi stârnește cheful să fiu din nou mireasă! Nu c-aș putea vreodată să arăt atât de adorabil ca tine, draga mea, continuă ea să turuie. Cu ea, ești perfecțiunea întruchipată.

– Mulțumesc, murmură Alysha, cam jenată. Ar fi vrut să scape, să scoată de pe ea rochia aia afurisită; Ross tocmai intrase și stătea la nici un metru și jumătate distanță de ea, conversând cu cineva de la ediția italiană a revistei Vogue – ultimul lucru pe care l-ar fi vrut era ca Ross să creadă că ținea intenționat rochia pe ea, că-i trezea cine știe de idei romantice prostești. Ar fi luat-o la fugă fără să se mai uite în urmă.

Dar nu avea cum să scape din luminile rampei. Alain sărise în picioare, apucând-o de ambele mâini și ridicându-i-le la buze într-un gest de curtoazie extravagantă.

– Este cu desăvârșire adevărat! declară el. Întruchiparea perfecțiunii! N-am s-o vând – ar fi un sacrilegiu! Ți-o păstrez ție – ca s-o porți la nunta ta! Va fi cadoul meu pentru tine!

Gura Alyshei tresări într-un zâmbet nervos. Îl văzu cu coada ochiului pe Ross, care privea scena cu o lucire de umor enigmatic în ochii lui cenușii și duri – cu siguranță, auzise cuvintele lui Alain. Râzând veselă, clătină din cap.

– O, Alain, nu mai fi așa de demodat! Cine se mai căsătorește, în zilele noastre?

Trupeșul couturier se îmbufnă, dar apoi aruncă o privire furișă spre Ross, cu un licăr complice în ochi.

– Bine, șopti el, făcându-i cu ochiul, strengărește, Alyshei. Dar, totuși, cred c-am s-o mai țin un timp, să vedem ce se întâmplă, mm?

Gura ei fină se arcui într-un zâmbet răutăcios.

– Mă tem că ar fi o mare pierdere, Alain, se grăbi să-i răspundă. Mă îndoiesc foarte tare că voi apuca vreodată s-o port.

Alain o bătu pe dosul mâinii.

– Lasă, nu contează. Oricum n-o vând. Sincer să fiu, pe aproape oricare femeie, în afară de tine, ar arăta ca o sperietoare.

În sfârșit, mulțimea începuse să se împrăștie, unii ca să prindă următoarea prezentare, alții îndreptându-se spre studioul lui Alain de pe Rue Bonaparte, unde-i aștepta un bufet somptuos. Alysha privi în jur după garderobieră, pentru a o ajuta să-și scoată complicata rochie, dar femeia părea să fi dispărut o dată cu toți ceilalți.

– Grozavă rochie!

Ross apăruse lângă ea, cu gura aspră și senzuală curbată într-un ușor zâmbet sardonic, în timp ce o studia cu o privire amuzată.

Alysha ridică din umeri, încercând să pară indiferentă.

– Așa crezi? replică ea cu nepăsare, hotărâtă să risipească orice bănuieli că s-ar fi lăsat furată de spiritul poveștii. Eu, una, o găsesc cam exagerată.

– Dar cum, ridică el o sprânceană, cu amuzament întrebător, nu orice fată își visează o rochie exagerat de frumoasă pentru ziua nunții?

Clătinând din cap, Alysha răspunse veselă:

– În zilele noastre, mai rar. Majoritatea suntem prea ocupate cu carierele noastre, ca să mai avem timp pentru asemenea prostii romantice... Mă-ntreb unde s-o fi dus Adele? adăugă, schimbând subiectul înainte de a deveni periculos. Trebuie să-mi scot rochia.

– Te pot ajuta eu.

Tonul lui senzual îi aduse un val de roșeață în obraji. Rămăseseră singuri – toți ceilalți plecaseră.

– O... Nu, e... e-n regulă, mulțumesc, se grăbi ea să-l asigure. Mă descurc eu.

Ross aruncă o privire sardonică spre spatele rochiei, cu șirul său lung de năsturași din mătase, lucrați manual.

– Cred că ai nevoie de-o mână de ajutor, insistă, pe un ton de batjocură leneșă. Doar dacă nu cumva ești contorsionistă.

Fără să-i aștepte răspunsul, o răsuci ferm în loc și începu să-i descheie nasturii, unul câte unul. Atingerea degetelor lui pe pielea caldă făcea s-o străbată fiori mărunți – incredibil cum, de fiecare dată când o atingea, încă îi mai accelera bătăile inimii la fel de repede ca prima oară.

Corsajul începea să se lărgească, pe măsură de Ross descheia nasturii, iar Alysha și-l strânse peste piept, într-o atitudine instinctivă de apărare – pe dedesubt nu avea decât micul combinezon decoltat de dantelă albă, cea mai practică lenjerie de corp când trebuia să sară dintr-un costum în altul de zeci de ori la rând, având la dispoziție mai puțin de un minut pentru fiecare schimbare, și orice margine rămasă la vedere ar fi fost un dezastru.

Ross îi simți reacția și râse încet.

– Ce e? o sâcâi el. De obicei, n-ai nimic împotrivă să te dezbrac.

– Șt... știu... îngăimă ea, dar... ar putea să vină cineva...

– Toți s-au dus la masă, răspunse Ross, mângâindu-i umerii goi și trăgând-o îndărăt spre el, pentru a se apleca spre adâncitura sensibilă dinapoia urechii ei, pe care începu să i-o sondeze cu vârful înfierbântat al limbii.

– Ai grijă... protestă Alysha, cu o voce nesigură. Îmi... strici rochia.

– Atunci, scoate-o.

– Ar trebui s-o aștept pe Adele...

Ross își strecură mâinile sub rochie, plimbându-și-le cu nepăsare peste pielea netedă a abdomenului ei.

– Nu-mi vine să cred cât de tare mă faci să te doresc, mârâi el, cu răsuflarea caldă în părul ei. Nu mă mai satur de tine...

– Ross, nu...! protestă Alysha cu respirația tăiată, încercând să se desprindă. Nu aici... nu acum...

Singurul lui răspuns fu râsul acela răgușit, în timp ce-și strecura mâinile pe sub ale ei ca să-i frământe curbele pline ale sânilor îndurerați de poftă, zădărând sfârcurile spre o stare de excitație delicioasă. Capul Alyshei se înclină pe spate, peste umărul lui, iar gura lui Ross se lăsă peste a ei într-o topire seducătoare, învârtindu-și languros limba prin toate cotloanele nespus de dulci dinăuntru.

– Scoate-ți rochia, o ademeni el, răgușit și insistent.

Alysha nu putu decât să se supună, ieșind cu grijă din rochie, apoi, o clipă, își văzu cu ochi șocați propriul trup, aproape gol, în oglinzile ce înconjurau camera, pe când Ross o strângea inexorabil în brațe, frecându-i delicios pielea înfierbântată cu materialul aspru al jeanșilor de doc și al pulovărului de cașmir.

– N-ar trebui să facem așa ceva, mai încercă ea o dată, fără convingere.

– Tocmai de-asta e așa de irezistibil de tentant, mârâi Ross, împingând-o spre raftul prelung ce trecea pe sub șirul de oglinzi, unde lucrase până nu demult echipa de machiaj. Așezând-o deasupra, începu să-și plimbe mâinile peste arcuirile delicate ale trupului ei, trăgându-i abil micul combinezon de dantelă în josul coapselor suple, pentru a-l lăsa apoi să cadă pe podea.

Coapsele lui puternice i le îndepărtară insistent pe ale ei, iar Alysha nu putu decât să se lase pradă abandonului când Ross își descheie blugii și o trase spre bărbăția lui dură, luând-o în stăpânire. De jur împrejurul lor, oglinzile reflectau la nesfârșit

scena, din toate unghiurile – luciul auriu ca mierea al trupului ei gol în brațele lui, picioarele zvelte învăluindu-l, mișcările ritmice, puternice, în timp ce Ross își savura nestăpânit plăcerea.

Alysha trase aer în piept, întretăiat, lăsându-și capul pe spate, cu ochii închiși. Era o nebunie – de ce-l lăsa? În orice clipă putea să intre cineva... Dar știa de ce-l lăsa s-o facă; pentru că îl dorea la fel de mult cum o dorea și el pe ea, pentru că, atunci când o atingea, nu mai știa cum să-i reziste – și pentru că, dacă era absolut sinceră, desfrânarea situației, pericolul de a fi prinși, creau un farmec care-i punea simțurile pe jăratic, inflamându-i reacțiile până la incandescență.

Nu făceau dragoste cu blândețe – n-aveau timp. Era o împreunare rapidă și febrilă, plutind până pe creasta unui val aprig de plăcere care o lăsă vlăguită și cu respirația tăiată – dacă Ross n-ar fi ținut-o în brațe, ar fi alunecat pe podea.

Râzând răgușit, satisfăcut, cu răsuflarea caldă răsfirându-i părul, Ross murmură senzual

– A fost incredibil. De fiecare dată când fac dragoste cu tine, te doresc și mai mult. Vreau să te muți în casa mea, să fii acolo, în fiecare noapte, în patul meu – să trăiești cu mine.

Inima îi bătea atât de tare între coaste încât era convinsă că Ross o auzea. Să se mute la el – să trăiască împreună? O, da... A, nu! Nu îndrăznea să se lase ademenită pe această cale alunecoasă; nu putea duce decât la o catastrofă. Cu un râs forțat, Alysha clătină din cap.

– Adică, să renunț la apartamentul meu? Nu fi prost. Și-n plus, cum aș putea să fiu acolo în fiecare noapte? Mi-ai programat deplasări peste tot – marțea viitoare trebuie să ajung la New York, și mă voi întoarce tocmai la timp ca să prind colecția de la Milano, după care plec în California și Hawaii, aproape fără a avea timp să aterizez de-a binelea...

– Un motiv în plus ca să locuim împreună, argumentă el, insistent. Și eu călătoresc mult în interes de afaceri – de ce n-am aranjat lucrurile astfel încât, în timpul care ne mai rămâne, să fim împreună?

O, cât de mult o tenta! Dar, la fel ca în cazul invitației de a petrece Crăciunul cu el în Australia, Ross își exprimase cât se putea de clar intenția de a o chema numai ca să poată face dragoste cu ea oricând voia el – nu-i oferea nici un dram de romantism, de fidelitate, de iubire. Iar dacă accepta, Alysha ar fi renunțat la toate – la independența ei, la respectul de sine; și, când totul se sfârșea, avea să rămână fără nimic.

Clătinând iar din cap, cu convingere, se îndepărtă de Ross înainte ca mângâierile lui ademenitoare să-i risipească din nou voința. Traversând camera, își luă geanta de sub scaunul unde o lăsase, deschise fermoarul și începu să-și scoată hainele.

– Nu, serios, nu cred că ar fi o idee prea bună, insistă ea, pe un ton nepăsător care-i ascundea tumultul emoțiilor; se simți puțin mai bine când își trase pe trup lenjeria intimă și-și acoperi umerii cu o bluză de mătase roz, atentă la încheiatul nasturilor. Ți-am mai spus, pe moment vreau să mă concentrez numai asupra carierei mele.

– N-am nimic împotrivă, replică Ross, apropiindu-se până în spatele ei, unde Alysha îl văzu în oglindă, pe când își masa atentă fața cu lapte demachiant; în glas i se strecură o undă de nervozitate. N-am intenția să mă amestec în cariera ta – cu mine ai încheiat contractul, ai uitat?

– N-am uitat. Dar mereu pare să se întâmple la fel. Ciudat, însă întotdeauna femeia e cea care sacrifică mai mult într-o relație, iar bărbatul trage toate foloasele. Nu vreau să-mi petrec viața călcându-ți cămășile și spălându-ți șosetele...

– Pentru numele lui Dumnezeu, am o menajeră...!

Dar, înainte ca Ross să continue, ușa zbură de perete și în cameră dădu buzna garderobiera.

– *Ah, chérie!* Îmi pare atât de rău! M-am dus să văd dacă a venit mașina ca să transporte hainele de-aici înapoi la salon.

Aruncă o privire spre rochia căzută pe jos, apoi spre Ross, cu o complicitate tipic franțuzească lucindu-i în ochi.

– Dar te-ai descurcat și fără mine, văd, hmm?

Ross zâmbi răutăcios, ridicând dezinvolt combinezonul alb al Alyshei, ca pe un corp delict, pentru a-l pune în geantă. Alysha se înroși ca racul, grăbindu-se să-și tragă pe ea și restul de haine, recunoscătoare că garderobiera nu revenise totuși cu câteva momente mai devreme.

Cu nu gest ironic-galant, Ross îi ținu mantoul, cuprinzând-o cu brațele în timp ce Alysha și-l lua pe umeri.

– Bine, dacă așa vrei, acceptă el, cu titlu strict provizoriu, după cum se aștepta Alysha să descopere în curând. Vino, să mergem și să înfulecăm ceva până nu le devorează ăia pe toate!

* * *

Lumina jucăușă a focului dansa pe pereți și tavan. Alysha oftă cu desfătare, în timp ce se întindea pe covorul pufos, frământându-și degetele de la picioare în dreptul flăcărilor.

– Mmm, nimic nu se compară cu a lenevi în fața unui foc adevărat.

– Nimic nu se compară cu a lenevi în fața unui foc adevărat, cu o femeie frumoasă alături, completă Ross. Mai ales când e goală.

Își trecu mâna peste curba catifelată a abdomenului ei, oprindu-și-o sub relieful tonifiat al sânilor, cu un gest comod și intim.

Alysha râse, întorcând capul pentru a-i zâmbi strengărește – și el era gol, culcat pe covor, iar ea își ținea capul rezemat pe umărul lui.

– Când vin aici, niciodată nu-s în stare să stau prea mult timp cu hainele pe mine, remarcă ea.

– Știu.

Degetul lui mare îi freca ușor, aproape absent, mugurul încordat al sfârcului.

– Uneori, cred că te folosești de mine doar pentru sex.

– Sigur că da, replică ea, răutăcioasă. Ce, nu-ți place?

– A, nu mă plâng, mormăi Ross cu glas răgușit, senzual, săltându-se într-un cot pentru a se concentra mai atent asupra a ceea ce făcea. Ceea ce mă depășește e de ce nu te poți muta la mine. Cu ce ar putea să-i dăuneze carierei tale, pentru numele lui Dumnezeu? Nu vreau să te opresc să lucrezi – poți continua cu modelingul cât de mult vrei.

O, i-ar fi fost atât de ușor să se lase convinsă! Dar trebuia să-și păstreze independența cu orice preț; altfel, când relația lor urma să ia sfârșit – ceea ce era inevitabil – n-avea să-i mai rămână absolut nimic. Clătină din cap.

– Dar eu nu vreau numai să fac modeling, insistă ea. Oricum, mai am doar câțiva ani de glorie. După aceea, vreau să-mi încerc șansele în televiziune. Va fi nevoie de multă muncă grea – trebuie să-i acord toată atenția...

– Renunțând la orice altceva?

– Dacă va fi necesar...

Cu un oftat nervos, Ross se culcă din nou pe covor, împreunându-și mâinile sub cap, într-o atitudine care arăta clar că nu voia s-o mai atingă.

– Zău că ești cea mai a naibii de încăpățânată femeie pe care am cunoscut-o în viața mea! se răsti el, iritat. Te paște pericolul ca prețioasa ta carieră să devină o obsesie.

Alysha ridică privirea spre el, pe sub gene, ezitând între dorința de a-i face pe plac și teama de a se lăsa dominată de relația lor. Era deja destul de complicat – trecuseră numai șase săptămâni după întoarcerea de la Paris și deja îi era greu să-și aducă aminte cum fusese viața fără el.

Nu stătuseră mult timp împreună. Alysha fusese foarte ocupată – avusese prezentările de la Milano și câteva turnee promoționale pentru Lozier în America, precum și finisările reclamelor de televiziune, în studiouri.

Iar Ross lipsise și el destul de mult. Cu oarecare surprindere, Alysha descoperise cât de extinse erau interesele lui de afaceri; crezuse că nu avea decât agenția de publicitate cu baza la Londra, pe care o știa. Dar se părea că Ross deținea părți substanțiale din agenții similare aflate în Europa, America și Extremul Orient, precum și o companie editorială în Australia, plus o cunoscută rețea de studiouri fotografice reputate.

În cea mai mare parte a timpului pe care-l puteau petrecere împreună făceau dragoste; după o scurtă perioadă de panică, în urma călătoriei la Paris, că ar fi putut rămâne însărcinată, Alysha avusese grijă să-și ia măsurile de prevedere adecvate – deși nu fără câte un junghi de dor după copilul pe care nu îndrăznea să și-l permită.

Dar avuseseră timp și pentru discuții, iar Ross, în starea de relaxare dulce de după dragoste, își cobora uneori garda. Și, cu

cât afla mai multe despre el, cu atât Alysha se îndrăgostea mai intens – descoperindu-i un caracter mult mai complex și interesant decât îl crezuse.

Casa aceea, de exemplu – nu era deloc ceea ce se așteptase ea să fie. Și-l imaginase pe Ross într-un apartament urban modern, plin cu mobilă de metal și sticlă și gadgeturi sofisticate; când colo, locuia într-o casă înaltă de modă veche, pe o colină cu vedere către Greenwich Park, cu o grădină plină de pomi fructiferi, prelungă și împrejmuită cu ziduri, și avea un salon spațios, cu pereții acoperiți de cărți, canapele Chesterfield comode și un șemineu în care ardea un foc adevărat. Gadgeturile existau – un sistem hi-fi ultimul răcnet, un televizor cu ecran imens, cuplat la rețeaua prin cablu, o videotecă impresionantă – dar acestea nu dominau ambianța, integrându-se mai degrabă în decor.

Și aflase mai multe despre trecurul lui, ajunsese să înțeleagă ce anume îl anima. Crescut de o mătușă care nu păruse să se omoare după el, se revoltase – împotriva ei, împotriva școlii, împotriva lumii întregi – până când o primă ciocnire cu legea îl înscrisese într-un program alternativ de reeducare, unde cineva îi pusese în mâini un aparat foto, iar Ross găsise o cale de a scăpa de destinul deprimant care părea să-l aștepte.

Iar acum, la vârsta de treizeci și cinci de ani, părea să-și fi atins toate scopurile visate – sau, cel puțin, să se afle pe acel drum. Oare asta s-ar fi vădit suficient pentru el? Sau, poate, își dorea să găsească într-o bună zi și o femeie cu care să-și împartă viața, să aibă un copil căruia să-i lase moștenire toate roadele energiei lui...?

Poate. Și poate – numai poate – dacă Alysha reușea să-și joace cartea cu destulă abilitate, dacă îl putea face să dorească întotdeauna puțin mai mult decât îi dăruia ea, dacă evita capcana

fatală de a-l lăsa să-și dea seama cât de mult îl iubea, dacă se ferea să facă sau să spună vreun lucru pe care Ross l-ar fi interpretat ca pe o pretenție exagerată la adresa lui, poate că atunci ar fi reușit să reziste de ajuns pentru a se afla la locul potrivit și în momentul potrivit când Ross începea să simtă acea nevoie. Poate.

Dar cum ar fi putut să reziste? Trei luni... atâta durau de obicei aventurile lui. Dacă începea calculul de la Paris, ajunsese deja la jumătatea perioadei. Iar dacă socotea începând din Thailanda, îi mai rămăsese foarte puțin timp...

Nesigură, întinse o mână să-l atingă. Ross nu răspunse, dar nici n-o respinse – și o acuzase pe ea de încăpățânare! Însă Alysha învățase bine lecția acelor ultime șase săptămâni și, deși fusese docilă ca un cățeluș, nu numai indicațiile lui o instruiseră, ci își jucase rolul și propria ei imaginație, animată de instincte vechi de pe vremea Evei. Indiferența lui Ross nu era decât o provocare în fața abilităților ei recent dobândite.

Încet, își lăsă degetele să se plimbe prin blana aceea neagră, ca a unui animal de pradă, care-i acoperea pieptul lat. Pielea lui Ross era mai bronzată decât a ei, se întindea caldă peste mușchii elastici și emana un sugestiv miros masculin de mosc care-i excita simțurile până la un nivel aflat cu mult dincolo de limitele rațiunii.

Dacă cele trei luni alocate ei erau aproape încheiate, se putea să nu mai existe multe nopți ca aceasta; iar dacă așa stăteau lucrurile, Alysha era hotărâtă ca Ross s-o țină minte mai mult decât pe toate celelalte – urma să-i dăruiască acel mic supliment de plăcere care avea s-o facă de neuitat.

Îngenunchind deasupra lui, în văpaia chihlimbarie blândă a flăcărilor care-i juca pe trupul gol, îi zâmbi cu o promisiune plină de vrajă în privire – deși lucirea dură a ochilor lui de oțel o prevenea că Ross nu avea dispoziție să coopereze.

Se aplecă peste el, lăsându-și cascada mătăsoasă a părului să-i mângâie pielea, în timp ce-i presăra sărutări delicate de-a lungul claviculei, găsind locul unde pulsul lui puternic palpita în adâncitura gâtului și scormonindu-l languros cu limba, după care se îndreptă spre lobul urechii, cu mușcături mărunte.

Ross nu-și putu stăpâni tremurul reacției ce-l străbătu, făcând-o să chicotească încântată, euforizată de noua putere pe care și-o descoperise.

– Te poți înfuria oricât de tare, îl sâcâi ea, cu o provocare îndrăzneață. Știu prea bine cum să fac din tine un lut moale în mâinile mele.

Foarte încet, chinuindu-l cu deliberare, începu să coboare pe ocolite, abătându-se prin diverse locuri unde știa că se puteau stârni reacții foarte interesante. Știau amândoi unde urmărea să ajungă și, când își atinse țelul, Alysha înălță spre Ross o privire răutăcios-seducătoare.

– Ei, poate nu chiar un lut moale, se corectă ea, cu admirație senzuală, plimbându-și un deget de-a lungul impresionantei lui bărbății întărite.

Cel mai mult iubea intimitatea tandră a acelui act. Gura ei gingașă și mâinile delicate îl învăluiau într-o vrajă, sâcâindu-l și atățându-l, chinuindu-l cu plăceri. De cele mai multe ori, când făceau dragoste, Ross era cel activ, în vreme ce Alysha nu trebuia decât să reacționeze; dar acum putea lua ea inițiativa, putea să fie inventivă, să facă lucruri al căror simplu gând ar fi șocat-o altădată.

Și nu încăpea nici o îndoială cât de mult îi plăcea lui Ross; respirația îi devenise scrâșnită, gemea, chinuit parcă, trepidații puternice îi vibrau prin tot trupul. Își coborî mâna pentru a o mângâia cu blândețe, iar Alysha căută spre el pe sub gene, pentru a-i vedea chipul, a vedea umbrele de voluptate care-l străbăteau.

De obicei, în acel punct se oprea și continuau să facă dragoste într-un fel mai convențional; de astă dată, însă, nu voia să se oprească – voia să termine ceea ce începuse.

– Alysha? întrebă el, surprins, dar scânteia de hotărâre păcătoasă din ochii ei îi dădu răspunsul dorit.

Un mic fior, amestec de emoție și teamă, o străbătu. Ross se apropia rapid de piscul excitației, cu mușchii încordați și șira spinării rigidă; toată dragostea pe care Alysha n-o putea exprima în cuvinte se concentra în dăruirea acelui moment de extaz fără egal. Apoi, cu un spasm fierbinte, tensiunea dinlăuntrul lui explodă, zguduindu-l ca un cutremur, lăsând trupul acela magnific, pentru scurt timp, vălguit și neputincios.

Alysha râse ușurel, tachinător, strecurându-se în brațele lui.

– Vezi? De ce-ai risca să strici, prin lăcomie, ceea ce ai? Ne place să fim împreună cu atât mai mult cu cât timpul e limitat – amândoi avem alte interese și nu ne rămâne timp ca să ne mai plictisim și unul cu celălalt. E un aranjament ideal.

Ross îi aruncă un zâmbet cam strâmb.

– Bine, am înțeles, consimți el, fără tragere de inimă. Ai fost destul de... convingătoare.

Capitolul 10

– Ninge.

Alysha lăsă perdeaua la loc peste fereastră, străbătută de un tremur.

– Ar fi timpul să plec.

– De ce? întrebă Ross, cu o undă de nemulțumire în glas. Ai putea rămâne peste noapte, știi doar – ai fi mai mult decât binevenită.

– Am rămas noaptea trecută, îi aminti ea, clătinând din cap. Am stabilit – câte o noapte, din când în când, merge, dar nu mai mult.

– Și cu ce strică două nopți, din când în când? replică el, iritat. Nu vine sfârșitul lumii, să știi.

Alysha oftă, privind prin camera plăcută, scăldată în pâlpâirile blânde ale focului. Ce rău ar fi făcut dacă rămânea, măcar încă o noapte? Dar știa că ar fi riscat. Nu era decât un început – în curând, două nopți petrecute la el aveau să ducă la „De ce nu trei?“ și, până să se dezmeticească, se pomenea cu mai multe lucruri de-ale ei aici decât acasă.

– Te rog – am discutat de-atâtea ori, insistă ea, calmă dar hotărâtă. Nu vreau să ne certăm din nou.

Ross mormăi o înjurătură cumplită printre dinți, ridicându-se în capul oaselor pentru a-și trage jeanșii pe el.

– Bine – dacă preferi să ieși din casă într-o seară scârboasă ca asta, când ai putea să stai în pat, cu mine, la căldură, n-ai decât, scrâșni el. Dar mâine seară? Îmi poți acorda puțin din prețiosul tău timp?

Alysha clătină din cap.

– Mă... duc acasă în weekend, îi explică ea, cam încurcată.

Încă nu-i spusese despre tatăl ei, nici despre situația în care trăia acum familia; pe Ross îl atrăsese o anumită imagine despre ea și se temea să spulbere acea iluzie fragilă – dacă adevărata Alysha nu-l interesa?

Ochii aceia de oțel cenușiu deveniseră din nou duri.

– Iar te duci acasă? întrebă el. Nu-s decât două săptămâni de când ai fost ultima oară.

– Știu, confirmă Alysha, în devensivă. Dar mă... așteaptă.

– Bine... oftă Ross. Atunci, vin și eu.

Îl privi cu ochi mari, surprinsă.

– Ce...?

Ross râse cu răceală

– Ce nu-ți convine? Te temi să nu te fac de râs, spunând cu „este multe“ și mâncând cu cotul pe masă?

– Nu... În nici un caz... Doar că...

– Asta-i concluzia, este? remarcă el, cu un cinism aspru în glas. N-are nici o legătură cu afurisita ta de carieră. Nu am rasa necesară – sunt un maidanez de pe străzile din Glasgow, care mai preferă și-acum să vadă Spurt decât un spectacol de balet și bea cu mai multă plăcere o halbă de bere decât un pahar de Bordeaux fin. În esență, draga mea, n-avem prea multe în comun – poate-ar fi mai bine să dăm cu pas.

Inima Alyshei se zbuciumă scurt în piept, apoi păru să se oprească.

– Să dăm cu pas? șopti ea, rănită și uluită. Cum adică?

– Mie mi s-a părut o englezească destul de curată, replică el caustic. Să tragem oblonu', să facem roiu', să ne ducem învârtindu-ne – kaputt, gata, adio. Așa ți-e destul de clar?

Era... zdrobitor de clar. Alysha trase aer în piept, zguduită, chinuindu-se să-și păstreze o aparență de demnitate. Era o ceartă atât de prostească – mai trecuseră de nenumărate ori prin așa ceva. De ce această reacție extremă, dintr-o dată? Sau era numai o scuză, un pretext pentru a se despărți, dând vina pe ea?

Ochii îi înotau în lacrimi, dar refuză să și le lase să curgă – își promisese de la început că, atunci când sosea momentul, avea să plece măcar cu o undă de mândrie. Ridicând bărbia, îl privi drept în față.

– În regulă, consimți ea, cu un calm lăudabil în voce. Dacă așa vrei... Am... numai câteva lucruri aici – mă duc să mi le iau. Nu întârzii mult.

Cumva, reuși să iasă din cameră, deși picioarele îi tremurau atât de tare încât avea o senzație de prăbușire. Dar trebuia să plece înainte ca slăbiciunea periculoasă care o amenința s-o doboare în lacrimi la picioarele lui, implorându-l să-i mai acorde o noapte, o săptămână, o...

Scara păru escaladarea unui munte. Deschizând ușa dormitorului, fu nevoită să evite patul dublu, masiv, cu cuvertura groasă, țesută manual – păstra prea multe amintiri...

Cum Dumnezeu reușise să aducă atât de multe lucruri acolo într-un timp așa de scurt? Erau trei perechi de cercei, o pereche de pantofi, un pulovăr roz din lână de miel... fiecare, câte un memento dureros al unei cine în doi la lumina focului, al unei plimbări prin parc la miezul nopții... Dar nu voia nici o scuză ca să se întoarcă, așa că le strânse repede pe toate și coborî grăbită scara.

Ross era în salon, stând în picioare lângă fereastră, cu privirea spre ninsoarea de-afară. Se uită peste umăr când Alysha se opri ezitând în ușă, fără ca pe chipul lui osos să se citească vreun gând. Aruncă o privire spre grămada de lucruri din brațele ei, înălțând întrebător o sprânceană.

– Ești sigură că le-ai luat pe toate?

Alysha îi răspunse cu o expresie de gheață.

– Nu tocmai, declară ea răspicat. Vreau... și fotografiile.

– Care fotografii?

Știa însă prea bine care fotografii.

– Cele pe care le-ai făcut pe insulă, insistă ea. Și cele... dinainte.

– Ți-am spus deja că n-am de gând să le public, replică Ross, cu o undă de batjocură în glas. N-ai încredere în mine?

Îl privi rece – oricum nu mai avea nimic de pierdut.

– Nu, nu am.

Un moment, în ochii aceia tăioși ca oțelul fulgeră o furie arzătoare, dar apoi Ross ridică din umeri, cu o atitudine de indiferență forțată.

– Atunci, ți le aduc, acceptă el sec.

Urcă treptele câte două, până în pod, unde avea studioul și camera obscură. Peste un moment, Alysha îl auzi revenind.

– Poftim, îi întinse el o cutie gri. Cred că aici sunt toate, continuă, pe un ton tărăgănat, nepăsător. Polaroidele, știfurile, negativele. Ești satisfăcută?

– Da. Îți mulțumesc, murmură ea.

Avea senzația că aluneca încet într-o groapă adâncă și neagră, dar era totuși hotărâtă să facă față cu curaj, așa că se strădui să-i înfrunte privirea de cremene.

– Ei, atunci... ne mai vedem, cred...

– Probabil, confirmă el, scurt. N-am intenția să anulez contractul.

– Nici nu... mă așteptam.

Trăgând adânc aer în piept, ca să se calmeze, Alysha îi întinse mâna:

– Deci... la revedere.

Gura aceea aspră tresări într-un zâmbet lipsit de haz.

– La revedere, replică el, fără a schița nici un gest de a-i strânge mâna.

Alysha mai ezită o clipă, cercetând acele trăsături de granit în căutarea celui mai mic semn că ar fi putut să se răzgândească. Dar nu se zărea nici unul. Știuse că totul avea să ia sfârșit, desigur, probabil chiar mai devreme decât s-ar fi așteptat ea, dar nu prevăzuse o despărțire atât de... bruscă. În parte, chiar, fusese atât de naivă încât să creadă că Ross începea să simtă ceva pentru ea.

Întorcându-i spatele, deschise ușa de la intrare – fără ca Ross s-o ajute, deși avea mâinile încărcate – și ieși în ninsoare. În timp ce se îndepărta pe cărare, auzi ușa închizându-se în urma ei.

Fulgii de zăpadă dansau aurii în lumina felinarelor. Peste tot se așternuse un strat alb, încă neatins. Părea să înăbușe fiecare sunet, astfel încât îi era ușor să-și imagineze, în tăcerea acelei străzi lăturalnice, că era singura ființă din lume care umbla pe-afară. Ridicând fața, simți fulgii umezi atingându-i obrajii, topindu-se, amestecându-se cu lacrimile care-i izvorau în tăcere din ochi.

Mintea ei încă mai încerca să înțeleagă ce se întâmplase. Cu câteva momente în urmă, se aflase în brațele lui, la adăpost; nu peste mult, se pomenise pe cărarea din grădină, în zăpadă, cu legăturile firave care începuseră să se formeze între ei retezate dintr-o dată – tăiate, dar continuând s-o doară, ca terminațiile nervoase ale unui membru amputat.

Stătu mult timp în acel loc, parcă imobilizată undeva între lumi – o dată ce părăsea aleea, pășind pe trotuar, totul se va fi sfârșit, irevocabil. Dar nu putea rămâne acolo toată noaptea, în

fața acelei uși închise, sub ninsoare – în curând ar fi ajuns să arate ca un om de zăpadă. Numai dacă Ross ar fi deschis ușa...

Însă n-avea nici un rost să aștepte așa ceva, își reaminti ea cu amărăciune – mai curând ar fi înghețat. Adunându-și ultimele resurse de voință, porni spre bordură, unde era parcată mașina.

– O citație? se încruntă Alysha, așezându-se în fotoliu, cu telefonul în brațe. Pentru ce Dumnezeu ai primit o citație?

– Pentru un fleac de contravenție rutieră, declară înfumurată Audrey Fordham-Jones. Mai mare rușinea, că poliția n-are altceva mai bun de făcut decât să hărțuiască șoferii respectabili pentru cele mai mărunte greșeli.

Alysha își dădu ochii peste cap, exasperată.

– Ce anume ai făcut, mamă? întrebă ea, încercând să-și păstreze calmul.

– Nimic, am băgat mașina în marșarier, atâta tot. Ratasem ieșirea de pe autostradă și ar fi fost foarte incomod să merg mai departe până la următoarea – erau peste șase mile. Și parcă n-aș fi tras pe acostament! Iar mașina de poliție, nici nu observasem că venea în spatele meu – n-am avariat-o prea rău și m-am oferit să plătesc imediat paguba. Și în ce privește povestea aia cu asigurarea... Dar e de-a dreptul ridicol, ce sumă mi-au cerut! Am refuzat să plătesc, iar acum poliția face scandal și pe chestia asta!

– Stai, să ne înțelegem, ceru Alysha, cu o răbdare îngerească. Ai mers în marșarier pe autostradă, ai lovit o mașină de poliție, și conduceai fără asigurare? Altceva mai este?

– A, absolut nimic! replică indignată mama ei. Doar un mărunțiș, acolo – vinerea viitoare trebuie să apar în instanță. Am nevoie să vii și tu cu mine – singură nu mă pot duce în nici un caz, iar pe scumpul de Oliver n-am cum să-l chem, când i se apropie toate examenele alea importante.

Alysha făcu o mutră acră.

– Vinerea viitoare? Nu știu... m-ai anunțat cam târziu. Trebuie să fac niște fotografii de modă pentru Cosmopolitan.

– Ei, dar sunt convinsă că le poți amâna! declară Audrey, pe un ton certăteț. Dumnezeu mi-e martor că nu-ți cer luna de pe cer – mă gândeam că ai putea să te învoiești, măcar de data asta.

Alysha oftă.

– Bine, mamă... Am să-mi dau toată silința.

În fine, măcar avea o problemă care să-i alunge din minte propria nefericire, reflectă ea, în timp ce închidea telefonul. Trecuseră aproape două săptămâni; dacă timpul era marele tămăduitor, cum se spunea, nu prea avea succes – pe măsură ce amorțeala trecea, durerea devenea tot mai insuportabilă.

Cel puțin nu fusese nevoită să îndure chinul unei revederi cu el – Ross era plecat în America, în interes de afaceri. Poate că, până se întorcea, Alysha avea să-și revină suficient pentru a-l întâmpina cât de cât cu indiferență. Poate. Sau poate urma să izbucnească în lacrimi, făcându-se de râs în ultimul hal.

Dar nu îndrăznea să stăruie cu gândul asupra lui Ross. Hotărâtă, și-l alungă din minte și ridică din nou receptorul, formând numărul agenției Faces – trebuia să vorbească despre reorganizarea programului, cu agentul. Ce scuză putea găsi? Se întâmplase ceva urgent acasă; trebuia să evite detaliile – nu era tocmai genul de incident despre care i-ar fi convenit să se ducă vestea.

* * *

Clădirea tribunalului era o monstruozitate de cărămidă roșie în centrul orașului, tribut adus arhitecturii publice cu preț redus de la sfârșitul secolului XX. Alysha reuși să găsească un loc de parcare pentru Metro-ul ei alb în parcajul supraetajat de vizavi și traversară amândouă strada aglomerată, la semafor.

Ultima ninsoare de la începutul lui martie făcuse loc primelor adieri de primăvară; cerul era albastru pal, ca într-o acuarelă, soarele încă rece strălucea totuși viu, iar în rondurile de flori din fața clădirii se lăfăiau nenumărate narcise galbene.

Dar Alyshei numai să admire frumusețile primăverii timpurii nu-i ardea. Privi în jur, aproape pe furiș, în timp ce ajungeau la poarta impunătoare, simțind cum i se zbârlea părul de la ceafă ca efect al senzației neplăcute că niște ochi nevăzuți îi urmăreau fiecare mișcare. O prostie, desigur, se asigură ea rezonabil – până la lansarea campaniei Lozier mai erau două săptămâni, iar ea încă nu era decât o față în mulțime.

Cu toate acestea, însă, nu-și putea alunga senzația de a fi pândită. Continuă s-o urmărească și în timp ce citeau lista afișată la avizier, pentru a afla cărui complet de judecată îi fusese repartizat cazul mamei sale, și când se așezară la una dintre mesele din bufetul plin de fum, sorbind cu prudență din cești de plastic o cafea diluată.

Numai dacă Audrey n-ar fi ținut cu tot dinadinsul să-și pună blana de hermelină, reflectă Alysha, cu o undă de asprime – probabil că aceea atrăgea atenția asupra lor. Privi din nou în jur, peste umăr, studiind sala de așteptare, dar nu văzu nici un chip cunoscut.

– Sper că nu ne mai lasă să așteptăm mult timp, declară mama ei, cutremurându-se de dezgust la vederea unui tânăr voinic, cu brațele tatuate, care luă loc la masa alăturată. Și așteptăm de peste o oră! Câtă ineficiență!

– Din păcate, n-avem ce face decât să așteptăm, o preveni Alysha, cu răbdare. Doar nu vrei să-ți emită mandat de arestare. Avocatul a venit?

– Gerald? Da, l-am văzut adineaori, în timp ce tu stăteai la coadă la cafele. Mi-a promis că va încerca să grăbească puțin procedurile. A, uite-l! Ne face cu mâna. Poate că în sfârșit s-au hotărât să ne cheme.

Spre ușurarea Alyshei, așa era într-adevăr. Se așeză în fundul sălii, pe una dintre băncile rezervate publicului, privindu-și neliniștită mama care mergea cu pași autoritari spre primele locuri, unde stăteau pârâții. Numai dacă ar fi avut atâta minte să se comporte o idee mai umil, reflectă amărâtă Alysha. Nu părea să înțeleagă că risca să-și agraveze situația, tratând totul cu un asemenea dispreț înfumurat...

– Pot lua și eu loc aici?

Un șoc violent, ca o lovitură fizică, aproape că-i tăie respirația.

– C-ce cauți aici? gâfâi ea, într-o șoaptă agitată. Credeam că ești în America!

Drept răspuns, Ross se mulțumi să-i surâdă, cu o licărire de umor în ochii cenușii, adânciți în cap.

Alysha rămase năucită, aproape fără să mai fie atentă la ceea ce se întâmpla în partea din față a sălii, unde era citit actul de acuzare la adresa mamei sale, iar avocații discutau cu adâncă solemnitate incidentul atât de asemănător cu un gag de comedie bufă. Nici măcar nu mai putea gândi coerent – întreaga lume se răsturnase cu susu-n jos.

Dar nu visa. Omul de lângă ea era real și material; umărul lui tare îl atingea pe al ei, iar în nări simțea familiarul miros slab de mosc, atât de caracteristic pentru el. De unde știuse că era acolo? Nu-i spusese nici unui suflet de om, nici chiar lui Bobbie – iar el trebuia să se întoarcă din America abia săptămâna viitoare.

N-avea idee de cât simp stăteau acolo – de cinci minute? De cinci ore? În realitate, nu trecuseră mai mult de douăzeci de minute. Avocații își strângeau hârtiile și era chemat cazul următor, în timp ce Audrey revenea prin sală, cu o mutră cam plouată. Ross o apucă pe Alysha de cot, ajutând-o să se ridice în picioare.

– Haide, o chemă el încet, să ieșim de-aici.

Alysha trecu cu pași împleticiți printre rândurile de scaune, revenind în sala de așteptare, cu mintea încă în plin tumult. Mama ei fusese reținută de avocat pentru câteva minute, așa că se întoarse spre Ross, uimită.

– Ce-i cu tine aici? întrebă din nou, cu glas gâtuit. Când te-ai întors din America? De unde-ai știut unde eram?

Ross o trase spre un colț mai liniștit, parțial ascuns după o coloană masivă, pătrată.

– Acum două ore am venit, răspunse el, cu o undă de autoironie în glas. Cu Concorde. Abia ieri am aflat că te învoiseși de la ședința foto de azi, din cauza unor „probleme personale" neînsoțite de alte explicații – și... Ei bine, se pare că m-am pripit să trag o concluzie greșită. Motivul pentru care am știut unde să te găsesc e că am pus un detectiv particular să te urmărească începând de la ora șase, azi-dimineață. Te-a urmărit până aici și mi-a dat raportul imediat ce am aterizat.

– Dar... de ce? se interesă ea, mai nedumerită ca oricând. Nu înțeleg. Ce-ai crezut că făceam?

Ross o apucă strâns în brațe, refuzând să-i mai dea drumul.

– Crezusem că voiai să-ți faci un avort, răspunse el, pe un ton sumbru. Și n-aveam de gând să te las.

– Un avort?

Cu un junghi brusc de jenă, Alysha își dădu seama că vorbise prea tare, astfel încât vocea îi reverbera din pereții golași de cărămidă.

– De unde Dumnezeu ți-a venit ideea asta nebunească? adăugă ea, mai discret.

– Pe moment, nu mi s-a părut nebunească deloc, mărturisi el, cu o umbră trecându-i pe după paravanul de fum al ochilor. Nu ne luaserăm măsuri de prevedere – și mi s-a părut destul de verosimil să fi rămas însărcinată. Așteptam, speram... Mi se părea singurul lucru care ar fi putut avea cu adevărat importanță. Dar

tu nu scoteai o vorbă. Iar când am aflat că amânaseși o ședință foto importantă... Am știut că trebuia să fie ceva foarte serios.

– Dar tocmai un avort? protestă ea. Cum ai putut crede c-aș visa, măcar, să fac așa ceva?

– Mă rog, un copil n-ar fi cel mai potrivit pentru cariera ta, în momentul de față, nu-i așa? replică Ross, cu înverșunare. Iar cariera e a dracului de importantă pentru tine!

– Nu chiar atât de-a dracului de importantă! ripostă Alysha. Și-n plus, nu sunt proastă – știam că riscam să rămân gravidă, dacă mai continuam să ne culcăm împreună, așa că am început să iau contraceptive de cum ne-am întors de la Paris.

Ross zâmbi strâmb.

– Cred că măcar atâta lucru ar fi trebuit să prevăd, consimți el. Dacă nu voiai să-ți riști cariera măritându-te, era clar că nici un copil nu ți-ai fi dorit, încă. Și nici nu ți-aș fi pretins să... Aș fi fost dispus să aștept. De-asta te temeai? Din cauza asta ezitai atât de mult să-ți iei un angajament mai ferm?

– Eu ezitam? protestă Alysha, simțind că i se învârtea capul. De unde era să știu că asta doreai? Nu mi-ai spus niciodată – m-ai lăsat să cred că nu te interesa decât... sexul!

Ochii lui Ross scăpărară cu amuzament șmecher.

– Mă rog, trebuie să recunosc că era principalul meu interes, în cea mai mare parte a timpului, recunoscu el. Dar nu era numai atât. De prima oară când te-am întâlnit, ai avut asupra mea un efect pe care nu-l înțelegeam – te crezusem doar o curvișină ambițioasă care venise în studioul meu cu o sută de lire sterline în poșetă, aproape rugându-se să-i mai risipească cineva din fumuri.

– Ei... da, cred că am meritat-o, mărturisi fără chef Alysha. M-am purtat ca o idioată totală.

Ross clătină din cap.

– Nu erai decât tânără și foarte naivă. Ceea ce s-a întâmplat în după-amiaza aceea m-a urmărit apoi ani de zile. Credeam că nu erau decât mustrările de conștiință pentru ce făcusem, până când ai revenit în circuitul modelingului, și am început să-ți văd fotografiile peste tot, să aud oamenii vorbind despre tine. Aș fi vrut să iau legătura cu tine mai curând, dar... tot găseam pretexte ca să amân. Apoi, când s-a ivit contractul Lozier... erai atât de perfectă, încât mi-am dat seama că trebuia să-mi asum riscul de a te revedea.

Alysha îl privi lung, cu ochii mari și încă plini de uimire.

– Era un risc chiar atât de mare?

– A reieșit că era mult mai mare decât mă temusem, mărturisi Ross, arcuindu-și fascinanta gură într-un zâmbet amar. Din clipa când ai intrat în restaurant, am știut că pierdusem partida.

– Așa...? murmură ea, cu o privire piezișă, bănuitoare. Și-atunci, cu Bobbie cum rămâne? Vrei să spui că n-ai avut o relație cu ea?

– Nu, râse el cu ironie blândă, n-am avut nici o relație. Chiar erai hotărâtă să crezi toate bârfele alea pe seama mea, așa-i?

– Mă rog, nici n-ai negat-o vreodată, îi aminti Alysha, cu o undă se severitate.

– M-ai fi crezut?

– Păi... nu, recunoscu ea.

– Exact. Și-n plus, lui Bobbie îi făceam o favoare, adăugă Ross, cu o undă de umor sec. Îl luase în colimator pe sir Richard și avea nevoie de o escortă plauzibilă care s-o ajute să-l joace pe degete. Iar eu eram întru totul dispus să-mi asum rolul – în parte ca vechi prieten, în parte pentru că tu te purtai cu mine de parc-aș fi avut rabie.

– Și Gemma? continuă Alysha, încă neconvinsă. Și aia a fost tot o favoare pentru o veche prietenă?

Ross clătină din cap.

– Nu m-am culcat cu Gemma la Bangkok – nici nu știu de unde ți-a venit ideea asta smintită. Lăsând la o parte faptul că legătura cu Gemma fusese o greșeală pe care n-aveam de gând s-o repet, încă n-ai înțeles că, o dată ce te reîntâlnisem pe tine, nu mai putea exista nici o altă femeie în viața mea? De fapt, n-ar fi putut să apară o alta încă de când te-am cunoscut, adăugă el, cu glas răgușit. Pe fiecare femeie cu care am mai avut de-a face de-atunci o comparam involuntar cu amintirea dulce pe care o purtam în suflet – de-asta nici una dintre ele n-a rezistat prea mult.

Alysha ridică privirea spre ochii lui, începând în sfârșit să creadă că s-ar fi putut să spună adevărul.

– Și tocmai ăsta e motivul pentru care mă temeam eu să mă încurc cu tine, șopti ea. Aveai o asemenea reputație...

– Foarte exagerată, în mare parte, o asigură Ross. A, nu susțin c-aș fi fost un sfânt, dar n-am fost nici cotoiul maidanez care mi-era pus în seamă.

– Dar... zău că nu înțeleg, se încruntă Alysha, încă temându-se să privească adevărul în față. Dacă așa e, de ce ai spus acele lucruri, în ultima seară? De ce mi-ai spus că totul se terminase?

– Fiindcă nu mai suportam – era prea dureros. Pur și simplu nu mă lăsai să mă apropii de tine. Poate că te-am luat prea repede, insistând să te muți definitiv la mine, dar te iubeam atât de mult încât nu mai puteam aștepta. Speram ca, după ce începeam să locuim împreună, să nu ți se mai pară atât de greu marele pas – căsătoria. Dar mi se părea că, cu cât forțam mai mult, cu atât te retrăgeai mai departe, adăugă el, cu glasul înăsprit. Cu tine, trăiam niște sentimente pe care niciodată nu le mai cunoscusem și nu știam cum să procedez.

O trase spre el, îngropându-și fața în părul ei.

– Tot timpul cât am fost în State, parcă nu mai eram în toate mințile – cred că de-o sută de ori am pus mâna pe telefon ca să te sun, să mă scuz că fusesem un asemenea idiot, să te implor să-mi mai acorzi o șansă. Dar nu știam ce să spun.

Alysha îl cuprinse cu brațele, fără să-i mai pese de locul unde se afla, simțind că din inimă i se revărsa un val de iubire.

– În noaptea aceea... șopti ea... N-a fost... Motivul pentru care n-am vrut să vii cu mine acasă... n-a fost cel pe care l-ai crezut tu. Știi...

– Știu, îi puse el un deget pe buze, cu blândețe. Sir Richard mi-a spus totul, cu săptămâni în urmă. A spus că, prima oară când ți-a auzit numele, nu-i era complet necunoscut – dar a trecut un timp până să-și amintească de unde-l știa. De ce nu mi-ai spus? Eu ți-am mărturisit despre mine lucruri pe care nu le-a mai aflat nimeni.

Cu obrajii înroșiți ca focul, Alysha își plecă ochii.

– Nu... nu știu... se bâlbâi ea. Credeam... Fuseseși atras de imaginea pe care ți-o formaseși despre mine și mă temeam să nu te schimbi, în caz că... nu-ți convenea adevărul.

– Proastă mică, o dojeni el blând, cu ochii plini de căldură. Abia când am recunoscut durerea dinapoia acelui paravan mândru pe care-l afișai am început să-mi dau seama că mă îndrăgosteam de tine.

– N-am... n-am știut, șopti Alysha, privindu-l. Te iubeam atât de mult, dar mi-era frică să-ți spun. Credeam că... dacă aflai, ai fi luat-o la sănătoasa, așa că m-am prefăcut în continuare...

Un lucru spus de el cu câteva momente în urmă îi reveni în minte, izbind-o cu forța unui camion de zece tone.

– Ai spus că vrei să te căsătorești cu mine? întrebă ea, uimită.

– Da, zâmbi Ross, cu privirea în ochii ei înrourați. Vrei și tu?

– O, da...! exclamă sufocat Alysha, fără să-și mai ascundă iubirea din inimă. O, da, te rog...!

Ross se aplecă să-i cuprindă gura într-un sărut de o tandrețe nemărginită, iar ea îi răspunse din tot sufletul, fără a-i mai păsa cine se uita la ei. Visase de atâtea ori acel moment, necrezând vreodată că avea să se adevereasc; dar senzația brațelor lui puternice împrejurul ei o sili să accepte concluzia că, dacă era o iluzie, era totuși remarcabil de materială...

Sunetul unor pași risipi vraja, urmat de vocea surprinsă a mamei ei:

– Alysha? Sfinte Cerule... Ce Dumnezeu...?

– A...!

Obrajii i se împurpurară fierbinte, în timp ce se desprindea din brațele lui Ross.

– Ăă... Mămico, el e Ross Elliot... mai ții minte, ți-am vorbit despre el... Este... șeful agenției de publicitate care face campania Lozier.

Spre surprinderea ei, Ross se adaptă magnific la noua situație. Luând mâna lui Audrey, care nu-și mai încăpea în piele de uimire, își dezlănțui din plin farmecul irezistibil.

– A, acum îmi dau seama de unde a moștenit Alysha această frumusețe uluitoare, declară el, netulburat. Se vede clar că e o trăsătură de familie.

Audrey se îmbujoră de plăcere, cedând pe loc în fața sfruntatului compliment.

– O... Dar ce încântată sunt să vă cunosc, domnule Elliot, răspunse ea, cu cochetărie. Alysha, draga mea, nu e nevoie să mă aștepți – Gerald m-a invitat la masă.

Cu o licărire de triumf feminin în zâmbet, se întoarse spre avocatul distins care aștepta în apropierea ei.

– Nu știu la ce oră ajung acasă...

Și, cu aceste cuvinte, o luă din loc maiestuoasă, tratând cu un dispreț suveran neplăcuta ambianță din jur, ocrotită în prețioasa ei hermelină de orice realitate incomodă pe care prefera s-o ignore.

Alysha izbucni în râs.

– Ei, ca să vezi! Dragul de Gerald – de ani de zile avea o slăbiciune pentru ea. A fost avocatul lui tata, dar de fapt era mai mult un prieten de familie – și e văduv...!

Ross o privi zâmbind.

– Și...?

– Și n-ar fi nostim să se coleze, după atâția ani? chicoti Alysha. Cine știe, s-ar putea chiar să se căsătorească!

– Cred că ar fi o idee foarte bună! remarcă Ross, râzând cu sinceritate. Mai ales dacă mama ta are de gând să mai circule cu mașina – ar putea economisi o avere, din onorariile pentru avocați! Și-n plus, i-ai purtat destul de grijă, adăugă el. E timpul s-o ia altcineva în primire. Tu vei avea destulă treabă cu mine.

Acest gând era atât de plăcut, încât Alysha nu se putu abține să-l îmbrățișeze, gestul prelungindu-se într-un nou sărut interminabil. Dar, în timp ce Ross își cobora mâna în lungul spinării ei, trăgând-o exagerat de aproape, Alysha se smulse, cu o flacără stacojie în obraji.

– Ross! protestă ea, într-o șoaptă sonoră. Termină – chiar că nu-i momentul! Începe să se uite lumea...

Ross consimți cu un chicotit, lăsând-o pe picioarele ei.

– Bine. Dar oficiul stării civile e în clădirea alăturată. Mergem acolo chiar acum, să cerem un certificat special. Și pe urmă poți să-l suni pe Alain și să-i ceri să trimită rochia aia cu primul avion. Am de gând să legalizez relația asta și să te leg de mine până n-apuci să te răzgândești.

– O, nici o șansă să mă răzgândesc! promise Alysha, rezemându-și capul pe umărul lui. Mă poți lega cu toate lanțurile din lume. Asta mi-am dorit mereu – acum și pentru totdeauna.

Sfârșit